Jasmine Craig

131

Contract prenupţial

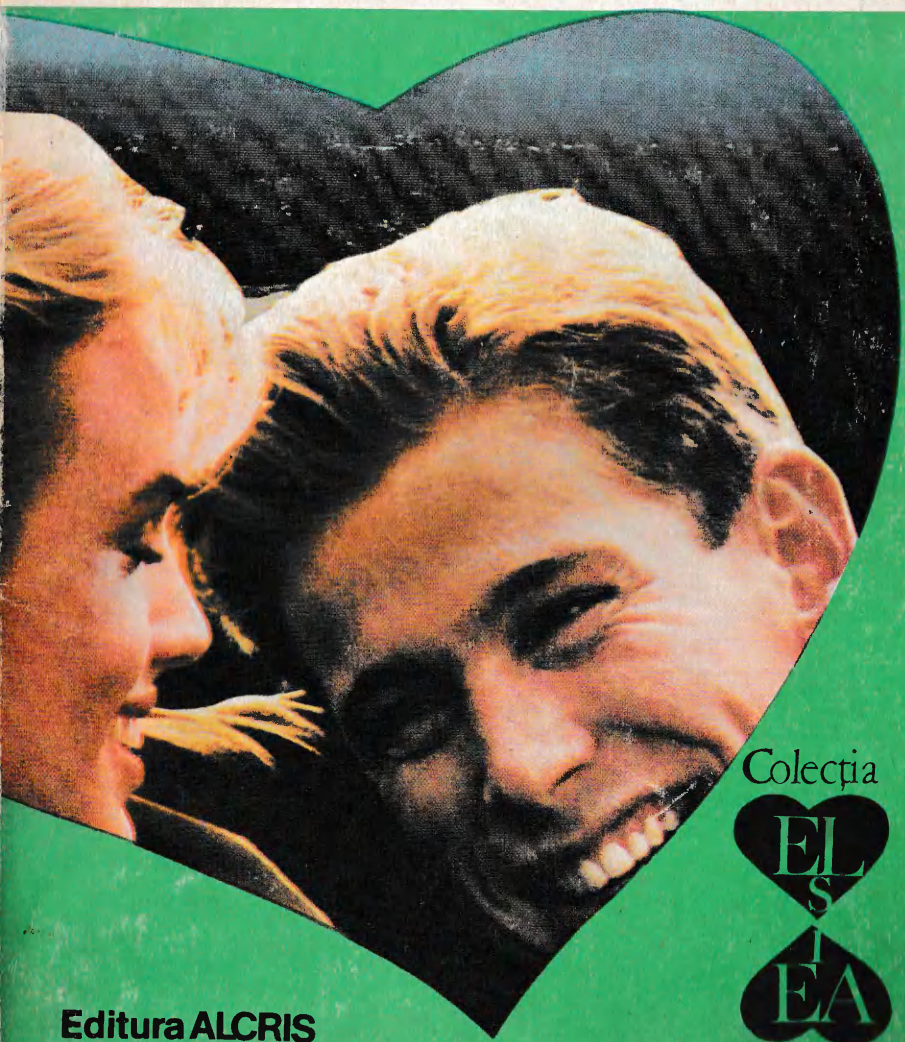

Colecţia EL ŞI EA

Editura ALCRIS

Între Dan Matthews și Corinne, antipatia este totală. Cum ar fi putut să-i ierte căsătoria cu bătrânul Charlie pentru averea lui... răpindu-i, cu aceeași ocazie, moștenirea la care avea dreptul ?
Lupta va fi fără milă !...

Descoperindu-se în oglindă, Corinne are un adevărat șoc. Această tânără femeie cu tenul strălucitor nu putea fi ea... „Nu te lăsa mânată de imaginație", îi șopti mica voce din forul ei interior. Dar tenul ei rămânea același, iar privirea continua să strălucească de visurile cele mai tainice...

THE BEST

ISBN 973-580-048-9

Lei 2255 + 45 T.L. = 2300

JASMINE CRAIG

CONTRACT PRENUPTIAL

CAPITOLUL I

Judecând după privirea focoasă, femeia care stătea lângă Dan Matthews în avion nu era deloc nesociabilă.

Scundă, brunetă și termecătoare, nu lăsa loc nici unui dubiu asupra perfectei sale disponibilități. În timp ce stewardesa le servi micul dejun, vecinul ei aflase totul despre viața ei. Atunci când avionul își începu coborârea spre aeroportul Stepleton, era deja în posesia adresei și numărului ei de telefon.

Timp de o clipă, ezită. Imaginea unui pat cu cearșafuri albe și două trupuri înlănțuite juca insidios înaintea ochilor săi. După divorț, își făcuse întotdeauna o regulă de aur din a-și menține viața sexuală în afara oricăror complicații sentimentale și femeia aceasta corespundea perfect acestui criteriu.

De aceea, nu fără un oarecare regret, întrerupse scurt aventura : din nefericire, programul nu-i lăsa nici cel mai mic răgaz pe durata șederii la Denver. Altă dată, poate...

Își recuperă cu nostalgie bagajele. De la un timp, avea o supărătoare tendință să se retragă în spatele activității profesionale. Ultima aventură data de peste două luni și era nevoit să recunoască fap-

tul că femeile reuşeau din ce în ce mai puţin să-i capteze atenţia.

Cinci minute mai târziu, traversa cu paşi mari holul aeroportului şi chema un taxi. Îşi alesese prost momentul să filozofeze asupra sărăciei vieţii sale sentimentale.

– Cherry Hills, vă rog. Bulevardul Marelui Canion, numărul patru. După câte mi s-a spus, pe lângă Universitate.

Se aşeză mai comod pe banchetă şi contemplă Munţii Stâncoşi ale căror creste înalte se profilau la orizont. În ciuda perioadei în care se aflau – jumătatea lunii iunie – acestea mai erau încă acoperite de zăpezi. Cuprins de o bruscă oboseală, închise ochii.

Perioada care trecuse fusese mai istovitoare ca de obicei. O săptămână mai devreme, se găsea în China. Doar cu trei zile în urmă negocia contractul unei uzine la Singapore. În dimineaţa aceasta se trezise în zori pentru a efectua un zbor de opt ore spre Denver.

Toate astea pentru o blondă afurisită, lipsită de orice scrupul, care-i sucise capul lui Charlie Steddon... până într-atât încât să-l facă să-şi schimbe testamentul !

Un rictus amar se contură pe buzele lui Dan Matthews. Ştirea morţii unchiului său îl lovise cu o lună în urmă, în Hong Kong. Cunoştea, desigur, reputaţia lui de băutor şi fumător înrăit, dar brutalitatea acestei dispariţii – la vârsta de şaizeci şi şase de ani – îl răvăşise. Charlie nu era doar unchiul lui. Era, de asemenea, asociatul şi prietenul său. Cel puţin aşa considera el...

Discuția pe care o avusese cu avocatul companiei, Frank Goldberg, pusese lucrurile într-o nouă lumină. Dar o furtună deasupra Hong Kong-ului îl împiedicase să participe la funeraliile unchiului său și încă nu avusese ocazia să-i spună văduvei ce crede despre ea. La gândul că o va face curând, o licărire asemănătoare unei raze de soare lumină peisajul mohorât care se desfășura înaintea ochilor săi.

Desigur, ideea că va trebui să ofere intrigantei o substanțială sumă de bani pentru a se descotorosi de ea nu-l bucura deloc. Îi fusese de-ajuns cu fosta lui soție, căreia trebuise să-i acorde o avere. Dar, din moment ce o spunea Frank, nu exista o altă soluție... Totuși, unchiul lui s-ar fi putut lipsi, la vârsta lui, de dragostea pentru o femeie care putea să-i fie nepoată.

Încetinirea vitezei taxiului îl scoase brusc din gândurile lui. Mașina urca o alee în direcția unei clădiri enorme, evocând un castel medieval. Prin contrast, antena de televiziune prin satelit și instalația automată de stropit ultimul model, păreau total deplasate. Ca și sistemul de alarmă extrem de sofisticat cu care era echipat portalul de la intrare. Hotărât lucru, văduva lui Charlie nu ezita să îmbine splendoarea istorică și confortul cel mai modern.

— Am ajuns ! anunță șoferul. Bulevardul Marelui Canion numărul patru...

— Mulțumesc.

După ce plăti cursa, Dan coborî și privi curios în jurul lui. Gustul acesta pentru lux îl uluia. Locuința lui provizorie din Manhattan — locul unde

obișnuiau să se întâlnească pentru a discuta afaceri — era mult mai modestă... Dacă era surprins de casă, cum va fi când va vedea femeia ?

Datorită mamei sale, avea totuși despre ea o imagine destul de precisă. La aflarea noutății privind căsătoria cumnatului său, în urmă cu șapte ani, aceasta sărise efectiv în primul avion. Din nenorocire, vizita aceasta nu fusese un succes și nu se mai repetase.

Deși cumnatul ei nu-i făcuse nici o confidență asupra motivelor surprinzătoarei lui căsătorii, o singură întrevedere îi fusese de-ajuns mamei lui Dan pentru a-și forma o părere despre proaspăta soție, pe numele ei Corinne. După toate aparențele, Charlie suferise un acces de senilitate precoce...

După cum spunea ea, noua doamnă Steddon era o adevărată calamitate. Voinică și arogantă, se tr idea să-și muleze formele generoase în niște blugi de o îngustime scandaloasă. Ochi aproape violeți care se dovedeau în cele din urmă albaștri, o cascadă de păr prea blond pentru a fi natural... așa arăta persoana descrisă de doamna Matthews. Fără îndoială, o intrigantă în stare de orice ca să-și atingă scopul.

Suprema ofensă în ochii mamei lui Dan era faptul că numita Corinne nu făcea nimic pentru a-și ascunde tinerețea și cei patruzeci de ani care o despărțeau de soțul ei. La această amintire, fără voia lui, Dan zâmbi : să etalezi șaizeci de ani alături de nouăsprezece, nu-i atât de simplu, trebuia s-o recunoască...

În ceea ce-l privea, refuzase întotdeauna ca această căsătorie să întunece bunele relații cu un-

chiul său. În acest scop, hotărâse pur și simplu s-o ignore pe tânăra femeie. Renumit pentru larghețea de spirit, înțelegea să și-o păstreze. Totuși, nu se putea împiedica să se gândească la faptul că această căsătorie n-avea decât un temei : interesul.

Abandonându-și aici gândurile, acționă cu un gest brusc ciocănelul cu cap de leu. La douăzeci și șase de ani, Corinne era de acum înainte în posesia unei averi. O avere în care intrau cele cincizeci și unu la sută din acțiunile deținute de unchiul lui în Compania Dansted... Un asemenea rezultat pentru șapte ani de viață în comun era un plasament în aur, se gândi el cu o cută cinică în colțul buzelor.

Nici azi nu-i venea să creadă într-o asemenea trădare din partea unchiului său. Să-i facă tocmai lui așa ceva ! O companie pe care o înființaseră împreună... Charlie adusese capitalul, Dan priceperea și un fler financiar de netăgăduit. Lucraseră ani de zile împreună. Și acum... Cu toate acestea, în cincisprezece zile se obișnuise cu ideea... Ei bine, nu. Apelul avocatului acasă la el, în Connecticut, îi mai răsuna și acum în urechi.

— Dan, cred că este de datoria mea să te informez. Am primit aseară un telefon de la Corinne.

Vocea lui Frank Goldberg avea o gravitate cu totul neobișnuită.

— Corinne ?

Pe punctul să-și facă valizele pentru China, Dan nu făcu imediat legătura cu văduva unchiului său. Era dovada că reușise s-o ignore. Pentru el, era simplu : ea nu exista !

— Da, Corinne Steddon, văduva lui Charlie. Cum îți spuneam, m-a sunat aseară la birou și a ținut să-mi vorbească personal. Unchiul tău și-a modificat testamentul. Mi-a trimis o copie pe care am primit-o în dimineața asta. La prima vedere, este perfect legal.

— Ce vrei să spui prin asta, Frank ?

— Prin acest nou testament, Charlie a făcut-o legatara lui universală. În această calitate, moștenește toate acțiunile lui la Compania Dansted. Cu condiția să nu se recăsătorească. Este singura restricție.

Urmă o scurtă pauză.

— Și Charlie avea cincizeci și unu la sută din Compania Dansted, trase concluzia Dan. Numai că nu înțeleg ! În testamentul precedent nu era vorba de nimic asemănător. Corinne moștenea, desigur, iar eu eram executor testamentar. În felul acesta, eu păstram controlul asupra companiei. Unchiul meu era perfect de acord în privința asta.

— Știu cu atât mai bine, cu cât am vegheat eu însumi la redactarea documentului.

— Atunci de ce această schimbare ? De ce a procedat Charlie așa în privința mea ?

— N-am nici cea mai mică idee. Nu m-a consultat. Testamentul deținut de Corinne provine de la un foarte renumit birou de avocatură din Denver, cabinetul Hudgins și Hoskins. Autenticitatea lui nu poate fi pusă la îndoială. L-am verificat cu mare grijă.

Stânjenit evident, Frank își drese vocea.

— După cum ți-am spus, singura restricție se referă la o eventuală recăsătorire a doamnei Sted-

don. În cazul când aceasta se va produce, va trebui să-ți cedeze acțiunile pentru un milion de dolari – adică echivalentul sumei investite de Charlie la începutul afacerii.

Dan era consternat.

– Și o asemenea nebunie nu pune în discuție validitatea testamentului ?

Avocatul avu o secundă de ezitare.

– Din păcate, nu, Dan. Este ultimul ca dată și, din punct de vedere legal, perfect corespunzător.

– Așadar, trebuie să mă împac cu ideea că cincizeci și unu la sută din acțiunile companiei mele sunt în posesia Corinnei Steddon...

Dan se lăsă să cadă pe pat.

– Ce concluzie trebuie să trag, Frank ? Te implor, scutește-mă de jargonul profesional.

– Ei bine, în locul tău, aș ruga Cerul să se recăsătorească foarte curând. Altfel, în calitate de posesoare majoritară a acțiunilor afacerii, va avea drept de veto. Nu vei putea negocia nici măcar un singur contract fără aprobarea ei. Va trebui s-o consulți pentru fiecare decizie. Cu Charlie, nu se punea problema, dar cu ea...

Avocatul făcu o nouă pauză înainte de a continua :

– Asupra acestei chestiuni, ea și-a exprimat dorința să discute cu tine cât mai curând posibil, despre viitoarele orientări ale companiei. După câte am înțeles, ar vrea să deschidă o filială în Mexic.

– În Mexic ? Pentru că vrea să dea dovadă de inițiativă ? Dacă ar fi să cred în ce spune mama, n-a făcut altceva decât să stea comod timp de șapte ani. Singura ei grijă era să cheltuiască banii lui

Charlie. Datorită cărui miracol se interesează pe neașteptate de problemele unei întreprinderi de instalații sanitare ?

– Vom vedea... Poate că s-a plictisit să trândăvească și aspiră la ceva mai interesant ?

Vocea lui Dan deveni mai aspră.

– Ultima mea tranzacție a constat în vânzarea de boilere în Hong Kong. Mă îndoiesc că asta ar putea prezenta un cât de mic interes pentru doamna Steddon.

– Și eu la fel, dar după treizeci de ani de avocatură nu mă mai miră nimic. Cine știe ? Poate că și-a descoperit o pasiune pentru instalațiile sanitare... În orice caz, dacă aș fi în locul tău, aș lua primul avion spre Denver. Înainte de orice, asigură-te că nu pune la cale o nouă căsătorie și apoi propune-i o sumă rezonabilă...

– Care după părerea ta, la cât ar trebui să se ridice ?

– Încă n-am făcut calculul. Dar, în absența unui pretendent serios, te sfătuiesc să nu lași tranzacția să treneze. O femeie cum este Corinne Steddon în fruntea consiliului de administrație ar fi o catastrofă pentru Compania Dansted. Aș spune chiar mai mult : ar fi faliment în mai puțin de șase luni. Ar fi așadar mai bine să nu tergiversezi prea mult. Până atunci, nu uita că ea rămâne acționara majoritară a firmei, în numele și în locul lui Charlie. În caz de dezacord între voi, va prevala cuvântul ei.

– Dar nu pot să mă duc acum la Denver ! Trebuie să-mi iau zborul în mai puțin de două ore spre China și am avut nevoie de peste trei luni ca să obțin viza. O jumătate de duzină de personalități

oficiale mi-au acordat audiențe. Îmi este imposibil să contramandez. Nu este în joc numai reputația firmei, ci și echipamentul sanitar pentru vreo sută de sate chinezești. După cum vezi, aceste acorduri sunt de o importanță capitală.

– Foarte bine. Du-te în China. N-aș vrea să-i lipsesc pe acei bieți țărani chinezi de confortul lor. Între timp, o voi preveni pe Corinne să nu-ți aștepte vizita mai devreme de cincisprezece zile. Eu voi profita de acest răgaz pentru a evalua acțiunile ei la un preț rezonabil.

La întoarcerea din Extremul Orient, Dan aflase că prețul „rezonabil" se ridica la modesta sumă de trei milioane dolari... „Rezonabil"... Totul depindea de care parte te plasai !

Desigur, el nu dispunea de o asemenea sumă. Bancherii pe care-i consultase se arătaseră cam reticenți. Era constrâns, fără îndoială, să-și ipotecheze bunurile, inclusiv mașina... În definitiv, ce conta ? N-avea niciodată timp să se folosească de ea.

În momentul când ajunsese cu gândurile în acest punct, ușa se deschise în sfârșit.

– Sunt Daniel Matthews, se prezentă el servitoarei în uniformă albastră. Am fixată o întâlnire cu doamna Steddon.

– Doamna vă așteaptă. Vă rog să mă urmați...

A fost introdus într-un vast salon cu pereții lambrisați. Datorită soarelui filtrat prin vitralii, zări o siluetă de femeie stând în picioare în apropierea șemineului.

Înaltă și foarte zveltă, îl uimi prin sobrietatea ținutei : femeia aceasta în escarpeni și taior bleu-

marin corespundea atât de puțin cu descrierea mamei sale încât privi în jurul lui așteptându-se să mai zărească pe cineva. Părul de un galben pai, strâns în coc, punea în valoare ovalul perfect al feței. Drept bijuterii, nu purta decât un ceas fin de aur și un colier de perle. Putea fi oare această femeie văduva unchiului său ?

Femeia de serviciu luă asupra ei sarcina de a-i risipi îndoielile.

– Doamnă Steddon, dânsul este domnul Daniel Matthews.

– Mulțumesc, Rosita. Anunță-mă îndată ce masa va fi gata. Avionul domnului Matthews a decolat foarte devreme azi-dimineață de la New York. Presupun că trebuie să fie mort de foame.

– Am luat măsuri să fie servită la ora douăsprezece. Doamna este de acord ?

– Trebuie să-l întrebăm pe oaspetele nostru...

Corinne își consultă din priviri vizitatorul.

– Ce spuneți, domnule Matthews ?

– Sunt în întregime la dispoziția dumneavoastră. Ora stabilită va fi și ora mea.

Abia ieșise femeia de serviciu și Corinne înaintă spre el cu mâna întinsă.

– Încântată să vă cunosc în sfârșit, domnule Matthews. Charlie mi-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră.

Mâna pe care o atinse era lungă și fină. Ea și-o retrase imediat și își ridică pentru prima dată privirea spre el. Surprins o clipă, se gândi că mama lui avusese dreptate cel puțin într-o privință : femeia aceasta avea cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată !

Conștient de faptul că privirea lui insistentă putea fi considerată deplasată, se grăbi să spună :

– Vă prezint condoleanțele mele cele mai sincere, doamnă Steddon.

Perspectiva de a putea în sfârșit să-i spună în față intrigantei tot ce credea despre ea își pierduse farmecul. Simțea în mod nedeslușit că ar fi fost periculos pentru el să-și piardă stăpânirea de sine. Își drese vocea.

– Îl admiram mult pe Charlie. A fost un prieten minunat.

Un zâmbet fugar lumină chipul interlocutoarei sale.

– Și un soț la fel de minunat. Înțelegător, iubitor, generos...

– Într-adevăr, generozitatea lui nu poate fi pusă la îndoială. Uneori era chiar complet imprevizibilă...

Amărăciunea, atâta timp înăbușită, se ghicea ușor în cuvintele lui. Corinne nu remarcă aluzia și rămase impasibilă.

– Să vă ofer ceva de băut, domnule Matthews ?

– Nu, mulțumesc. Este puțin cam devreme după gustul meu. Dar nu vă jenați din cauza mea.

– Eu beau foarte puțin. Și, desigur, nu la o asemenea oră. Să știți, domnule Matthews, că apreciez foarte mult vizita dumneavoastră. Știu ce program încărcat aveți. Atât de încărcat încât n-am avut onoarea să vă primim nici măcar o dată în șapte ani... Week-end-urile la pescuit îi lipseau îngrozitor lui Charlie. Mi s-a plâns adesea de asta.

Intrigat, o privi iscoditor. Nu, chipul din fața lui

era complet neutru. Dacă o preocupa ceva, n-avea în mod vădit intenția să lase să se vadă.

– Am venit îndată ce a fost posibil, zise el nu fără bruschețe. Cunoașteți, presupun, surpriza provocată membrilor companiei noastre de ultimul testament al lui Charlie.

– Într-adevăr, dar poate că surpriza ar fi fost mult atenuată dacă ați fi știut puțin mai multe despre cuplul nostru. Numai că n-ați manifestat vreodată nici cea mai mică curiozitate în această privință, nu-i așa ?

– Aveam sentimentul să știu destul.

– Mai ales în ceea ce privește diferența de vârstă ?

El nu se clinti.

– Într-adevăr. Asta mi s-a părut întotdeauna caracteristica fundamentală a căsătoriei voastre.

– Aveați întru totul dreptate. Dar căsătoria noastră nu se limita la asta.

– Nu mă îndoiesc, zise el înghițindu-și replica usturătoare care-i venise pe buze. Orice ați spune, nu este niciodată prea târziu pentru a îndrepta lucrurile. Dacă anumite amănunte ale căsătoriei voastre mi-au scăpat, v-aș fi recunoscător, doamnă Steddon, să mă lămuriți.

– Ce fel de amănunte ?

– Împrejurările în care v-ați cunoscut, de exemplu, și cu ce vă ocupați pe vremea aceea.

I se păru că vede un licăr amuzat trecând prin ochii ei.

– Mi-e teamă că locul în care ne-am întâlnit n-a avut nimic romantic : ne-am cunoscut într-un

bar unde eram chelneriță. Cincisprezece zile mai târziu, unchiul dumneavoastră mi-a cerut să vin să locuiesc cu el și după șase luni să ne căsătorim. Am acceptat.

Își ridică bărbia cu curaj.

– În cazul că vă interesează : da, m-am căsătorit cu el pentru banii lui și el o știa.

Aroganța tonului avu darul să-l facă pe Dan să-și piardă controlul.

– Ce noroc pentru dumneavoastră, nu-i așa ? Sper că unchiul Charlie v-a întrecut, pe plan financiar, toate așteptările.

– Într-o anumită măsură, da.

Alungând din minte un val de imagini puțin cam prea tulburătoare pentru gustul său, Dan se hotărî să meargă drept la țintă.

– Să revenim la scopul vizitei mele, doamnă Steddon. Potrivit avocatului companiei noastre, Frank Goldberg, unchiul meu v-a lăsat moștenire acțiunile lui, adică cincizeci și unu la sută, ceea ce înseamnă că de acum înainte sunteți acționara majoritară a Companiei Dansted.

– Întocmai. Charlie a făcut această modificare în urmă cu doi ani.

Cum făcu o pauză, Dan avu deodată o bănuială : în mod sigur, îl provoca. Și asta chiar din momentul când pătrunsese în această încăpere. În clipa asta, avu surpriza s-o audă adăugând :

– După părerea lui, compania ar putea beneficia de pe urma competenței mele.

– Competența... ?

Nu-l lăsă să continue.

– Da, domnule Matthews. Oricât de curios ar putea să pară, unchiul dumneavoastră avea încredere în mine. Deşi preţuia la justa ei valoare priceperea dumneavoastră în afaceri, se arăta mai sceptic în privinţa relaţiilor umane. Fără el ca să vă îndrume, Compania Dansted putea, spunea el, să aibă nevoie de ajutorul meu.

Dan lupta împotriva unei nestăpânite dorinţe de a-i spune fără menajamente ceea ce gândea : o fostă chelneriţă de bar propulsată la conducerea unei uzine ! Charlie îşi pierduse oare capul ? Apoi ascultă de raţiune. Renumit pentru că nu-şi pierdea niciodată stăpânirea de sine în afaceri, n-o să înceapă astăzi. Atitudinea cea mai înţeleaptă era să nu ia în seamă declaraţiile acestei femei. De altfel, erau complet absurde. Unchiul lui îl cunoştea dintotdeauna. Nu-i făcuse niciodată nici cea mai măruntă critică referitor la modul de a conduce personalul. Şi relaţiile companiei cu angajaţii ei fuseseră întotdeauna excelente. Dovada : în zece ani de existenţă, nu avusese loc nici o singură grevă ! Puţine companii puteau spune la fel. Afişă un zâmbet distant.

– Cred că este preferabil pentru amândoi, doamnă Steddon, să nu continuăm discuţia aceasta. În consecinţă, voi merge drept la ţintă : cât vreţi ? Acum cincisprezece zile, înainte de plecarea mea în China, am cerut experţilor mei contabili să-mi evalueze cele cincizeci şi unu la sută de acţiuni a căror deţinătoare sunteţi. Estimarea lor se ridică la trei milioane de dolari. Firește, aveţi toată libertatea să procedaţi la o contraexpertiză...

– Mulțumesc, domnule Matthews, dar vă întrerup imediat. N-am nici o intenție să-mi vând acțiunile. Singura mea ambiție este să lucrez cu dumneavoastră, în calitate de asociată.

Pentru a doua oară în mai puțin de cinci minute, Dan se văzu obligat să facă apel la legendara lui stăpânire de sine. Trase adânc aer în piept.

– Dacă este o încercare de a face să urce licitația, vă sfătuiesc insistent să renunțați. Chiar dacă aș vrea, n-aș putea depăși această cifră. Bancherii mei s-ar opune.

Urmă o lungă tăcere. Îl cerceta cu un aer detașat, ca un om de știință în fața unei noi specii de insecte.

– Se pare să întâmpinați unele dificultăți ca să mă înțelegeți, domnule Matthews : nu vreau să-mi vând acțiunile. Dacă vreți să admiteți faptul acesta, discuția noastră va decurge mai simplu.

– În cazul acesta, nu găsesc decât o explicație la o asemenea încăpățânare : vă înșelați cu totul asupra Companiei Dansted. Nu este un salon, doamnă Steddon, este o uzină ! O uzină care folosește peste o sută de muncitori. Personalul administrativ este redus la strictul necesar și lucrează în clădirea din vecinătatea atelierelor. În aceste condiții, nu înțeleg ce vă poate atrage...

Fără să răspundă, ea se întoarse spre fereastră. Soarele scotea în evidență, prin transparență, conturul corpului ei. Dan realiză pe neașteptate cât de atrăgătoare era. Iar simplitatea ținutei întărea și mai mult această atracție. Fantasmele cele mai nebunești i se perindară prin minte și trebui să

facă apel la întreaga lui voinţă ca să revină la realitate. Începutul răspunsului Corinnei îi scăpase. Îşi dublă atenţia.

— ... păstrez acţiunile pentru că mi-a cerut-o Charlie. Dacă vreau să lucrez în companie, este pentru acelaşi motiv. I-am promis să acord un interes activ afacerii. Şi nu-mi voi încălca pentru nimic în lume promisiunea.

— Foarte bine, doamnă Steddon.

Vocea lui era glacială. Nici măcar nu mai căuta să-şi ascundă ostilitatea. În starea de furie în care se găsea, nu mai ştia pe cine să învinuiască mai mult : pe Charlie, pentru că redactase acea clauză absurdă, sau pe văduva lui care refuza cele trei milioane de dolari. În schimb, era sigur de un lucru : n-o va lăsa nicicând să ruineze o companie pentru care muncise mai mult de zece ani ca s-o clădească.

După o teribilă luptă interioară, reuşi totuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine.

— Dacă refuzaţi să vă vindeţi acţiunile, doamnă Steddon, eu n-am nici un drept să vă refuz accesul în companie. După cum spun avocaţii mei, mă văd obligat să fac orice pentru a vă facilita inspecţia uzinei şi examinarea registrelor noastre de conturi. Soţul dumneavoastră şi eu însumi aveam obiceiul să ne întâlnim în fiecare lună în apartamentul său din Manhattan. Dacă acest aranjament vă convine, îl putem adopta pentru luna următoare.

— O dată pe lună ? Nici să nu vă gândiţi, domnule Matthews ! Eu vreau să fac parte integrantă din companie, să-i urmăresc zi de zi funcţionarea. De altfel, acesta este motivul pentru care am hotă-

rât să vând casa aceasta și să mă instalez în Rhode Island. Voi fi astfel aproape de uzină. Desigur, programul meu din zilele următoare va fi cam aglomerat, dar puteți conta pe mine : voi fi la postul meu începând de luni dimineață, ora nouă. Ar fi posibil să-mi rezervați un birou pentru această dată ? Ca și, firește, ultimele rapoarte financiare...

Din tot acest frumos discurs, Dan nu reținuse, îngrozit, decât un singur lucru :

— Lunea viitoare ! Aveți de gând să vă ocupați postul în compania *mea* lunea viitoare ?

Ea îi replică zâmbind :

— Da, de ce ? Nu este destul de curând ? Dacă vreți, pot face în așa fel încât să fiu acolo începând de vineri.

— Nu schimbați nimic pentru mine. Luni va fi destul de curând.

— În cazul acesta, este perfect, zise ea adresându-i unul dintre cele mai strălucitoare zâmbete. Întrucât de acum înainte vom colabora strâns, să renunțăm la formalități. Spuneți-mi Corinne, iar eu am să vă spun Dan.

Intrarea femeii de serviciu, anunțând că masa este gata, îl scuti de răspuns. Își urmă gazda ca un automat într-o sufragerie impunătoare. Luând loc la extremitatea imensei mese, se întrebă cum putuse bietul Charlie să se lase antrenat într-un lux atât de ostentativ. Influența acestei intrigante, desigur. La gândul că ar putea să se comporte în același mod în interiorul companiei, se cutremură în sinea lui. Ce se va întâmpla dacă se încăpățâna în refuzul de a-și vinde acțiunile ? Era în joc însăși existența companiei.

Desigur, rămânea ultima salvare — căsătoria. Încercă, nervos, să treacă în revistă prietenii celibatari susceptibili să fie interesați de o văduvă bogată. Zadarnic, nici un nume nu-i venea în minte. Așadar, asta nu mergea. Într-un fel sau altul, va găsi el o soluție !

CAPITOLUL II

La intrarea în parcajul Companiei Dansted, nervozitatea Corinnei era atât de mare încât, apucându-și poșeta, conținutul acesteia se răspândi în mașină. Adună bombănind cărțile de credit, monedele, rujul de buze și celelalte obiecte care zăceau pe jos. Apoi, cu obrajii în flăcări, ieși din mașină.

Aerul proaspăt îi făcu bine. Respiră adânc și se îndreptă, cu pași numai în aparență hotărâți, spre intrarea în birouri. Era conștientă că trece printr-un moment crucial al existenței sale.

Înainte de toate, trebuia să se asigure că Dan Matthews nu va căuta să se debaraseze de ea ca la precedenta lor întâlnire. Își repetă în minte calea de urmat : mai întâi, să uite extraordinara putere de seducție a noului ei asociat. Nu se gândise niciodată că moartea lui Charlie îi va modifica atât de repede comportamentul. După șapte ani de castitate suportați fără cel mai mic efort, doar simpla vedere a lui Dan o tulbura-se profund. Ochii negri, părul des și brun, figura cu trăsături energice, îi aprinseseră literalmente simțurile. Fără a mai vorbi despre corpul musculos care o domina cu toată înălțimea lui...

Desigur, într-un anume fel, fizicul lui Dan era un avantaj. Şi ea va ţine seama de asta în planul pe care îşi propunea să-l ducă la bun sfârşit.

Dar înainte de orice altceva, avea două sarcini de îndeplinit. Mai întâi, să stabilească cel mai bun mod de a-i pricinui maximum de griji nepotului lui Charlie, fără să compromită bunul mers al afacerilor. După aceea, să verifice temeiul afirmaţiilor lui Charlie asupra sănătăţii înfloritoare a nepotului său. La prima vedere, părea să fie într-o formă excelentă, dar din păcate ea era cea mai în măsură să ştie că nu trebuie să te încrezi în aparenţe... O anchetă discretă prin birouri îi va permite să-şi confirme părerea. Cât despre coeficientul lui de inteligenţă, n-avea din fericire nici o îndoială. Înţelegea acum de ce Charlie nu înceta cu laudele privind succesele nepotului său, şef al promoţiei sale de ingineri.

Ajunsă aici cu gândurile, împinse uşa grea de metal şi pătrunse în holul de primire. Un zgomot înfundat îi atrase atenţia. Probabil că uzina era foarte aproape. Peste o zi sau două nici nu-l va mai lua în seamă. Nu se va întâmpla la fel cu ambianţa interioară. Îşi roti privirea prin holul de primire : cuvântul „cazarmă" ar fi fost mai potrivit. O lumină palidă cădea pe pereţii întunecaţi şi pe o podea acoperită cu un linoleum cafeniu închis. În centru, o vitrină etala tot soiul de modele de robinete, ţevi, capete de duş şi alte materiale şi instalaţii sanitare. Ea le aruncă o privire îngăduitoare. Hotărât lucru, genul acesta de obiecte se preta cu greu decoraţiei.

Se întoarse spre tânăra femeie așezată la biroul de recepție. Aceasta vorbea la telefon. Văzând stratul gros de machiaj care încerca să mascheze petele de roșeață își reprimă un zâmbet. Din nefericire, rezultatul nu era deloc edificator.

Terminând convorbirea, funcționara îi adresă un zâmbet călduros.

— Bună ziua, doamnă. Ce pot face pentru dumneavoastră ? Aveți stabilită audiență ?

— Nu tocmai. Sunt Corinne Steddon și trebuie să-mi preiau postul în dimineața aceasta.

— *Doamna Steddon* ? Dar este imposibil !

Tânăra femmeie își uscă buzele și roși până în vârful urechilor.

— Oh ! Vă rog să mă iertați... Nu asta voiam să spun. Numai că, eu... hm... nu mă așteptam să vă văd atât de devreme. Domnul Matthews nu mi-a precizat ora sosirii dumneavoastră. Permiteți-mi să mă prezint : Debbie Jones, recepționeră. Ocazional, fac și unele lucrări de secretariat.

Corinne o cercetă cu simpatie. Genul acesta de confuzie nu era nou pentru ea. Diferența de vârstă față de Charlie provoca invariabil aceeași reacție. Cunoscându-l pe defunctul ei soț, Debbie se așteptase desigur să vadă o văduvă cam de aceeași vârstă cu acesta.

Surpriza ei era îndreptățită. Dacă o ierta cu plăcere, nu manifesta, în schimb, aceeași îngăduință față de Dan. Dacă acesta din urmă l-ar fi iubit pe unchiul său atât cât pretindea, n-ar fi stat șapte ani fără să se întrebe despre adevăratele motive ale căsătoriei lui.

Dar, în definitiv, ce importanţă avea ? Pentru scopul pe care-l urmărea, aveau importanţă numai inteligenţa şi sănătatea. Restul era secundar. Considerând, ca mulţi alţii, caracterul ca nefiind înnăscut, ci rodul educaţiei, nu avea de ce să-şi facă griji. Nu era ea însăşi dovada vie a miracolului pe care-l poate săvârşi dragostea ? Atunci când Charlie o primise în casa lui, ea nu era decât revoltă şi amărăciune. Respinsă de toţi colegii, era incultă şi total refractară la orice formă de învăţătură. Şi în şapte ani, cu dragoste şi răbdare, el reuşise s-o schimbe. Revenind încet la realitate, se smulse din gânduri.

— Încântată de cunoştinţă, Debbie. Eşti amabilă să-l anunţi pe domnul Matthews ? Sunt dornică să-mi cunosc biroul şi să încep fără întârziere lucrul.

— Imediat, doamnă Steddon.

Tânăra femeie discută câteva clipe la telefon şi-l puse în furcă zâmbind.

— Vă aşteaptă. Am să vă conduc.

— Nu-i nevoie. Dacă-mi explici pe unde să merg, pot să ajung acolo singură.

— Ei bine, n-aveţi cum să greşiţi. Este ultima uşă la stânga, în capătul culoarului.

— Mulţumesc. Mă duc îndată.

Cu un ultim zâmbet către Debbie, porni în direcţia indicată. Dar în sinea ei, era departe de a simţi încrederea pe care o afişa. Cu inima bătându-i mai tare, ciocăni la uşă.

— Intră !

Se execută, înregistrând în trecere culoarea verzuie a pereţilor, biroul supraîncărcat de dosare,

planșa de desen plină de proiecte. Doi bărbați împărțeau spațiul acesta restrâns. Primul, scurt și îndesat, era necunoscut pentru ea. Al doilea era Dan.

În picioare lângă fereastră, părea pierdut în contemplarea curții uzinei. Cu o mână în buzunar și cealaltă pe mânerul cremonei, era cu spatele la ea. O asemenea forță și atâta hotărâre emanau din el, încât nu reuși să-și stăpânească un fior. Acasă la ea, la Denver, era deja impresionant, dar aici, în propriul lui birou...

— Bună ziua, Corinne...

Se întorsese spre ea și-i adresa un zâmbet lipsit de căldură.

— Sunt fericit să te primesc între aceste ziduri. Ai avut vreo dificultate să găsești uzina ?

— Nici una, mulțumesc. Scrisoarea secretarei tale a fost extrem de explicită.

De ce nu reușea oare să-și stăpânească bătăile inimii ? Își mască tulburarea printr-o asprime neașteptată a tonului.

— Dacă ai o clipă liberă, aș vrea să mă instalez cât mai repede posibil în biroul meu și să încep studierea rapoartelor.

Sprâncenele interlocutorului ei se ridicară ușor. Cu un zâmbet ironic pe buze, îi replică :

— După câte înțeleg, nu vrei să pierzi nici o secundă ? Asta îți face cinste. Totuși, nimic nu ne grăbește. Ce-ai spune să te destinzi mai întâi în fața unei cești de cafea ?

— Mulțumesc, dar am luat deja micul dejun la hotel.

— Atunci, dă-mi voie să ți-i prezint pe viitorii colegi. Îl ai în fața ta pe Warren Evans, directorul

nostru de producție. N-are pereche în a liniști spiritele în cazul întârzierii unei comenzi.

Bărbatul îi strânse călduros mâna. La prima vedere, părea un om deschis.

— Încântat să vă cunosc, doamnă Steddon. Sper să vă placă la noi. Știți că uzina noastră se numără printre cele mai bune în domeniul ei ? Și o spun fără vanitate...

— Vă cred pe cuvânt, zise tânăra femeie zâmbind. Felicitările mele. Sunt nerăbdătoare să văd cum funcționează uzina. În ultimul raport primit de soțul meu era vorba de achiziționarea unei noi mașini, mult mai performante. Presupun că asta vă va permite să scurtați timpul de execuție ?

Warren o privi surprins. Evident, nu se aștepta ca ea să cunoască atât de bine problemele referitoare la uzină.

— Este absolut exact, doamnă Steddon. De fapt, am descoperit chiar că...

Se întrerupse brusc și se balansă nervos pe picioare.

— Trebuie să mă întorc la postul meu. Vom discuta din nou despre toate astea altă dată.

Și, adresându-i-se lui Dan, adăugă :

— Contez pe dumneavoastră să-mi dați un telefon îndată ce doamna Steddon va fi dispusă să viziteze uzina.

— Neapărat. Discuția preliminară nu va dura mai mult de o oră. Frank dorind și el să aibă o întrevedere cu doamna Steddon, nu ne aștepta înainte de prânz.

Dan, după ce și-a condus colaboratorul, reveni cu pași înceți spre fereastră.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să vezi prezentarea rezervată de obicei clienților noștri...

După ce avu grijă să tragă perdelele, desfășură un ecran pe perete și stinse lumina. După aceea dădu drumul aparatului de proiecție. Primul dispozitiv apăru pe ecran.

– Ținem să dăm viitorilor noștri clienți o idee foarte precisă despre compania noastră. Sper ca aceste diapozitive să te ajute să-ți faci o părere despre organizarea noastră...

„Dacă ar ști cât de inutile sunt toate astea" se gândi ea în sinea ei. Dar se mulțumi să răspundă :

– Ești foarte amabil, Dan.

De la începutul căsătoriei, ea citea cu regularitate toate rapoartele trimise lui Charlie. De aceea, era în deplină cunoștință de cauză în privința funcționării companiei.

Cinci minute i-au fost de ajuns pentru a înțelege că intențiile lui Dan erau mult mai puțin lăudabile decât pretindea el. Își dădu seama că proceda în felul acesta deoarece voia s-o îndepărteze o dată pentru totdeauna de la conducerea Companiei Dansted. Vocea lui înșira comentariile pe un ton monoton. Cifre și statistici se succedau într-un ritm accelerat. Nimic din tot ceea ce spunea nu putea atrage atenția auditoriului. Fără interesul pe care-l purta companiei, probabil că ar fi adormit profitând de întuneric.

Dacă el credea că o poate descuraja cu atâta ușurință, se înșela. O adolescență pe cât de nefericită, tot pe atât de inactivă și doi ani de serviciu

într-un bar o înarmaseră definitiv contra plictiselii. Nimic nu-i mai putea învinge răbdarea.

Pe toată durata expozeului, nu şi-a desprins nici măcar o dată privirea de ecran. Dacă Dan Matthews spera să se debaraseze de ea în felul acesta, ea nu va intra în jocul lui. Era oare în asemenea măsură neliniştit din cauza ei ? Dacă da, poate că sosise clipa să-i facă propunerea. Dar, nu. După o matură chibzuinţă, renunţă la idee. Era încă prea devreme. De altfel, nici măcar nu avusese timpul necesar să-i verifice aptitudinile. Să ceară cuiva să fie tatăl copilului tei fără să verifice în prealabil dacă este sănătos fizic şi mintal ?

Dacă ar fi fost să judece după spusele lui Charlie, problema nu se punea, desigur. El nu înceta să cânte osanale la adresa nepotului său. Pentru el, era o îmbinare între Einstein şi Superman. Nu-i cunoştea nici un defect. Dacă dădea dovadă de neîncredere şi lipsă de sensibilitate faţă de femei, nu era vina lui, ci a fostei sale soţii. Ea îi furase inima şi banii, lăsându-l îndurerat şi plin de tristeţe. Cu toate acestea, ea nu era la drept vorbind o femeie rea. Nu erau făcuţi unul pentru altul, asta-i tot.

La această amintire, Corinne zâmbi. Dragul de Charlie... Sub aparenţa lui ursuză, era cel mai tolerant om... Dar Dan tocmai stinsese aparatul de proiecţie.

Ea se duse încet să tragă perdelele, după care reveni şi se aşeză în faţa lui.

— Mulţumesc, Dan. Îţi mulţumesc că mi-ai acordat puţin din timpul tău preţios pentru a mă ajuta să cunosc mai bine compania. Prezentarea

aceasta este fără îndoială rezultatul unei activități îndelungate. Diapozitivele sunt excelente. Păcat numai că textele nu sunt la înălțimea materialului prezentat...

Cuvintele fuseseră însoțite de zâmbetul fals-binevoitor al profesorului care se adresează unui elev deosebit de mărginit.

– După părerea mea, continuă ea, este o simplă lipsă de experiență din partea ta. Dacă se plictisește prezentatorul însuși, cum poți spera să interesezi auditoriul ? Așa ceva este imposibil.

O roșeață abia perceptibilă coloră chipul interlocutorului ei.

– Cu ce drept faci această critică ? Ești cumva, din întâmplare, expertă în materie ?

Corinne clătină din cap.

– Expertă este prea mult spus. Să spunem că sunt în posesia unei diplome universitare de management, dublată de alta în psihologie. Am păstrat unele din cursurile mele. Dacă vrei, ți le voi arăta. Îți pot fi folositoare. Sunt extraordinare progresele care s-au putut face într-un timp foarte scurt.

Admiră fără voia ei stăpânirea de sine de care Dan dădea dovadă. Nici un singur mușchi de pe față nu i se mișcase.

– Așadar, ai o diplomă în management ? Pot să știu de când datează ?

Momentul se dovedea mult mai plăcut decât prevăzuse și îl savură la adevărata lui valoare.

– De vara trecută. De ce, nu știai ? Acesta este unul dintre motivele care-l făceau pe Charlie

să creadă că voi putea fi utilă companiei. Personalul fiind constituit aproape exclusiv din ingineri ca formaţie, el considera că este bine să asocieze o persoană provenind dintr-un domeniu diferit.

Privirea lui Dan se îngustă în mod primejdios.

– De ce nu ai pomenit nimic despre diploma aceasta atunci când am fost în vizită la Denver ?

Ea nici măcar nu clipi.

– După câte ştiu, nu mi-ai dat ocazia. Te-ai mulţumit să-mi dezaprobi căsătoria şi să-mi oferi răscumpărarea acţiunilor. În aceste condiţii, mi s-a părut deplasat să vorbesc despre diplomele mele universitare. Momentul nu era potrivit deloc.

El se îndepărtă sub pretextul de a strânge ecranul.

– Dacă ştiai că în mod sigur mă străduiam să fac această prezentare cât mai plicticoasă, de ce nu m-ai întreruot ?

– Nu ştiu.

Mărturisirea aceasta o surprinse chiar şi pe ea.

– Poate pentru a demonstra că nu pot fi descumpănită cu uşurinţă. Crede-mă, Dan, acţionând astfel nu mă poţi face să-mi schimb hotărârea de a rămâne.

– Departe de mine asemenea intenţie.

Se întoarse brusc spre ea şi continuă :

– Corinne, recunosc că m-am comportat foarte rău la ultima noastră întâlnire. Atât pe plan personal, cât şi profesional, de altfel.

Nervos, începu să măsoare cu paşi mari încăperea. Era limpede că-i venea greu să se scuze.

– Ce-i drept, eram încă sub impresia a ceea ce consideram drept o trădare a unchiului meu.

Desigur, compania fusese înființată grație capitalului său, dar dezvoltarea ei mi se datora mie. În urmă cu zece ani, beneficiul nostru era de cinci mii de dolari. Anul acesta este de zece ori mai mare.

– Charlie era pe deplin conștient de asta, Dan, fii sigur. Te admira enorm.

– Așa credeam și eu, dar nu mai eram sigur. În versiunea anterioară a testamentului, tu erai moștenitoarea averii lui, dar eu păstram controlul asupra companiei. Charlie înțelegea prin asta să-mi demonstreze încrederea.

– Noua versiune n-avea nicidecum intenția să te renege.

– Poate, dar adevărul este acesta, Corinne : nici o întreprindere nu poate supraviețui cu doi responsabili la conducerea ei. Ca să-și poată continua dezvoltarea, Compania Dansted trebuie în mod obligatoriu să aibă un singur factor de decizie în ultimă instanță.

– Nu văd ca situația să fie atât de diferită față de vremea lui Charlie. În definitiv posed același număr de acțiuni. Nici una în plus, nici una în minus.

– Îmi pare rău că trebuie să te contrazic, dar situația este diferită. Nici măcar o singură dată în zece ani, Charlie nu și-a folosit dreptul de veto. El nu punea niciodată în discuție hotărârile mele. Colaborarea noastră era bazată pe ani de respect reciproc. Dar noi doi nu avem nici un trecut comun. Nici nu ne cunoaștem. Și nu ți-ai ascuns deloc intenția de a-mi controla activitatea.

Corinne se surprinse că simte pentru el o anume simpatie. Tentată să-i răspundă că nu va face nimic ce ar putea dăuna Companiei Dansted, se răzgândi. Dacă voia să-şi ducă planul la bun sfârşit, să-l liniştească nu era desigur cea mai bună atitudine de adoptat.

— Haide, Dan, dacă lucrurile nu au început foarte bine între noi, nu trebuie să ne pierdem speranţa. Toate vor merge foarte bine, sunt sigură de asta. În orice caz, în ceea ce mă priveşte voi face tot posibilul pentru a menţine între noi relaţii de muncă normale.

Îi zâmbi, după care adăugă :

— Şi acum, te-aş ruga să-mi arăţi biroul meu.

— Mai înainte, Corinne, aş vrea să-ţi fac o ultimă ofertă.

— O, nu ! Dan, te rog, nu începe iar ! După cum ţi-am spus deja, nu sunt interesată să vând.

— Nu refuza înainte să auzi propunerea pe care vreau să ţi-o fac. Iată... Acum, că te cunosc mai bine, încep să cred că unchiul meu avea dreptate. Poţi avea un rol pozitiv în cadrul companiei noastre şi chiar să-i dai un nou impuls. În aceste condiţii, ar fi o greşeală să mă opun prezenţei tale. În treacăt fie spus, eşti lipsită fără îndoială de experienţă şi trebuie să fii de acord că ăsta este un impediment major în afaceri. Ce ai avea de spus dacă ţi-aş propune un fel de compromis ? Nu-ţi mai propun răscumpărarea totalităţii acţiunilor, ci numai a şaisprezece la sută din ele. Pentru ce sumă ? Un milion şi jumătate de dolari. Şi îţi ofer postul de director al personalului. Întreprinderea

dezvoltându-se din ce în ce mai mult, postul acesta devine într-adevăr indispensabil.

Corinne zâmbi.

– Îmi permiți să-ți atrag atenția că nu se mai spune „director de personal", ci „director de relații umane" ? În schimb, sunt de acord că postul acesta capătă o importanță tot mai mare.

– Nu contează. Te interesează oferta mea ?

Derutată de generozitatea propunerii, Corinne ezită.

– Dacă accept, pierd controlul asupra companiei...

Încerca prin toate mijloacele să câștige timp.

– Este o interpretare, într-adevăr. Dar pe de altă parte, faci o excelentă operație financiară, rămânând și în posesia a treizeci și cinci la sută din acțiuni. În plus, asta îți conferă o poziție preponderentă în companie. Opiniile tale vor fi neapărat luate în considerare...

– Dar nu aplicate în mod obligatoriu.

– Într-adevăr. Tranzacția odată operată, rolurile se vor inversa. În caz de dezacord important, va prevala părerea mea. În schimb, vei fi mai bogată cu un milion și jumătate de dolari...

Se așeză din nou în fața ei. Sub aparența lui destinsă, ea îl simțea încordat. După toate aparențele, Dan Matthews nu urmărea decât un lucru : să recapete controlul asupra Companiei Dansted.

– Îmi pare rău, zise ea, dar îmi este imposibil să-ți accept oferta. Oricât de atrăgătoare este, controlul companiei este pentru mine mai important decât banii. Cu atât mai mult cu cât, dato-

rită lui Charlie, sunt complet lipsită de griji financiare.

O bruscă încordare modifică trăsăturile interlocutorului ei.

— Nu știi la ce te angajezi, Corinne. Să conduci o întreprindere nu este o treabă ușoară ! Asta n-are nimic de-a face cu teoria învățată la universitate.

— Sunt perfect conștientă de asta.

Tonul lui Dan deveni mai stăruitor.

— Înțelege-mă bine, nu caut nicidecum să te înlătur. Vreau numai să te pun în gardă asupra dificultăților care te așteaptă. Studiile de caz cu care te-ai întâlnit la universitate n-au nici o legătură cu realitatea. Compania Dansted nu este o sală de curs, este o întreprindere. În cazul unei greșeli, va fi compromisă întreaga ei existență, nu numai reușita ta la examen.

— Înțeleg foarte bine, Dan, dar vorbești ca și cum ar trebui să fim într-un permanent dezacord...

— Departe de mine acest gând ! Vreau numai să te avertizez : să conduci o afacere nu este o joacă de copil. În cazul unei greșeli se pune în pericol soarta a sute de angajați. Și dacă ea se repetă, urmează șomajul și în scurt timp falimentul.

Incapabilă să mai suporte intensitatea privirii lui, își întoarse capul spre fereastră. Cel puțin dacă ar fi fost posibil ca Dan Matthews să rămână conform imaginii pe care și-o făcuse despre el înainte de a-l cunoaște ! Aceea a unui tânăr ambițios, neînduplecat și lipsit de omenie... Nu-i plăcea deloc această sensibilitate pe care o lăsa să se întrezărească. Absolut deloc.

Un porumbel alb ciugulea firimiturile pe locul de parcare. Se abandonă în contemplarea lui.

Atunci când se hotărî în sfârșit să revină la Dan, acesta studia un plan aflat pe planșeta de desen. La apropierea ei, își ridică privirea. Ea se strădui să fixeze un punct de pe cămașa lui, ca să nu-i întâlnească privirea.

Momentul atât de așteptat sosise și ea se miră simțindu-și mâinile tremurând. Dar nu era cazul să-și piardă stăpânirea de sine.

– Dan...

Își făcu o rugăciune în gând ca el să nu-i observe tulburarea. Cu cât se vor strecura mai puțin emoțiile în relațiile lor, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

– Vrei să cinezi cu mine diseară ? Am să-ți fac o propunere care te-ar putea interesa...

CAPITOLUL III

Corinne puse în funcțiune foehnul și în timp ce-și usca părul se privi cu un aer bosumflat în oglindă. Cu cât se apropia ora nouă, cu atât îi creștea nervozitatea. Schiță un zâmbet care voia să exprime în același timp demnitate și politețe. Dar maxilarele începând să dea semne de oboseală, renunță. Cel mai bine va fi să opteze pentru o conversație inofensivă, în genul :

– Sper să-ți placă restaurantul acesta. Este specializat în fructe de mare. Am avut deja ocazia să savurez crevetele lor : sunt delicioase ! După părerea lui Charlie, prima ta căsătorie a fost un asemenea dezastru încât nu mai vrei să auzi vorbindu-se despre dragoste... Ce ai spune de o căsătorie de conveniență ?

Se întristă. Nu, nu era cea mai bună introducere. Să-i amintești unui bărbat căsătoria ratată, nu era ceva care să-l flateze.

Privindu-se din nou în oglindă, se întrebă cum făceau actorii să pară întotdeauna atât de naturali. Zâmbetul ei semăna cu o reclamă pentru o pastă de dinți. Își ridică părul și îndreptă aerul cald spre ceafă.

— Ei bine, Dan, am să ți-o spun de-a dreptul. Căsnicia părinților mei m-a lecuit pentru totdeauna de dorința de a avea o legătură durabilă cu un bărbat. Cu toate acestea, doresc din tot sufletul să am un copil. Ai fi de acord să joci rolul de tată... ?

Întrebarea se izbi de mutismul oglinzii. Stăpânindu-și un hohot nervos de râs, își mușcă buzele. Hotărât lucru, seara se anunța mai curând prost.

Operația de uscare a părului terminată, rămase într-o meditație înaintea șifonierului. Alese în cele din urmă o rochie de stofă cu mâneci lungi și cu decolteu adânc. Oricum, înfățișarea ei n-avea nici o importanță. Pentru ca proiectul ei să aibă o șansă de reușită, relațiile lor trebuiau să se mențină în afara tradiționalei scheme mascul-femelă. Hotărâse așa cu săptămâni în urmă și nu-și va schimba părerea tocmai astăzi. Lucrurile vor fi mult mai ușoare între ei dacă vor trata problema ca pe o simplă tranzacție.

Atunci când pătrunse în holul hotelului, Dan era deja acolo. Se îndreptă spre el cu inima bătându-i mai tare. El încă n-o zărise. Fu din nou impresionată de forța care se degaja din frumoasa lui față cu trăsături regulate. O copleși un val de neașteptată emoție. Nervii, fără îndoială... Afișă pe loc un aer de politețe rezervată, care părea să fie singura ei armă împotriva lui Dan Matthews.

El o întâmpină cu același zâmbet de rece amabilitate ca de dimineață. Corinne observă totuși cu ușurare imperceptibila încordare a mâinii sprijinite de bar. Era mai curând un semn bun. Evident, spe-

ra s-o vadă revenind la sentimente mai bune şi va fi deci perfect receptiv la planul ei.

După câteva banale formule de politeţe, se îndreptară spre restaurant. Aici, el se arătă încântat de diversitatea meniului, în timp ce ea lăuda confortul înconjurător. După un examen rapid al listei, aleseră peşte cu garnitură de orez cu sos de şofran, stropit cu vin alb californian. Pentru Corinne era o comandă pur formală, deoarece exemplul mamei sale, ucisă de alcool, o hotărâse să nu bea niciodată. Îşi permitea cel mult un pahar pe seară.

După retragerea chelnerului şef, Dan nu mai rosti nici un cuvânt. Se aşeză mai comod în scaun, aşteptând în mod vizibil ca ea să facă primul pas. Dar ea nu era pregătită. Avea nevoie să ştie mai multe despre el. În afară de divorţul lui şi de admiraţia pe care i-o purta Charlie, nu ştia aproape nimic despre viaţa lui.

– După câte am înţeles de la unchiul tău, ţi-ai făcut studiile în Colorado. Ţi-a plăcut în vest ?

– Mult. Nu eram nebun după Denver, dar Munţii Stâncoşi sunt un spectacol unic în lume. Şi apoi, viaţa prezenta acolo unele avantaje : iarna îmi petreceam week-end-urile făcând schi, iar vara escaladări sau coborâri cu pluta pe torente. A fost extraordinar. Şi tu ? Eşti originară din Colorado ?

– Da. Părinţii mei acolo s-au născut.

Era în asemenea măsură obişnuită să evite subiectul acesta, încât se grăbi în mod automat să abată discuţia.

– Iartă-mi curiozitatea, dar ce te-a făcut să părăseşti vestul ?

– Soția mea. Studiile abia terminate, m-am căsătorit și Mary-Beth a insistat să se întoarcă pe coasta de est, unde își avea familia și toți prietenii. În consecință, am venit și ne-am instalat în Rhode Island.

– Judecând după succesul Companiei Dansted, n-ai de ce să regreți.

– Nu. Numai că aș fi preferat ca lucrurile să se petreacă altfel...

– Vrei să spui... cu soția ta ?

– Da. Eram prea tineri, prea neexperimentați. N-am înțeles că aventura noastră era, de la bun început, sortită eșecului. Modul în care am părăsit Colorado a fost tipic pentru raporturile dintre noi. Mary-Beth mă implora, își înmulțea lingușirile. Eu rezistam. Ea încerca din nou... și sfârșeam invariabil prin a ceda.

Surprinsă o clipă, Corinne ezită. Nu se așteptase la confidențe atât de intime

– Dacă ar fi să cred spusele lui Charlie, căsnicia ta n-a fost foarte fericită...

El izbucni într-un râs amar.

– Este cel mai mic lucru care se poate spune... Căsătoria mea cu Mary-Beth a fost un adevărat dezastru.

Corinne sorbi puțin vin din pahar.

– Din cauza numeroaselor ei lingușeli ?

Dan îi aruncă o privire ironică, pe jumătate amuzată.

– Nu sunt chiar atât de lipsit de educație încât să nu știu că pentru a distruge o căsnicie este nevoie de doi. Dacă ea avea păcatele ei, le aveam și eu pe ale mele. Atunci n-am înțeles imediat. În-

ţelegerea a venit abia după pronunţarea divorţului. De fapt, nu era esenţialmente rea. Numai că făcuse greşeala să-şi pună ochii pe mine. Nu eram făcuţi unul pentru altul.

Din farfuriile rânduite de chelner în faţa lor se ridica un miros delicios. Dan îi întinse sosul de şofran şi, în faţa refuzului ei, se servi copios.

Având grijă să-i ocolească privirea, ea declară :

– Mă gândesc uneori că, odinioară, faimoasele căsătorii de convenienţă aveau şi părţile lor bune...

Făcu o pauză, deoarece îşi stăpânea cu greu bătăile precipitate ale inimii.

– De fapt, continuă ea, părinţii nu comiteau un lucru chiar atât de ău alegând ei înşişi perechea copilului lor.

– Este un punct de vedere. În cazul meu, ai dreptate. Căsătoria mea cu Mary-Beth este cazul tipic al dezastrului pe care-l poate provoca dragostea la prima vedere. Ne-am cunoscut la un curs de dans. Atracţia a fost imediată şi reciprocă. În mai puţin de şase luni, eram căsătoriţi. Din nefericire, am descoperit foarte repede că în afara zbenguielilor conjugale nu aveam aproape nimic în comun.

Corinne se simţi cuprinsă de un inexplicabil acces de gelozie. Şi-l stăpâni imediat.

– Cu toate acestea, după părerea psihologilor, armonia fizică şi cea morală merg adesea mână-n mână...

Un zâmbet fugar lumină trăsăturile interlocutorului ei.

– Ei bine, şi ei se pot înşela... Soţia mea şi cu mine nu aveam practic nici un punct comun.

la voia un soț care să-i asigure o viață luxoasă și să vină acasă în fiecare seară la ora șase. Dinspre partea mea, aspiram să-i dovodesc că eram cel mai bun om de afaceri din toate timpurile. Cum se pot împăca nevoi atât de diferite ? Era imposibil ! Pentru a fi absolut cinstit, trebuie să spun că n-am făcut nimic pentru a încerca. Îmi dădeam seama că se plictisea. Numai că singurul remediu pe care am considerat potrivit să i-l recomand a fost să lucreze. Să lucreze... ea, pentru care cariera profesională era ultima preocupare !

Cum putuse oare să rămână cinci ani căsătorit cu o asemenea femeie ? Corinne nu se putea împiedica să-și pună întrebarea...

— Se plângea că profesia îți impune prea multe obligații ?

— Da. Nu fără motiv, de altfel. Când nu eram pe drum, încercând să măresc rețeaua vânzărilor, mă închideam seri întregi în biroul meu pentru a studia noile grafice de producție. Abia dacă ne vedeam...

După ce rosti cuvintele acestea, zâmbi. Apoi continuă :

— Faptul că lucram în domeniul instalațiilor sanitare nu împăca deloc lucrurile. În cel mai rău caz, ar fi admis să o neglijez pentru o activitate mai distinsă, cum ar fi antichitățile sau bijuteriile, dar instalațiile sanitare !... Luându-și primul amant, a vrut să-și dovedească fără îndoială că era încă o femeie atrăgătoare.

— Asta înseamnă că te-a înșelat de mai multe ori ?

Își mușcă imediat buzele. Îi era necaz că se dovedea atât de indiscretă, dar nu se putuse abține.

Dan ridică din umeri.

– O dată făcut primul pas, aventurile deveniseră o obișnuință pentru ea. Dar cred cu toată sinceritatea că faptul că am descoperit-o în brațele profesorului ei de tenis a fost pentru ea o ușurare.

I se păru că distinge suferință în glasul lui Dan și se străduí să adopte un ton nepăsător.

– Ar fi putut găsi ceva mai original. Profesorul de tenis este schema cea mai clasică ce se poate întâlni !

– Fii liniștită, acesta nu era primul. Și apoi, după cum cu atâta dreptate a făcut ea observația, poate că aș fi remarcat mai curând dacă stăteam mai mult acasă.

– Nu trebuie să-ți faci atâtea reproșuri, Dan. Dacă ai fi fost mai mult acasă, ați fi avut alte subiecte de dispută. Cuplurile care nu se înțeleg nu sunt niciodată lipsite de imaginație.

– Vorbești despre asta ca și cum ai fi făcut experiența personal.

– În mod indirect, da. Căsnicia părinților mei n-a fost decât o succesiune interminabilă de certuri cotidiene. Numai că, spre deosebire de voi, ei n-au avut decența să se despartă. Copilăria mi-a fost așadar hrănită cu scandalurile lor...

– Dar cu unchiul meu... ai fost fericită ?

Un zâmbet trecător îndulci trăsăturile tinerei femei.

– Da. Să spunem că mariajul nostru a fost puțin *deosebit*.

Își ridică brusc capul și-l privi pe Dan drept în ochi.

– Charlie și cu mine am procedat contrar regulii generale ; noi am făcut o căsătorie de conveniență care, fără să ne dăm seama, a devenit de-a lungul anilor o căsătorie din dragoste. Poate că de aceea sunt atât de convinsă că părinții de pe vremuri aveau în întregime dreptate. Dacă te căsătorești din dragoste ai toate șansele să ajungi la dezastru, în timp ce o căsătorie din interes reciproc are adeseori rezultate nesperate.

– Trebuie să trag concluzia că mariajul tău cu unchiul meu era bazat pe un interes reciproc ?

– Într-un anume fel, da.

Conștientă că se angajase pe o pantă periculoasă, se grăbi să-i distragă atenția.

– Ca desert, îți recomand fondanta cu ciocolată amară. Este un deliciu !

El îi aruncă o privire ironică înainte de a asculta, fără nici un comentariu, de sugestia ei. Conversația alunecă după aceea spre recenta lui călătorie în China. Apoi, după ce își savurase prăjitura, puse brusc linguriță pe masă.

– Masa a fost delicioasă, dar înțelesesem că ai să-mi faci o propunere. Presupun că se referă la Compania Dansted ?

Corinne descoperi cu groază că mâinile îi tremurau și le ascunse în grabă sub masă.

– Într-adevăr. Testamentul lui Charlie conținea o restricție. Nu se poate să nu fi observat.

– Cunosc testamentul pe dinafară.

– În cazul acesta, îți amintești fără îndoială consecințele pe care le-ar atrage după sine o e-

ventuală căsătorie din partea mea ? Acţiunile mele ţi-ar reveni automat, în schimbul unui vărsământ de un milion de dolari.

– Îmi amintesc de asta, într-adevăr.

– Prin clauza aceasta, Charlie voia să evite intrarea controlului companiei în mâini străine.

– Prudenţă pe care o apreciez mai mult decât oricine, crede-mă.

Răceala tonului o făcu să se cutremure. Hotărât lucru, el nu-i uşura deloc situaţia... Îşi frânse cu nervozitate mâinile sub masă.

– După câte am înţeles, bancherii sunt dispuşi să-ţi acorde un împrumut de trei milioane de dolari. Văzând suma diminuată cu două treimi, nu pot fi decât satisfăcuţi.

Privirea din faţa ei se îngustă în mod periculos.

– Îmi pare rău, dar nu înţeleg unde vrei să ajungi. Te gândeşti, întâmplător, să te recăsătoreşti ?

Îi întindea el însuşi o mână de ajutor. Era ceva neaşteptat ! Şi totuşi, nu reuşea să se bucure. Gâtul îi rămânea cu încăpăţânare uscat, ca şi cum refuza să formuleze propunerea.

Surprins de mutismul ei, Dan mai luă distrat o înghiţitură din prăjitură.

– Având în vedere părerea pe care o ai despre căsătorie, sunt surprins să te văd dornică să reînnoieşti experienţa.

Cu inima strânsă ca într-o menghină, Corinne îşi concentră atenţia asupra nasturilor de la haina interlocutorului ei.

– Este totuși intenția mea... dacă persoana cu care am de gând să mă căsătoresc îmi acceptă condițiile.

– Aș putea cunoaște numele acestei persoane ?

I se păru că distinge neliniște în vocea lui Dan și ridică privirea. Chipul lui era nepăsător. Dar chiar această lipsă de emoție trăda tensiunea lui interioară. O revelație își făcu drum în mintea ei : răceala aceasta urmărea mai puțin s-o intimideze, cât să-i ascundă importanța pe care o acorda conversației. În mod ciudat, constatarea aceasta îi dădu brusc curajul dorit.

– Tu.

În forul ei interior, binecuvânta Cerul. Vocea nu-i tremurase.

– Și controlul asupra Companiei Dansted îți va reveni atunci din oficiu.

Urmă o lungă tăcere, în cursul căreia avu răgazul să-i admire extraordinara stăpânire de sine. Acum înțelegea mai bine de ce avea el atâta succes în afaceri. În afară de o scurtă străfulgerare de uimire din priviri, nici un mușchi de pe fața lui nu tresărise.

– După cum vezi, sunt bineînțeles extrem de flatat, răspunse el în sfârșit, dar permite-mi totuși să-mi exprim surprinderea. Trecutul meu conjugal nu face din mine o partidă deosebit de atrăgătoare. Mărturisesc că îmi este greu să-mi explic interesul acesta. Să pierzi două milioane de dolari și controlul companiei doar pentru plăcerea de a te căsători cu mine...

– Există o condiție, îl opri ea repede.

– Ah da, desigur... Ar fi trebuit să bănuiesc. Care ?

Cu prețul unui ultim efort, găsi puterea să continue.

– Este foarte simplu. Trebuie să te angajezi prin contract să-mi faci un copil și să rămâi soțul meu până la nașterea lui.

CAPITOLUL IV

Dan scăpă linguriţa din mână şi vărsă cafeaua pe faţa de masă. În sfârşit, reuşise să tulbure straşnica lui impasibilitate ! Se scurseră minute lungi de tăcere.

Odată trecut primul efect al surprizei, Dan se gândea. Ce putea să ascundă o asemenea propunere aberantă ? Nerăbdarea de a fi mamă ? Imaginea aceasta nu se potrivea cu ideea pe care şi-o făcuse despre personalitatea Corinnei Steddon. Încă de la prima lor întâlnire, totul trăda setea de putere a acestei femei. O sete pe care, în mod evident, avea de gând să şi-o potolească în cadrul Companiei Dansted... Atunci, dacă acesta era scopul ei, de ce să-şi impună constrângerile unei graviditâţi şi ale unei naşteri ? Era un nonsens !

— Lasă-mi mai întâi să mă asigur, zise el în cele din urmă, că am înţeles bine : îmi oferi acţiunile tale pentru un milion de dolari, în schimbul serviciilor mele de tată ?

— Da, pe lângă unul sau două amănunte : trebuie mai întâi să te căsătoreşti cu mine şi să rămâi soţul meu până la naşterea copilaşului. În felul acesta, clauzele lui Charlie vor fi respectate,

iar copilul meu va avea avantajul să se nască într-o familie adevărată. Cel puțin în aparență...

Dan se cufundă din nou în tăcere. Dacă ar fi avut drept ideal feminin blondele înalte și frumusețea clasică și voluptuoasă, femeia pe care o avea înaintea ochilor i-ar fi satisfăcut din plin dorința. Din nefericire, preferințele sale se îndreptau mai curând spre brunetele scunde, vioaie. Era nevoit totuși să recunoască faptul că nu era complet indiferent la farmecul senzual al Corinnei. Avea un corp care putea scoate din minți o mulțime de bărbați și a trebuit să se silească pe toată durata mesei să nu ia în seamă suavitatea vocii și curbura grațioasă a gâtului ei. Cât despre ochii ei, albastrul lor neasemuit exercita asupra lui o ciudată atracție. Dacă n-ar fi știut atâtea despre ea, puțin ar fi lipsit să nu-și spună că se degaja din ea un soi de candoare, aproape de inocență.

În sinea lui, ridică din umeri. Farmecul incontestabil al Corinnei făcea ca propunerea ei să pară și mai absurdă. De ce o femeie atât de atrăgătoare se umilea astfel încât să-i facă o asemenea ofertă ? N-avea decât să intre în primul bar din Denver care-i ieșea în cale și zeci de voluntari și-ar disputa favorurile ei. De ce dracu' îl alesese tocmai pe el ?

— Două milioane de dolari sacrificați pentru o simplă licență de căsătorie, murmură el pe un ton indiferent, este un gest măreț ! Onestitatea mă obligă totuși să îți atrag atenția că există o mulțime de alte moduri mult mai puțin costisitoare pentru a obține satisfacție...

– Nu mă îndoiesc, și îți sunt recunoscătoare pentru amabilitate. Dar am avut tot timpul să mă gândesc și îmi mențin oferta.

Dan își stăpâni un oftat de enervare. De ce oare se încăpățânau femeile să nu meargă niciodată drept la țintă ? Fosta lui soție și mama lui erau adevărate experte în materie : n-aveau asemănare în a-și ascunde pretențiile sub torente de cuvinte nedeslușite. Corinne nu făcea excepție de la regulă. Propunerea ei ascundea ceva, era sigur. O femeie care nu șovăise să ia în căsătorie un bărbat cu patruzeci de ani mai în vârstă – și mai mult, după propria ei mărturie, pentru banii lui – nu era fără îndoială o începătoare. Atunci, ce urmărea oare ? Prudența îi impunea să descopere cât mai repede motivele. În caz contrar, risca să se trezească într-o bună dimineață prădat de toate acțiunile.

– Nu-ți voi ascunde, afirmă el, că mariajul și paternitatea nu intră în planurile mele pentru viitorul apropiat.

Îl frământa o întrebare. Cum ar fi reacționat ea dacă ar fi fost destul de nebun pentru a-i accepta propunerea ? Pentru a clipă, fusese tentat s-o facă să creadă că este de acord, pentru a afla ce pune la cale.

– Pe de altă parte, trebuie să recunoști, sper, că oferta ta are de ce să surprindă...

Corinne se aplecă spre el, oferindu-i privelișteа bustului ei. O făcea oare cu bună-știință ? Expresia încordată și pasionată a privirii o dezmințea. Alții s-ar fi putut lăsa induși în eroare, dar

nu el. Era prea obișnuit cu genul acesta de perfidie feminină.

Cu un zâmbet ironic pe buze, își plecă privirea pentru a se bucura mai bine de spectacol. Anii de negocieri aprige la cel mai înalt nivel îl învățaseră arta de a profita de cele mai mărunte plăceri ale vieții, fără să se lase totuși abătut de la scopul lui.

— Căsătoria aceasta și paternitatea vor fi doar aparențe, nu uita, insistă ea, cu aerul cel mai serios din lume. În definitiv, nu te vor obliga la nimic. Stilul tău de viață nu va fi practic modificat. Gândește-te, Dan, dacă accepți oferta mea, la ce trebuie să te aștepți ? Câteva nopți petrecute cu mine, cel mult o duzină, într-un răstimp de aproximativ trei luni. Și în schimbul acestei neînsemnate investiții, ce vei obține ? Certitudinea controlului total al Companiei Dansted. În locul tău, eu n-aș ezita...

Dan rămase indiferent.

— Este ademenitor, fără nici o îndoială. Și m-aș lăsa cu plăcere cucerit dacă n-aș moșteni în același timp o soție și un copil.

— Numai cu caracter temporar ! Este de-ajuns să cerem avocaților noștri instituirea unui contract prenupțial care să certifice libertatea noastră de a divorța îndată după nașterea copilului.

Oare ce scop urmărea ? Ce plan secret își făcuse ? Poate pe acela de a-și asigura serviciile celui mai bun avocat din New York cu care, în momentul divorțului, se vor înțelege să acționeze pentru anularea contractului ?

— Un aranjament de felul acesta nu va avea nici o valoare în fața unui tribunal. Cu un avocat bun,

vei obține divorțul în favoarea ta, și dreptul de a recupera milionul de dolari vărsat, ca despăgubire.

Corinne ridică din umeri într-un gest de nerăbdare.

– N-am intenția să te atrag într-o cursă, Dan, te rog să mă crezi. Acțiunile acestea, o dată ajunse în posesia ta, nu voi întreprinde nimic pentru a le recupera. Dacă dorești, cere-i lui Frank să redacteze documentul. Eu n-am să mă opun. Este un avocat foarte bun și tu obișnuiești să lucrezi cu el.

Dan se agită neliniștit pe scaunul său. Doar nu era să se lase prins în jocul acestei intrigante. Puțin lipsise s-o creadă sinceră. Sinceră, ea ? Nu, era imposibil !

– Admițând că divorțul nostru se va desfășura în bune condiții, remarcă el cu răceală, uiți un lucru : fie că vrei sau nu, voi rămâne tatăl copilului tău.

– Greșești, n-am uitat deloc. În privința copilului, îți las deplină libertate. Dacă vrei să te ocupi de educația lui, eu n-am să mă împotrivesc. Dar să nu te simți obligat s-o faci sub motivul că ești tatăl lui biologic. Un nume pe un certificat de naștere, nu-ți cer nimic mai mult.

– Crezi că asta va fi bine pentru copil ?

– M-am gândit mult, am citit numeroase cărți tratând problema aceasta. Sunt sigură că dragostea mea va fi de-ajuns pentru a compensa absența tatălui. Oricum ar fi, vei fi liber să te folosești de dreptul la vizită, oricând vei dori. În general, bărbații nu prea se interesează de nou-născuți, dar mai târziu, dacă vrei să-l iei cu tine pe timpul vacanței, putem stabili oricând un aranjament.

– Un angajament scris, în fața notarului ?

Dacă n-ar fi cunoscut-o bine, ar fi putut jura că văzuse o strălucire de suferință în privirea ei.

– Dacă socotești necesar...

Cu paharul în mână, Dan se prijini de spătarul scaunului. Se putea oare ca această ofertă ciudată să fie atât de limpede după cum părea : acțiunile Corinnei în schimbul unui viitor copil ? Timp de o clipă se imaginâ făcând dragoste cu ea : lungile ei picioare împletite cu ale lui, sânii ei grei, splendidul ei păr răspândit pe pernă. De necrezut... Imaginea unei Corinne cu pântecul ușor rotunjit era aproape înduioșătoare ! Se îndreptă nervos în scaunul său.

– N-am să-ți ascund, îi spuse el, că noul testament al lui Charlie a fost pentru Frank și pentru mine un șoc teribil. O recăsătorire din partea ta mi se părea singura soluție...

Se întrerupse, schițând un zâmbet chinuit.

– Am trecut imediat în revistă prietenii celibatari. Fără să mă gândesc o singură clipă că aș putea figura și eu pe listă... Te rog să mă crezi, Corinne, aș fi un soț detestabil... și un tată și mai detestabil !

– Nu contează. După câte spunea Charlie, familia ta este înzestrată cu gene remarcabile. Cele două surori mai mari ale tale se pare că au progenituri adorabile...

Această ultimă remarcă înfrânse răbdarea lui Dan.

– Doamne, Corinne ! Un bărbat nu este un armăsar ! Conceperea unui copil nu este o simplă problemă de gene sau de cromozomi. Se pare că

ai uitat că majoritatea oamenilor se căsătoresc înainte de toate din dragoste.

Ea își întoarse repede capul.

– Cunoști părerea mea asupra acestui subiect...

– Într-adevăr, și într-un sens nu sunt departe de a-ți împărtăși opinia. Dar ai putea aștepta totuși să întâlnești dragostea pentru a te gândi la maternitate. Chiar dacă mariajul tău se va dovedi mai târziu un eșec, copilul tău va avea cel puțin avantajul de a fi conceput din dragoste!

– M-am gândit îndelung la problema aceasta, Dan. Numai că am deja douăzeci și șase de ani. Vreau un copil înainte de a fi prea bătrână pentru a mă bucura de asemenea experiență. Cine știe cât timp va trebui să-l aștept pe bărbatul vieții mele? Dacă va veni vreodată... Și să presupunem o clipă că nu vrea copii..

– N-ai fi prima să-l pui în fața faptului împlinit...

Spre marea lui surpriză, ea păru profund șocată.

– Niciodată! Nu voi face niciodată așa ceva. Am văzut prea multe drame generate într-un cuplu de un copil nedorit de tată. Să aduci pe lume un copil este o hotărâre prea importantă ca s-o iei singur. Este problema cuplului, nu numai a femeii.

– Sunt de acord cu tine, dar de ce să-ți faci probleme când nu este cazul? Majoritatea bărbaților ard de dorința de a avea copii! Cei care nu-i doresc sunt o infimă minoritate. De ce să ai ghinionul să te îndrăgostești de unul dintre aceștia?

O șuviță de păr de culoarea aurului acoperea obrazul tinerei femei. Ea o înlătură cu un gest ener-

gic. Degetele ei aveau albeaţa sidefului. Dan se surprinse întrebându-se dacă aveau şi blândeţe...

– Să mă îndrăgostesc, *eu* ? Mă îndoiesc foarte mult. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta. Charlie şi cu mine aveam o foarte mare afecţiune unul pentru altul. Dar asta nu avea nimic comun cu pasiunea ridicată în slăvi în cântece şi în filme. În ceea ce te priveşte, Dan, să luăm exemplul tău : tu *credeai* că o iubeşti pe Mary-Beth şi, abia căsătorit, ţi-ai regretat cu amărăciune hotărârea. Mama mea *credea* că este îndrăgostită de tatăl meu, dar s-a consolat cu alcool pentru a încerca să uite chinul de a trăi alături de el. În cazul acesta, înţelegi acum de ce prefer mai degrabă să aleg un tată pentru copilul meu, decât să aştept o dragoste ipotetică ce nu va veni desigur niciodată ?

Dan clăină din cap.

– Ceva, totuşi, mă intrigă : de ce m-ai ales pe mine ? Drept candidat la paternitate, puteai face o alegere mai bună...

– Pune-te în locul meu. Ce voiai să fac ? Să ies în stradă şi să-mi strig în gura mare oferta ?

Vocea lui Dan se înăspri.

– Nu mai spune ! N-ai nici o nevoie să recurgi la asemenea gesturi. Cu două milioane de dolari la sfârşitul operaţiei pentru tată, voluntarii ar fi dat buzna.

– Şi unde, după părerea ta, ar trebui să fac anunţul ? La şedinţa de gimnastică aerobică ? Într-un bar ? La biserica parohiei mele ? Preotul nostru are vederi tolerante, dar mă îndoiesc foarte mult că ar accepta să strecoare anunţul meu în predica lui...

– Ai putea să te destăinuiești unui medic sau unui avocat și să-i ceri să efectueze o primă selecție.

– Este o eventualitate, într-adevar.

Ridică spre el o privire a cărei timiditate îl surprinse și în același timp îl tulbură cu totul.

– Dar unchiul tău îmi lăudase atât de mult calitățile tale, încât îmi apăreai drept candidatul ideal. Nu înceta cu laudele privind inteligența ta, modul excepțional de strălucitor în care ți-ai făcut studiile. Povestea isprăvile tale la toată lumea : cum ai reușit, în același an, să-ți termini studiile ca șef de promoție și să ieși campion de tenis pe toată regiunea de vest.

Fără voia lui, Dan simți că roșește și se miră. Trecuseră ani de când nu i se mai întâmplase așa ceva... Răspunse foarte repede :

– Numai că n-a pomenit probabil nimic despre anul când am eșuat lamentabil la examen, cu riscul de a-mi compromite toate studiile ?

Corinne izbucni în râs.

– Nu, într-adevăr. Prefera fără îndoială să treacă asta sub tăcere. Dar sunt încântată să aflu că nu ești atât de perfect ca în descrierile lui...

Distrată, trasă cu degetul conturul ceștii de cafea.

– Voi fi sinceră cu tine, Dan : auzindu-l pe Charlie lăudându-ți meritele, m-a convins că erai tatăl ideal pentru copilul meu. Iar testamentul mi-a pus la dispoziție modalitatea de a face tranzacția atrăgătoare pentru tine.

Dan nu reuși să-și reprime un gest de surpriză.

– N-o să-mi spui totuși că unchiul meu era la curent cu proiectele tale ?

Înainte să-i răspundă, Corinne avu o scurtă ezitare.

– Nu. Dacă a redactat astfel testamentul, avea desigur motivele lui. Dar el nu bănuia pentru nimic în lume în ce fel îl voi folosi.

Tăcerea se lăsă încă o dată între ei. Dan își fixa cu încăpățânare ceașca de cafea, ca și cum spera să-și găsească acolo inspirația. În nici un caz n-ar fi admis că oferta Corinnei îl tenta. Și totuși... Atunci, își căută false motive ca să accepte. Nu visase el întotdeauna să fie tată într-o zi ? Dacă-i așa, de ce nu acum ? Era în joc soarta companiei. Trebuia să se sacrifice. Cu atât mai mult cu cât se vor impune în scurt timp decizii grave. În cazul în care Corinne își folosea dreptul de veto – nu se mai putea elabora nimic constructiv. Compania se va îndrepta direct spre catastrofă. De fapt, n-avea de ales : dacă voia să salveze Compania Dansted, trebuia să se încline în fața dorinței de maternitate a acestei femei.

Din fericire, simțul umorului îl ajută să redevină stăpân pe sine : să-i facă un copil unei femei pe care abia o cunoștea și care n-avea măcar șansa de a fi pe gustul lui ? Era o nebunie !

– Îmi pare rău, zise el repede, dar îmi este imposibil să-ți accept propunerea. Nu spera să mă vezi devenind tatăl copilului tău.

– Îmi dai voie să te întreb de ce ?

– Sunt mai multe motive. Dar mă mulțumesc să mă opresc la interesul copilului. Desigur, noi suntem adulți și liberi să acționăm după placul nostru, dar ce se va întâmpla cu el ? Ți-ai imaginat o singură clipă care va fi reacția lui aflând că

naşterea lui a fost rezultatul unui contract încheiat între noi pentru controlul unei uzine nenorocite ?

— Nu-i voi explica lucrurile în felul acesta, obiectă ea. Îi voi spune că a venit pe lume pentru că l-am dorit amândoi foarte mult. Nu acesta va fi adevărul ?

— Nu-i voi explica lucrurile în felul acesta, obieclul. Este o uşoară deosebire... M-am gândit întotdeauna că jumătăţile de adevăr sunt mai rele decât minciunile. Desigur, nu voi merge până acolo încât să spun că propunerea ta nu mă tentează, dar dacă aş accepta, am regreta amândoi foarte curând. Mai târziu, atunci când vei întâlni bărbatul visat, îmi vei mulţumi că am acţionat în felul acesta.

În speranţa de a curma tensiunea existentă între ei, el se sili să glumească.

— Dumnezeule, nu m-aş fi crezut niciodată în stare de o asemenea noblețe sufletească ! Să refuz un mijloc atât de plăcut de a obţine majoritatea acţiunilor Companiei Dansted...

— Mărturisesc că aş prefera să te dovedeşti mai puţin scrupulos şi puţin mai... venal. Cu toate acestea, îţi mulţumesc pentru sinceritate.

Dacă n-ar fi fost încăpăţânarea cu care îi evita privirea, Dan ar fi putut-o crede indiferentă la refuzul său.

Corinne puse mâna pe poşetă şi chemă chelnerul. Restaurantul era aproape gol şi acesta veni repede la apelul ei. Cum Dan se pregătea să scoată portofelul, ea îl împiedică.

— Nu, te rog. Eu sunt aceea care am făcut invitaţia, deci eu trebuie să plătesc.

Fără să-şi dea seama, îşi pusese mâna peste cea a lui Dan. Contactul cu degetele ei reci îl înfioră. De ce simţea deodată dorinţa de a le încălzi ?

Furios pe el însuşi, zise foarte repede :

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru această cină plăcută. Sper să am ocazia să-ţi ofer una asemănătoare...

În timp ce chelnerul îi conducea spre ieşire, Dan era tentat să facă o nouă încercare : dacă ea accepta să-i cedeze acţiunile pentru trei milioane de dolari, n-ar mai fi avut nici o problemă să-şi găsească un tată pentru copilul ei. Teama de a nu părea grosolan îl împiedică s-o facă.

Rezerva tinerei femei, o imperceptibilă rigiditate în ţinuta ei, trezea în el un curios elan protector. Îl cuprindea dorinţa irezistibilă s-o ia în braţe pentru ca s-o consoleze. S-o consoleze ? Dar pentru ce, Dumnezeule mare ? Pentru că a refuzat să-i facă un copil ?

— Corinne o întrebă el cu blândeţe, ce vei face acum ?

— Mă voi retrage în camera mea şi voi recupera tot somnul cu care sunt în întârziere. Aceste ultime zile au fost foarte obositoare...

— Nu asta voiam să spun, ştii bine...

În picioare în faţa liftului, se întoarse încet spre el.

— Voi fi la birou mâine dimineaţă la ora opt. Ne întâlnim acolo. Aş vrea să discut cu tine anumite probleme importante, cum ar fi securitatea uzinei şi asigurările prevăzute în caz de calamitate.

Dacă ar fi existat o slăbiciune de care Dan nu putea fi acuzat, era aceea de a-și reveni încet. Îi replică, așadar, cu o voce tăioasă :

– Să fie acesta un mod indirect de a mă avertiza, pentru că te-am jignit refuzându-ți propunerea ? Intenționezi să încerci totul pentru a-mi face foarte grea conducerea Companiei Dansted ? Asta este, nu-i așa, Corinne ?

Ochii ei albaștri se măriră sub efectul surprizei. Ei nu exprimau decât o inocență desăvârșită.

– Eu ? Să recurg la un asemenea șantaj ? Ce-ți trece prin gând !

Sosind liftul, se urcă în el după un ultim surâs în direcția lui.

– Noapte bună, Dan. Pe mâine dimineață. Somn ușor...

CAPITOLUL V

Când Corinne deschise ușa biroului ei, un val de aer cald și umed o izbi în față. Orbecăi în căutarea întrerupătorului. O serie de tuburi cu neon pâlpâiră progresiv înainte de a scălda pereții bătând în verzui, într-o lumină alburie.

Climatizarea generală a uzinei întâmpina dificultăți pentru a ajunge în această aripă îndepărtată a imobilului. Își șterse fruntea cu dosul mâinii. Bluza i se lipea deja de piele. Cei douăzeci și șase de ani petrecuți în Colorado n-o obișnuiseră cu umiditatea accentuată a estului. Îi era greu să se adapteze.

Prima ei grijă a fost să traverseze biroul și să pună în funcțiune ventilatorul situat în apropierea ferestrei. După câteva rateuri, acesta se puse în mișcare și răspândi curând în încăpere o adiere de aer răcoros.

Își scoase taiorul cu un suspin de ușurare și-l agăță în cuierul de metal. Împreună cu biroul, rămas parcă de la o campanie militară, constituiau singurul mobilier din încăpere. Se instală în fața dosarelor ei, având grijă să evite colțul fatidic care-i stricase deja doi colanți în ziua precedentă.

Descoperind acest birou otribuit de Dan, primul ei gând fusese că este vorba de o răzbunare. În mod vădit, el avea intenția să-i facă viața grea. O privire aruncată în celelalte birouri fusese de-ajuns ca s-o facă să-și schimbe părerea. În realitate, toată lumea era în aceeași situație. Preocupat înainte de toate de uzină — care era imaginea însăși a modernismului — Dan neglijase complet birourile administrative. Acestea erau jalnice. Unele dintre ele erau chiar mai rele decât acesta.

În clipa aceea, auzi bătându-se la ușă. Până când să răspundă, Dan intră în încăpere.

— Ți-am adus dosarele privitoare la asigurarea uzinei. Unde aș putea să le pun ?

Ea eliberă în grabă un colț al biroului.

— Aici va fi perfect. Mulțumesc.

O clipă după aceea, se prefăcea că se adâncește din nou în dosarele ei. Dar înregistrase deja ținuta lui în cele mai mici amănunte. În costum bleumarin și cămașă albă, era imaginea însăși a sobrietății. În aceste împrejurări, de ce se încăpățâna să-și închipuie corpul musculos care se ascundea dedesubt ?

Nevoit să rămână în picioare în lipsa unui al doilea scaun, Dan nu părea nicidecum preocupat de asta. Om de acțiune prin excelență, ea bănuia că nu-și găsește niciodată timp să se așeze. Când se hotărî în sfârșit să-și ridice capul, el se opri din măsuratul cu pași mari al biroului și-i arătă cu un gest dosarele.

— Dacă ai întrebări, adresează-te secretarei mele, Alma Grady. Ea este la curent cu toate și te va lămuri probabil mai bine decât mine. Cu

atât mai mult cu cât mă tem că în zilele următoare nu voi fi foarte disponibil. Am fost chemat la Washington.

– Sper că nu este nimic grav.

– Nu, doar că m-aș fi lipsit bucuros de călătoria asta. Am altceva mai bun de făcut în momentul acesta decât să-mi petrec o săptămână făcând pe ghidul.

– Făcând pe ghidul ?

– Da. O delegație comercială din Shanghai este în momentul de față în vizită în țara noastră. Și cum eu îi cunosc pe unii dintre oficialii chinezi prezenți, un subsecretar de stat de la Comerț a avut ideea să mă propună drept reprezentant oficial al guvernului. El așteaptă fără îndoială de la mine să proslăvesc capitalismul.

Ea zâmbi.

– Asta n-ar trebui să-ți pună probleme. Invită-i pe vizitatori într-un „fast-food" și ademenește-i cu promisiunea că, dacă poporul lor muncește bine, întreaga Chină va fi curând înzestrată cu localuri asemănătoare.

Dan izbucni în râs.

– Iar eu voi fi catalogat drept element subversiv ! N-am nevoie de așa ceva...

Se întristă brusc.

– Apropo de Compania Dansted, Corinne, voiam să-ți spun... În momentul de față, urmează să fie luate câteva decizii importante...

– Nu te neliniști, îl întrerupse ea repede. Mă voi feri să intervin în problemele pe care nu le cunosc.

– Am cuvântul tău ?

– Îl ai.

Când era pe punctul să iasă din birou, se întoarse spre ea.

– În privința serii de ieri, eu...

– Să nu mai vorbim despre asta, te rog. Noaptea fiind un sfetnic bun, mi-am dat seama că am făcut o greșeală făcându-ți propunerea aceea.

Îl privea drept în față. Nu l-ar fi lăsat să ghicească pentru nimic în lume ce efort însemna asta pentru ea.

– În definitiv, cariera contează pentru mine mai mult decât maternitatea. Să uităm discuția aceea, vrei ?

– Cu plăcere. Aș fi fost mâhnit să te văd persistând pe un drum care risca să nu-ți aducă decât neplăceri.

Incapabilă să mai suporte intensitatea privirii lui, își întoarse capul. Câtă dreptate avusese să se teamă de această întâlnire ! Se dovedea chiar mai dificilă decât prevăzuse. Doar la simpla vedere a lui Dan, picioarele începeau să-i tremure și vocea i se gâtuia. Acestea erau oare primele semne ale dorinței ? În pofida slabei sale experiențe în materie, nu se putea împiedica să creadă că așa era.

– Dacă înțeleg bine, nu te voi revedea până săptămâna viitoare ?

În ciuda eforturilor ei de a părea indiferentă, vocea îi sunase fals.

– Mi-e teamă că da, într-adevăr.

Un zâmbet fugar destinse pentru o clipă trăsăturile încordate ale bărbatului.

– Dar îți promit că vei avea prioritatea privind reacția chineză față de cartofii prăjiți și coca-cola.

Încremenită locului, ascultă paşii lui îndepărtându-se pe culoar. Numai dacă n-ar fi zâmbit...

Cu ochii închişi, încercă să-şi adune gândurile. Ce avea numitul Dan Matthews atât de extraordinar ? Avea o înfăţişare frumoasă, desigur, dar sute de bărbaţi arătau aşa. Părul lui era des şi bogat ? Poate, dar culoarea lui castanie nu avea nimic deosebit. Şi nu doar pentru că o sclipire argintie trecea uneori prin ochii lui negri era ea gata să leşine la cea mai neînsemnată privire a lui !

Hotărât lucru, dorinţa ei de a avea un copil o făcea să-şi piardă capul. Un simplu efort de voinţă şi îşi va regăsi remarcabila stăpânire de sine de care era atât de mândră.

Reconfortată de perspectiva aceasta, se adânci în studiul bilanţului primului semestru. Fără discuţie, cifrele erau promiţătoare. Dacă a doua jumătate a anului va fi la fel de fructuoasă, Compania Dansted va bate toate recordurile de vânzare.

Gânditoare, Corinne se aşeză mai bine pe scaun. Dacă nu-l minţise pe Dan când îi promisese să nu ia nici o decizie importantă în lipsa lui, nu acelaşi lucru se întâmpla cu proiectul referitor la maternitate. Nu numai că nu renunţase la el, dar era din ce în ce mai convinsă de justeţea alegerii ei : nepotul lui Charlie ar fi tatăl ideal pentru copilul ei. De ce ? I-ar fi fost foarte greu să explice.

Renunţând să lămurească misterul, încercă să revină la studiul dosarului, dar în zadar... Unde era celebra ei putere de concentrare de care era atât de mândră după ce defunctul ei soţ o încurajase să-şi reia studiile ? Literele dansau exasperant în faţa ochilor ei. Era incapabilă să-şi concentreze a-

tenția. Totuși, pentru ea era de cea mai mare importanță să știe totul despre Compania Dansted. Și nu să viseze la un ipotetic viitor copil...

Încercă încă o dată să se apuce de lucru. Judecând după cifre, Dan își conducea întreprinderea cu mână de maestru. Era foarte greu să fie pus în dificultate fără a compromite în același timp dezvoltarea companiei...

Se aplecă pentru a lua dosarul privind asigurarea, pe care-l adusese Dan, când se auzi un fâșâit teribil. Colțul biroului... uitase de el ! Trei perechi de colanți în mai puțin de douăzeci și patru de ore, era într-adevăr prea mult. Se ridică tunând și fulgerând împotriva stării de deteriorare a mobilierului.

— Pot să intru ?

Corinne tresări. Silueta lui Frank Goldberg, avocatul companiei, se profila în cadrul ușii.

— Degetul meu mic îmi spune că ar fi trebuit să aleg un alt moment...

— Nu, intră, te rog...

Cuvintele erau însoțite de un zâmbet de bun-venit.

— De fapt, ai picat tocmai la timp. Voiam să te văd. M-am lovit de trei ori de acest birou blestemat. Este un adevărat pericol public. La cât îmi evaluezi șansele dacă cer despăgubiri companiei ?

Pe figura interlocutorului ei, un zâmbet luă imediat locul circumspecției juristului.

— Poate că asta ar însemna să duci lucrurile puțin prea departe doar pentru simpla satisfacție de a ți se oferi un nou birou... Dar sângerezi ! In-

firmeria este la doi pași. Nu știu unde te-ai putea duce în altă parte.

Un zâmbet fericit lumină figura Corinnei. *Un birou nou !* Cum de nu se gândise mai devreme ?

— Sigur, Frank ! Ideea asta cu biroul este genială !

— Adevărat ?

Tonul avocatului redevenise măsurat.

— Sunt încântat să-ți fiu de folos, desigur, dar...

Frank își drese glasul.

— Doamnă Steddon... hm, Corinne... Dan a plecat la Washington și m-a însărcinat să-ți stau la dispoziție în cazul unei eventuale probleme.

— Foarte amabil din partea lui.

De fapt, era atât de încântată că găsise o soluție pentru problema ei, încât abia îl auzea... Să renoveze birourile ! Departe de a face rău companiei, ideea aceasta nu-i putea fi decât benefică. Cu toate acestea, se temea de reacția lui Dan Matthews. La vederea zugravilor, va fi furios și mai dornic ca oricând să se descotorosească de ea cu orice preț.

Ieșind din visare, exclamă :

— Pentru că îmi propui cu atâta amabilitate ajutorul, te voi pune fără întârziere la treabă ! Ai putea să-mi arăți un furnizor de unde aș putea achiziționa un birou nou ?

— Cu plăcere. Îi voi cere lui Debbie să stabilească o listă și să procure documentația corespunzătoare. În felul acesta, vei putea să alegi fără să părăsești confortul biroului.

Tânăra femeie schiță un zâmbet ironic.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar în materie de confort, Compania Dansted este mai degrabă prost dotată. A sosit timpul ca cineva să se ocupe de reamenajarea ei. Și eu voi fi încântată să îndeplinesc acest serviciu. Pentru început, voi face apel la zugravi și voi comanda birouri noi pentru toată lumea.

La perspectiva aceasta, simți cum o cuprinde o atâțare nedefinită.

– Am putea, de asemenea, să profităm pentru a schimba acoperământul podelelor. Linoleumul acesta este atât de vechi încât ești gata să te împiedici la fiecare pas.

Interlocutorul ei își luă un aer consternat.

– Să reamenajezi birourile ? Nici să nu te gândești ! Decorarea este ultima preocupare a companiei.

– Este tocmai ceea ce vă reproșez !

Cuprins de mânie, chipul avocatului se coloră în mod periculos.

– Este o întreprindere de instalații sanitare, nu o societate de prestigiu. Clienții noștri vin aici pentru a găsi cele mai bune materiale, nu pentru a admira decorația !

– Frank, gândește-te puțin. Clientul este rege, este un fapt recunoscut de toată lumea. Dar în această întreprindere lucrează bărbați și femei. Ei își petrec aici, în medie, opt ore pe zi. Nu crezi că un cadru plăcut le-ar fi benefic ?

Celălalt se mulțumi să salte din umeri.

– Ai discutat despre asta cu Dan ?

Ea clătină din cap.

– Nu. Şi pentru motive întemeiate : tu eşti acela care mi-a dat odinioară ideea, sugerându-mi să-mi schimb biroul.

Avocatul lăsă să-i izbucnească dezaprobarea.

– De aici până la reamenajarea întregului imobil există o distanţă ! Dan nu va fi niciodată de acord. El a ţinut întotdeauna la principiul de a reinvesti beneficiile în uzină. În definitiv, uzina este aceea care contribuie la dezvoltarea companiei, nu administraţia.

– Sunt în întregime de acord, Compania Dansted n-are bani de risipit. Dar, fără a cheltui o avere, consider că o nouă zugrăveală nu va fi un lux. Verdele acesta îngrozitor nu are nimic stimulator.

– După părerea zugravilor, este tonul care rezistă cel mai bine de-a lungul anilor.

– Spune mai curând că aveau vopseaua în stoc cine ştie de când şi erau foarte mulţumiţi s-o vândă ! Dar nu asta este problema, Frank. După câte ştiu, compania nu este în momentul de faţă în lipsă de bani. Modernizarea imobilului administrativ n-o va duce la ruină. Aşadar, nu există nici un motiv să-şi mai lase funcţionarii în această ambianţă sumbră. Cu atât mai mult cu cât toate studiile efectuate sunt de acord că se lucrează mai bine într-un mediu plăcut.

Frank îi zâmbi înţelegător.

– Este un fapt, dar nu te sfătuiesc să umbli prin magazine pe căldura asta. Las-o pe Debbie să adune documentaţia şi aşteaptă întoarcerea lui Dan, pentru a discuta problema cu el. Sunt sigur

că dacă vei ști să te dovedești convingătoare, va accepta să schimbi câteva birouri...

Corinne numără în gând până la zece și se duse liniștită să-și ia taiorul din cuier.

— Dragul meu Frank, având în vedere că sunt acționara majoritară a firmei, mă consider pe deplin îndreptățită să cumpăr câte birouri doresc. Așadar, voi începe fără nici o întârziere să vizitez furnizorii. Vrei să mă însoțești ?

Deși ideea nu-i surâdea absolut deloc, Frank n-o putea refuza.

— Bineînțeles, Corinne. Voi fi bucuros să te ajut la alegerea furnizorului.

*
* *

Atunci când luni dimineață la ora șapte tânăra femeie sosi la sediul Companiei Dansted, muncitorii montau compartimentul cu geamuri care urma să separe biroul de recepție de restul holului. Îi salută bine dispusă și se strecură sprintenă cu geanta ei diplomat printre scări și bidoane cu vopsele. Ajunsă în biroul ei, se stăpâni cu greu să nu sară în sus de bucurie ca un copil.

În timpul săptămânii precedente, în timp ce ea își petrecea zilele alergând prin magazine, zugravii și tâmplarii îi transformaseră literalmente biroul. Deși era inițiatoarea acestei metamorfoze, îi venea greu să-și creadă ochilor. Cuprinsă de admirație, își puse geanta diplomat lângă birou și se pierdu în contemplarea încăperii.

Vechiul ventilator dispăruse, cedând locul unui climatizor ultramodern și deosebit de silențios. O mochetă bej înlocuise în mod avantajos linoleumul demodat. Ea se armoniza de minune cu delicata nuanță ivoar a pereților. Cât despre biroul metalic, atât de periculos pentru colanți, el fusese surghiunit la subsol. În locul lui, un birou funcțional din lemn de tec se învecina cu o măsuță asortată și două canapele comode de culoare bej. Dispăruse de asemenea cuierul metalic, în locul căruia se afla acum un dispozitiv mural de efect. Luminatul cu neon fusese eliminat, fiind înlocuit cu lampadare de bronz cu abajururi potrivite cu culoarea pereților. Din întregul ansamblu se degaja un confort sobru și discret. Doar perdelele mai lipseau. Dar amănuntul acesta nu făcea transformarea mai puțin spectaculoasă.

Terminând cercetarea, scoase din geanta diplomat o fotografie a lui Charlie și o puse pe măsuța joasă de lângă birou. Apoi desfășură un metraj de pânză în tonuri de piersică și azuriu și-l întinse în lungul peretelui. Da, era culoarea ideală pentru perdelele duble... Câteva flori în vazele de porțelan albastru-deschis care împodobeau masa, și biroul acesta va fi conform imaginii din visurile ei.

Fu smulsă din gânduri de secretara lui Dan, Alma Grady, care își strecură capul prin deschizătura ușii.

— Corinne, am reușit să obțin o întâlnire cu Compania de asigurări pentru vineri...

Extrem de uimită, nou-venita se întrerupse înainte de a exclama :

– Dumnezeule ! Nu se poate... Să profiți astfel de absența lui Dan... Într-o singură săptămână...

Buna dispoziție a Corinnei dispăru dintr-o dată. Se lăsă să cadă pe canapea. Sigur, secretara lui Dan lucra aici de la început și ea nu se îndoise niciodată de loialitatea ei față de patron. Dar de aici până la dezavuarea rezultatului atâtor eforturi...

– Îmi pare rău că nu-ți place, oftă ea. Dacă gândești că am profitat în mod necinstit de absența lui Dan, te înșeli. Eu am crezut, dimpotrivă, că acționez spre binele companiei. Îmi este imposibil să lucrez într-un loc atât de îngrozitor. Era peste puterile mele...

Nereușind să se mai stăpânească, izbucni :

– Pe scurt, Alma, încăperea aceasta nu era deloc funcțională ! Nimic nu era la locul lui. Cu excepția unui sertar nenorocit, cel mai adesea înțepenit. Scaune nu existau ; atunci când eram așezată, vizitatorii mei erau obligați să rămână în picioare. Cât despre podea, să nu mai vorbim : riscai la fiecare pas să-ți rupi gâtul, atât de uzat era linoleumul !

Alma se așeză în fața ei, pe canapeaua cealaltă.

– M-ai înțeles greșit. Eu nu-ți reproșez nimic ! Dimpotrivă, este minunat, iar exclamația mea era de invidie. Mă întrebam când va veni rândul meu. La vremea când ne-am mutat aici, era acceptabil. Dar de-a lungul anilor, totul s-a degradat. Și cum preocuparea majoră a conducerii a fost întotdeauna uzina... Datorită obișnuinței, nimeni nu și-a dat seama. Eu, în primul rând. A trebuit să aștept

sosirea muncitorilor ca să-mi dau seama că am detestat întotdeauna pereţii aceştia verzui.

Uşurată, Corinne izbucni în râs.

– Alma, nici nu ştii cât de preţioasă este pentru mine aprobarea ta ! Săptămânile următoare nu vor fi deloc plăcute. Să trăiască în moloz n-a încântat niciodată pe nimeni şi este plăcut să aflu...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Un zgomot puternic răsună tocmai atunci pe hol, urmat de o exclamaţie furioasă şi de paşi grăbiţi.

– S-a întors Dan de la Washington !

Secretara sări în picioare.

– Într-adevăr, aşa se pare, murmură Corinne. Mă întreb cum s-a desfăşurat şederea lui acolo...

Se aşeză cu voluptate pe canapea şi începu să răsfoiască neatentă unul dintre dosarele aduse de Alma. În clipa aceea, se auzi un alt răcnet.

Uşa se deschise de perete. „Va trebui să cer să se pună un arc opritor", îşi zise ea maşinal. „Altfel, adio frumosul meu perete ivoar !"

– Ah ! Iată-te ! vociferă Dan. Ei bine, se poate spune că ai făcut prostii în lipsa mea !

Cea interpelată îi aruncă o privire de un calm olimpian.

– Bună ziua, Dan. Sunt încântată să te revăd. Cum a fost şederea la Washington ?

Bărbatul intră val-vârtej în încăpere, evitând cu foarte puţin colţul mesei. Alma profită de asta pentru a se eclipsa, închizând încet uşa în urma ei. El nici măcar n-o observase.

Cu ochii aţintiţi asupra Corinnei, o privea insistent, fără nici un strop de bunăvoinţă.

— Mi-ai promis să nu iei nici o decizie importantă în absența mea ! răcni el. Și ca un idiot, te-am crezut.

Ea nici nu clipi.

— Nu ți-am promis nimic de felul acesta. M-am mărginit să-ți promit că nu mă voi folosi de dreptul meu de veto. Problemă de nuanță.

— Vrei să mă scutești de genul acesta de subtilități ? Clientela mea nu este obișnuită cu așa ceva. În general, cei care vin aici știu ce vor și merg drept la țintă. Nu uita că te afli într-o întreprindere obișnuită de instalații sanitare.

Vocea tinerei femei deveni mai aspră.

— Nu-i nevoie să mi-o amintești în fiecare clipă. Sunt la curent, mulțumesc.

Dan inspectă încet încăperea.

— În cazul acesta, după părerea ta, să-mi răvășești birourile de sus până jos fără să mă informezi, nu este o decizie importantă ?

Ea nu-i răspunse la întrebare.

— Nu mi-am încălcat promisiunea, Dan. Întreabă-i pe Warren sau pe Frank. La fiecare dintre întrunirile lor, m-am ferit cu grijă să intervin. Cu atât mai puțin să-i oblig să se ralieze punctului meu de vedere.

— Poate, dar asta nu te-a împiedicat, după cum văd, să ai unele inițiative deosebit de regretabile.

Privirea bărbatului își sporî intensitatea.

— Nu te așteptai totuși să obții binecuvântarea mea ?

— Ne-am mărginit să zugrăvim din nou pereții și să schimbăm acoperământul podelelor, Dan. Nu este în asta nimic deosebit de spectaculos...

— Și gaura aceea din plafon, deasupra biroului lui Debbie, poate că nu este o transformare importantă ?

— Muncitorii instalează un vitraj pentru a lumina holul...

Gânditoare, Corinne se apropie de fereastră. Primul ei obiectiv în organizarea recondiționării birourilor fusese să-l înfrunte pe Dan și să-l scoată din sărite. Spera ca în felul acesta să-l determine să-i ceară cedarea acțiunilor conform condițiilor ei. Dacă voia să-și atingă scopul, trebuia să facă totul pentru a-i ațâța mânia. Atâta doar că nu ținuse seama de afurisita lui sensibilitate asupra căreia Charlie o pusese adesea în gardă. Ca de obicei, nu reușise să stea nepăsătoare deoparte. Abia venită la Compania Dansted, își făcuse griji pentru condițiile de muncă ale angajaților. Și iat-o acum în situația de a solicita aprobarea lui Dan. Își pierduse oare judecata ?

— Biroul de recepție era mult prea întunecos, îi explică ea. Am discutat despre asta cu Debbie, care s-a dovedit că iubește plantele. Ideea acestui compartiment vitrat ne-a venit atunci firesc în minte. Dar dacă vezi vreun inconvenient în asta, se poate mulțumi foarte bine cu lumina artificială.

Fără voia ei, îl implora cu privirea și continuă :

— Holul de recepție nu este demn de compania noastră, Dan ! Imaginează-ți-l o secundă cu pereții vopsiți în alb, o mochetă nouă și plante decorative pentru a-i da viață și culoare. Nu vei

merge până acolo încât să pretind că asta va provoca un salt formidabil al cifrei de afaceri, dar în munca personalului se va resimți. Și tu vei avea, la rândul tău, avantajul de a lucra într-o ambianță agreabilă.

I se păru că vede privirea bărbatului întârziind cam mult asupra buzelor ei.

— Nu înțelegi nimic din Compania Dansted, zise el în sfârșit, cu o voce ciudat de răgușită. Angajații acestei firme sunt înainte de toate cercetători și puțin le pasă de culoarea pereților sau decorul vegetal.

— Să nu crezi asta, Dan. Uiți remarcabilele cuceriri din acești ultimi cinci ani. Majoritatea personalului companiei nu o mai reprezintă inginerii, ci tinerii salariați care au nevoie de salariul lor pentru a-și plăti ratele la casă.

— Și, după părerea ta, munca lor se va îmbunătăți dacă vor fi înconjurați de plante exotice ?

Corinne zâmbi, mirată să-și simtă inima bătând atât de repede.

— Întocmai. Și vei fi surprins, vei vedea, de efectul lor asupra angajaților...

Dan îi aruncă o privire enigmatică.

— În orice caz, să fii sigură de un lucru : zgravii aceștia nu vor pune niciodată piciorul în biroul meu !

Acestea fiind zise, se îndepărtă și părăsi încăperea fără nici un alt comentariu.

CAPITOLUL VI

Timp de cincisprezece zile, biroul Corinnei deveni locul de adunare al întregului personal. Veneau până și Warren și Frank care, urmând exemplul șefului lor, refuzaseră accesul zugravilor în birourile lor. Orice pretext era bun pentru ei de a părăsi sala de consiliu în avantajul confortabilului birou ivoar.

Supravegherea lucrărilor și cumpărarea noului mobilier nu acapara totuși întregul program al Corinnei. Asigurările fiind un domeniu pe care-l cunoștea bine deoarece îl studiase la universitate, devenise pentru ea al doilea cal de bătaie. Găsirea unor companii mai puțin costisitoare, obținerea unei reduceri a primelor de asigurare, deveniseră preocupările ei majore. Atunci când prezentă directorului financiar rezultatul negocierilor ei, acestuia i-a fost greu să-și ascundă admirația. Însuși Dan o lăudă pentru reușită. Asigurarea de boală costa foarte scump compania și pe salariații ei și reducerile obținute erau o reală ușurare pentru toți.

În pofida succesului ei, aceste prime trei săptămâni petrecute în cadrul companiei îi lăsaseră tinerei femei gustul amar al eșecului. Pe de o parte,

era mulțumită să-și vadă eforturile de renovare atât de bine primite de angajați. Ambianța era excelentă, iar lucrările se dovedeau fără repercusiuni asupra productivității : aceasta nu numai că nu regretase, ci chiar crescuse.

Numai că, pe plan personal, era dezamăgită. Rolul ei activ în afacerile companiei nu avusese rezultatul scontat asupra lui Dan. După izbucnirea violentă de la început, urmase indiferența. Abia dacă se întâmpla să aibă o crispare trecătoare a maxilarelor la vederea unui bidon de vopsea, trădându-i iritarea... De aceea, a fost surprinsă de reacția lui atunci când i-a adus prima factură. După o privire rapidă asupra totalului, își îndreptă imediat atenția spre ea.

– Ai verificat cifrele ?

– Da. Suma totală mi se pare corectă.

Simțea în mod nedefinit nevoia de a se justifica.

– Pentru un total de douăzeci de birouri, tot atâtea fotolii, patru canapele și opt mese joase, suma este absolut rezonabilă.

– Adevărat ? A trecut mult timp de când nu m-am mai ocupat de asemenea probleme...

Își luă stiloul și-l răsuci distrat între degete.

– Știi că în calitate de acționară majoritară ai dreptul să aprobi plata acestei facturi fără să mă consulți ?

– Este adevărat, dar consider de datoria mea să te țin la curent cu modul în care folosesc banii companiei.

El se mulțumi să-și pună semnătura în josul ceculuí, fără să-i răspundă.

– Debbie pare nebună de bucurie în mijlocul plantelor ei !

Corinne era surprinsă să vadă un licăr amuzat în privirea lui. El adăugă :

– Scapă-mă de o îndoială : cât mă va costa toată această junglă ?

Ea se surprinse zâmbind la rândul ei.

– Dacă asta te poate consola, mai puțin decât mobilierul.

Lucrările s-au terminat vinerea următoare. Pentru a sărbători evenimentul, Corinne le invită la dejun pe Alma și Debbie, într-un restaurant celebru în pregătirea crustaceelor. Au devorat cu poftă un homar minunat și masa a fost o veritabilă reușită. Ajunsă acasă, o întrebare o îngheță brusc pe Corinne : ce sărbătorea ea de fapt ? N-avea cu adevărat motiv de mare bucurie. Nu socotise ea să pună totul în mișcare pentru a-l exaspera pe Dan și a-l soma astfel s-o ia în căsătore ? Desigur, nu îmbunătățind condițiile de muncă ale angajaților va reuși s-o facă.

A doua zi, se trezi măcinată de o teamă nelămurită. Era totuși sâmbătă și pe deasupra patru iulie, sărbătoarea națională a Americii. Dar în starea de nervozitate în care se găsea, ideea de a dormi până mai târziu era definitiv exclusă. Neavând încotro, trebuia să recunoască : se găsea în Rhode Island de peste trei săptămâni și planul ei nu progresase deloc... Spre ușurarea ei, trebuia să admită că Dan Matthews nu semăna cu imaginea pe care și-o făcuse despre el. Și ce dacă ? Era ăsta un motiv pentru a renunța ? Nu, dimpotrivă. Din punct de vedere strict biologic, Dan răspundea perfect

condițiilor necesare. Poate chiar puțin prea bine... Imaginea unui frumos corp musculos, eliberat de constrângerea costumului de oraș, îi apăru fără să vrea înaintea ochilor. „Bat câmpii !" se gândi ea.

Sări din pat și se grăbi să ajungă sub duș. Apa rece i-a redat dorința de acțiune. Trase pe ea niște blugi și se hotărî să se ducă la birou pentru o oră sau două. În ajun îi fuseseră livrate niște postere și nu avusese timp să le despacheteze. Or, ea conta pe ele pentru a decora restaurantul întreprinderii care, deși proaspăt zugrăvit, rămânea rece și impersonal.

Trei sferturi de oră mai târziu, ajunse în apropierea clădirii. Uzina pustie i se părea tristă. I-a fost greu să meargă de-a lungul birourilor pustii.

Ambalate cu grijă, posterele o așteptau în sala restaurantului. Înarmată cu un taburet, începu fără întârziere așezarea lor. Aceste naturi moarte, în care ciorchini de struguri și mere verzi se amestecau armonios, nu puteau decât să crească apetitul asistenței.

— Puțin prea sus ! Coboară-l puțin spre stânga...

Auzind vocea lui Dan, tresări și era cât pe ce să-și piardă echilibrul. Fără ajutorul brațului acestuia, ar fi căzut în mod sigur. Și pardoseala nu era dintre cele mai primitoare...

Timp de o clipă, rămase ca paralizată. Lipită de Dan, simțea pe obraz căldura respirației lui. Își schimbase costumul obișnuit cu o bluză larg descheiată la gât. Cu un singur gest, ar fi putut atinge părul negru care apărea în deschizătura gulerului. Brusc, în mintea ei își făcu loc o certitudine a cărei evidență o tulbură : era clipa la care visase timp de

săptămâni : La gândul acesta, gâtul i se uscă, iar inima începu să-i bată mai tare. Avea impresia că nu mai are aer.

Se instalase între ei o tăcere deplină. Atunci când Dan ridică în sfârşit ochii spre ea, Corinne observă involuntar neobişnuita colorare a feţei lui şi sclipirea posomorâtă a privirii.

– Îmi pare rău, zise el în sfârşit. Nu voiam să te sperii.

– Nu-i nimic. Îţi mulţumesc însă că m-ai prins la timp.

Cum putea să vorbească oare cu atâta calm ? se întrebă Corinne. Corpul îi era cuprins de o veritabilă furtună. „Dacă îmi dă drumul, cad..." se gândi ea, tulburată.

– Corinne...

– Da ?

Îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

– Opreşte-mă. Opreşte-mă înainte să fie prea târziu.

Dar cum ea nu făcu nici un gest pentru a se desprinde, ei îi atinse uşor buzele cu un sărut. Ghemuită la pieptul lui puternic, simţea o mare fericire. Atunci când el încercă din nou, se abandonă cu trup şi suflet îmbrăţişării lui şi se lipi cu toată puterea de el. Se întrebă în sinea ei cum poate un simplu sărut să provoace un asemenea efect.

Exact în clipa aceea, el se dădu brusc înapoi.

– Este o nebunie, şopti el pe un ton ciudat de sacadat.

– Da.

Fermecată de privirea lui, Corinne îi atinse buzele cu degetul arătător.

Respirația bărbatului se modifică brusc. Deschise gura puțin și-i mușcă ușor degetul. Înnebunită de plăcere, ea închise ochii și se lăsă în voia lui.

Îi uni un nou sărut, din care orice ezitare, de data aceasta, era absentă. Dan o îmbrățișase cu o pasiune crescândă, forțându-i bariera buzelor. Amețită de senzații noi, ea își înfundă cu deliciu mâinile în bogatul lui păr castaniu. În jurul lor, lumea nu mai exista. Unicul lucru care conta era plăcerea de a fi în brațele acestui bărbat. Avea impresia că plutește în spațiu, cuprinsă de o flacără care o mistuia cu totul.

Dar și de data aceasta, Dan a fost primul care și-a revenit. Cu o promptitudine vecină cu bruscheța se desprinse de ea. Timp de o clipă, ea se clătină, pradă unei teribile senzații de amețeală.

— Corinne, îți cer iertare...

Vocea era uimitor de sigură. Surprinsă, îl privi pe furiș. Visase oare pasiunea care-i copleșise pe amândoi cu câteva secunde mai înainte ? Era atât de puțin versată în materie...

Cu un zâmbet ușor pe buze, el continuă :

— Ești foarte seducătoare, și buzele tale sunt deosebit de ispititoare... dar eu mă port ca un adevărat licean. Te rog să mă ierți.

Spre marea ei uimire, reuși să-i răspundă pe același ton ironic :

— Într-adevăr, în timpul școlii, mi-a fost dat să întâlnesc genul acesta de licean... Nu-i nevoie să acorzi acestui sărut mai multă importanță decât are ! Să nu mai vorbim despre asta.

Cu mâinile umede şi picioarele moi, Corinne reuşea cu mare greutate să-şi ascundă emoţia. Dar pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat să ghicească efectul pe care-l avea asupra ei. Cu atât mai mult cu cât el dădea acum semnele celei mai depline indiferenţe.

— Mulţumesc, Corinne. Te rog să mă crezi că apreciez înţelegerea ta.

În mod vădit, pentru el subiectul era închis. La urma-urmei, poate că el avea dreptate ?

— Posterele acestea sunt splendide ! exclamă el mutându-şi atenţia asupra peretului. Îmi dai voie să te ajut ?

Nervoasă, ea îşi înfundă mâinile în buzunarele blugilor.

— Cu plăcere, mulţumesc ! Eu am o tendinţă supărătoare să le pun strâmb.

— Pentru că neglijezi un instrument esenţial : metrul ! Aşteaptă-mă aici. Mă întorc imediat....

Abia dispăruse bărbatul şi ea se lăsă să cadă pe un scaun. La ce bun să se mai amăgească ? Adineaori i se întâmplase ceva remarcabil, ceva ce conversaţia lor, oricât de inofensivă ar fi fost, nu putea ascunde. Pentru prima oară în viaţa ei, vibrase sub buzele unui bărbat.

Întoarcerea lui Dan îi întrerupse gândurile. Era înarmat cu o colecţie impresionantă de unelte. Ea sări de pe scaun.

— Cum le punem ? întrebă el zâmbind. Poate pe acelaşi perete ?

— Da. Este cel mai bine, nu ţi se pare ?

Dacă evita să-l privească prea mult, poate că respirația îi va reveni la normal ? În orice caz, așa spera. Își aruncă părul spre spate cu un gest energic. Era inutil să-și bage așa ceva în cap. Dacă sărutul acela o tulburase atât de mult, era numai pentru că îi lipseau elementele de comparație.

Întărită de această convingere, luă două postere și le aranjă unul lângă altul pe perete.

— În felul ăsta ?

— Mi se pare perfect.

Au avut nevoie de peste două ore ca să ducă operația la bun sfârșit.

— Remarcabil ! exclamă Dan dându-se înapoi pentru a se bucura mai bine de spectacol. Sala este schimbată complet.

— Nu-ți voi ascunde că posterele acestea sunt deopotrivă un apel discret adresat bucătarului. Cine știe ? Poate că imaginea acestor fructe și a-cestor legume de sezon îl va încuraja să varieze puțin meniurile ? Cartofi prăjiți și produse de patiserie la fiecare masă nu constituie un regim alimentar prea dietetic.

Dan scoase un lung fluierat.

— O decoratoare dublată de o nutriționistă ? Hotărât lucru, draga mea Corinne, ești plină de talente.

— În ultimii ani, concepția asupra conducerii întreprinderii a evoluat mult, să știi. Iar profesorii mei insistau mult asupra importanței care trebuie acordată stării de sănătate a angajaților și mediului în care lucrează.

Dan își aplecă privirea și se adânci în contemplarea metrului pe care-l avea în mână.

– Nu sunt predispus să-mi recunosc cu ușurință greșelile, dar mă obligi s-o fac. Am greșit lăsând birourile să se degradeze astfel. Și îți sunt recunoscător că ai făcut apel la zugravi și că ai comandat mobilier nou. Ar fi trebuit s-o fac încă de acum patru ani. Imediat după ce beneficiile noastre au început să crească.

Cel mai puțin lucru ce se putea spune era că nu este zgârcit cu scuzele. Roșie de emoție, Corinne relică :

– Admir mult modul în care conduci compania, Dan, iar aprobarea ta îmi merge drept la inimă.

Cu o privire devenită brusc malițioasă, adăugă :

– Nu mai rămâne decât o problemă : pe când rândul tău ? Când vei accepta în sfârșit să permiți repararea propriului tău birou ?

El zâmbi.

– Acum, că mi-am recunoscut greșeala, nu văd de ce m-aș lipsi de serviciile tale ! De fiecare dată când trec prin fața biroului tău, sunt mort de gelozie. Totuși, cu o mică rezervă față de rozul perdelelor...

– Desigur. În ceea ce te privește, voi fi atentă să aleg ceva cât mai masculin. O combinație de alb și bej, de exemplu. Ce părere ai ?

– Roz pentru femei, bej pentru bărbați... Asta mi se pare cât se poate de discriminator. Nu ți-e teamă că-ți vei atrage trăsnetele acelor doamne din Mișcarea de Emancipare a Femeilor ?

De data aceasta a fost rândul tinerei femei să izbucnească în râs.

– Încetează cu gluma, Dan. Am o mulțime de cataloage și mostre în biroul meu. Dacă ne-am duce să le consultăm ?

El ezită doar o clipă :

– Am o idee mai bună. Ai ceva stabilit pentru această după-amiază ?

Corinne își întoarse repede privirea în direcția posterelor.

– Nu... Nimic special.

– Atunci, ce-ai spune să vii să prânzim la mine pe terasă ? Am putea discuta despre toate astea în fața unui pui delicios, cumpărat de la un specialist pe care-l cunosc.

Neluând în seamă vocea interioară care-i șoptea insistent să refuze invitația, acceptă pe un ton fals dezinvolt :

– O invitație la un picnic în ziua de patru iulie ? Ar însemna să fiu prost inspirată dacă aș refuza !

Când ajunseră la Patnam, mic orășel din apropierea locuinței lui Dan, era aproape amiază. Se opriră la faimosul specialist, de unde ieșiră cu brațele încărcate cu de-ale gurii : tradiționalul pui fript, însoțit de o salată de cartofi și de o înghețată cu nucă de cocos, specialitate locală. „În perspectivă, câteva zile bune de regim..." se gândi Corinne conștiincioasă. Dar în clipa asta, nu-i păsa de așa ceva.

– Apartamentul meu este la cinci minute de aici.

Dan așeză proviziile în portbagaj și se instală la volan.

– Pentru a ne întoarce la culorile biroului meu, suntem deci de acord ?

– La prima vedere, da. Pentru a da o notă puțin mai masculină propun pereți ivoar și perdele bej, în ton cu mocheta. Am putea adăuga o canapea de piele arămie...

– ... și cel mai mare birou din catalog !

– Se înțelege. Comanda se va transmite chiar pentru marți dimineață. Dar cum literalmente le-am golit magazinul, vor avea probabil nevoie de timp să ne facă livrarea...

– Ei bine, fie. Presupun că n-am de ales. Mă voi înarma deci cu răbdare. Ceea ce, venind din partea mea, este o veritabilă faptă de eroism.

După un viraj, își făcu apariția o clădire luxoasă, așezată în mijlocul unui parc.

– Iată unde locuiesc. După divorț, Mary-Beth a ținut să păstreze casa. A trebuit așadar să mă mut. Atunci când am vizitat clădirea aceasta, am fost cucerit imediat de parc și de piscina care se află exact în spatele ei.

– Abia aștept s-o văd ! exclamă Corinne.

Dan intrase cu mașina în garaj și-i deschidea portiera.

– la înghețata. Eu voi lua puiul. Liftul este imediat la dreapta, iar apartamentul meu este la ultimul etaj.

Conform așteptării tinerei femei, acesta era spațios și confortabil. O frapă îndeosebi frumusețea mobilierului : adevărate piese de muzeu.

Cum el îi ghicise gândul, îi explică :

– Majoritatea din mobilele acestea sunt de la mama mea. Spre deosebire de mine, adoră să cu-

treiere magazinele de antichități. Este pasiunea ei și mie îmi lipsește timpul s-o însotesc. Când îți petreci jumătate din viață la celălalt capăt al lumii, week-end-urile sunt sfinte.

În timp ce vorbea, deschisese ușa frigiderului.

– Aici vom pune înghețata. În privința puiului, crezi că este nevoie să-l încălzim ?

– O, nu ! Un pui de picnic se mănâncă întotdeauna rece.

El luă zâmbind un platou și îngrămădi acolo unele peste altele pahare, farfurii de carton, tacâmuri, fără să uite o carafă cu limonadă rece scoasă din frigider.

– Urmează-mă. Terasa este la capătul salonului.

Trecând pragul ușilor largi, cu geamuri, Corinne se găsi într-o veritabilă grădină suspendată, supraîncărcată de flori.

– După cum vezi, o vedere frumoasă asupra pădurii.

Corinne nu reuși să-și stăpânească o exclamație admirativă :

– Oh ! Dan, este plendid ! Poate nu tot atât de frumoasă ca Munții Stâncoși, dar remarcabilă totuși pentru coasta de est.

El zâmbi și se grăbi să descarce platoul pe masa aflată acolo.

– În locul dumneavoastră, dragă doamnă, mi-aș măsura cuvintele. Nu uitați că nouă, yankeilor, ne datorați această zi de sărbătoare.

Corinne izbucni în râs și începu voioasă să despacheteze. Avea o foame de lup. După ce devorase cu poftă o aripă de pui și o bună jumătate din

salata de cartofi, se răsturnă în şezlongul ei cu un oftat de mulţumire.

Gânditor, Dan remarcă :

— Anul trecut, chiar pe vremea asta, eram în Irlanda. Ambasada americană a organizat sărbătorirea zilei naţionale. Dar specificul nostru naţional şi focurile de artificii se împacă greu cu peluzele englezeşti. Ele sunt atât de desăvârşite !

La această evocare, Corinne îşi aminti de propriul ei patru iulie din anul precedent. Ea şi cu Charlie se duseseră la munte. Întinsă la malul apei, îl privea cum pescuieşte. Mai târziu, se desfătaseră cu peşte fript la grătar. La gândul acesta, o copleşi un val de nespusă nostalgie.

Cu inima strânsă, se agită nervos pe scaunul ei.

— Puiul de găină era mâncarea preferată a lui Charlie ! Spunea întotdeauna că preferă de o sută de ori să fie lipsit de alcool sau de ţigări decât de această pasăre care-i plăcea mai presus de orice.

Dan o cercetă cu o lungă privire scrutătoare.

— Ce tot îndrugi ? Unchiul meu la regim ? Un chefliu ca el ? I-a plăcut întotdeauna vinul bun şi în timpul meselor noastre nu-şi termina niciodată ţigara.

— Ah, aşa ?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— În cazul acesta, era o abatere de la regimul lui. Înţeleg acum de ce se întorcea întotdeauna de la New York cu aerul acela de băieţel prins cu şoalda...

— Unchiul meu a murit de infarct. Trebuie să înţeleg că se ştia bolnav ? Acesta este motivul pentru care considera că nu mai trebuie să fumeze şi

nici să se atingă de alcool ?

Ea nu-i răspunse imediat, sorbind îndelung din paharul cu limonadă.

— Da, răspunse ea în sfârșit. Charlie avea hipertensiune arterială și cunoștea de mulți ani gravitatea bolii sale. Se știa condamnat și a reușit miracolul să prelungească mai mulți ani răgazul pronosticat de medici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-a spus nimic ? De ce nu a înștiințat familia ?

— N-a vrut. Ar fi trebuit, fără îndoială, să-ți spună, dar a refuzat în mod categoric s-o facă. Am sperat că vei intui odată că se petrece ceva, dar asta nu s-a întâmplat. Bănuiesc că a făcut totul ca să te păcălească în scurtul timp pe care-l petreceați împreună.

— Corinne, cred că a sosit vremea să punem la punct anumite lucruri între noi. În primul rând, hotărârea de a rări întâlnirile noastre nu a venit de la mine, ci de la el. Imediat după ce v-ați căsătorit, unchiul mi-a lăsat impresia că nu mai dorește să-l vizitez. Construcția casei părea să-i răpească tot timpul. De fiecare dată când îmi manifestam dorința să vin în week-end, găsea un pretext care să mă facă să-mi schimb hotărârea. Când casa voastră a fost în sfârșit terminată, nu mai eram eu disponibil : căsătoria mea cu Mary-Beth era în faza ei critică și nu voiam să văd pe nimeni. După divorț, am înțeles că atitudinea lui Charlie față de mine nu mai era aceeași. Era evident că se temea să nu vă tulbur intimitatea. Firește, i-am respectat dorința.

Corinne consideră că venise momentul să intervină.

— Este rândul meu să-ți prezint scuze. Te credeam complet indiferent cu privire la soarta unchiului tău. Să nu crezi că nu-ți dorea vizitele. Dimpotrivă, ar fi fost încântat. Dar era obsedat de ideea să nu te neliniștești din cauza bolii lui. Văzuse prea multe, spunea el, privind atitudinea celor apropiați față de un muribund, pentru a vrea să facă personal experiența. Considera, desigur, că este mult mai ușor să-ți ascundă starea lui dacă vă vedeați o singură dată pe lună și încă în penumbra avantajoasă a unui restaurant. Acasă, ar fi fost imposibil. Lua numeroase medicamente și uneori avea asemenea dificultăți să respire, încât trebuia să recurgă la masca de oxigen.

Dan interveni cu blândețe :

— Cred că ai trecut prin momente îngrozitoare. După câți ani de căsnicie ai aflat că era bolnav ?

Ea se ridică și, rezemată în coate de balustrada terasei, privi îndelung pădurea.

— Știam chiar dinainte de căsătorie. După spusele medicilor, nu mai avea atunci decât câteva luni de trăit.

Dan se apropie, având grijă totuși să păstreze o oarecare distanță între ei.

— Pentru a evita orice altă neînțelegere între noi, te rog să-mi răspunzi : de ce te-ai căsătorit cu unchiul meu dacă-l știai condamnat fără speranță ?

Ea își ridică bărbia cu mândrie.

— Ți-am spus-o deja. Era o căsătorie de conveniență. M-am căsătorit cu unchiul tău pentru banii lui.

— Iartă-mă, dar versiunea aceasta nu mă satisface. După părerea mea, ea nu explică decât o parte din toată povestea și aș vrea s-o cunosc și pe cealaltă.

Corinne simți deodată dorința nestăpânită să-l spună lui Dan totul și se neliniști. Pentru ce i-ar destăinui bărbatului acesta ceea ce nu simțise niciodată nevoia să spună cuiva ? Își încrucișă brațele la piept, înfrigurată. În ciuda căldurii înconjurătoare, era înghețată.

Vocea de lângă ea deveni insistentă.

— Corinne... Cum l-ai cunoscut pe unchiul meu ?

Cu privirea fixată drept înaintea ei, îi răspunse :

— Aveam optsprezece ani. Lucram într-un bar din Colfax Avenue, un cartier nu prea populat al Denverului. Se făcuseră doi ani de când plecasem de acasă. Pentru a găsi o slujbă, a trebuit să spun că sunt mai în vârstă. Dar proprietarul nu era foarte atent.

— Dacă înțeleg bine, ți-ai abandonat foarte devreme studiile ?

Ea încercă de bine, de rău să-și stăpânească emoția.

— Da. Mama era... bolnavă. Avea nevoie permanent de cineva în preajma ei. A murit puțin după ce am împlinit șaisprezece ani.

— Îmi pare rău... Este prea devreme pentru a-ți pierde părinții.

— Era bolnavă de mult timp.

Nu vorbise niciodată cuiva despre decăderea fizică a mamei sale. N-o să înceapă totuși acum ! Din fericire, Dan avu delicatețea să nu insiste asupra acestui subiect.

– După dispariția mamei tale ai fi putut să-ți reiei studiile. De ce n-ai făcut-o ?

Corinne ridică din umeri.

– Ca reacție împotriva tatălui meu. Îmi împărțeam timpul între televizor și ieșirile cu băieții, pe motociclete. Când nu acopeream cu mâzgăleli pereții comisariatului de poliție...

– Poți să-mi spui ce te-a făcut să pleci de acasă ?

Își încleștă nervoasă mâinile pe balustrada terasei.

– O ceartă mai violentă ca celelalte cu tatăl meu. Făcea parte dintre acei părinți care au drept deviză : „Cine iubește mult, pedepsește bine." Într-o bună zi m-am săturat de bătăile lui și am plecat.

Urmă o tăcere. Dan simțea evident că nu fusese spus totul. Dar ea nu avea nicidecum intenția să vorbească despre bătăile pe care i le aplicase tatăl ei.

– Mai trăiește ? întrebă el în cele din urmă.

– Da. L-am revăzut de două sau de trei ori după ce m-am căsătorit, la cererea lui Charlie, care ținea să-l cunoască. Am fost uluită de schimbarea lui. A venit cu noua lui soție și păreau amândoi foarte îndrăgostiți unul de altul. N-am înțeles niciodată cum de a putut să fie atât de crud față de mama. Dacă ai fi văzut cu câtă violență...

Vocea tinerei femei se frânse. Stânjenită, își întoarse capul, luptând să-și înăbușe aceste dureroase amintiri.

Fără să rostească vreun cuvânt, Dan se îndreptă spre masă și reveni cu paharele lor.

– Ține !

Aşteptă ca ea să bea pentru a continua.

– Pentru a reveni la unchiul meu, l-ai întâlnit aşadar în barul unde lucrai ?

– Da.

Îi era recunoscătoare pentru tactul de care dădea dovadă. Puțin câte puțin, ajutând-o şi limonada, simțea cum se estompează durerea amintirilor.

– Era un client permanent al barului ? Nu m-aş mira, îi plăcea viața nocturnă a Denverului.

La amintirea primei lor întâlniri, Corinne schiță un zâmbet.

– Nu, nu era un obişnuit al barului. Când a sosit, nu era beat. Cu toate acestea, îl supravegheam discret în timp ce-l serveam, după cum îmi impunea profesia. Aveam sarcina să evit orice scandal. Dar cu Charlie, n-aveam nici o grijă să se întâmple aşa ceva. Era dintre aceia pe care alcoolul îi face joviali şi fermecători. În plus, la fiecare nou pahar, mă răsplătea cu un bacşiş princiar, ceea ce mi-l făcea cu atât mai simpatic.

– Pentru că apreciai clienții după mărimea bacşişurilor pe care ți le dădeau ?

Vocea lui Dan era lipsită de orice dezaprobare. Era animat numai de curiozitate. De aceea, întrebarea n-a supărat-o.

– Nu. Mai curând după modul cum se purtau după ce beau. Charlie era omul cel mai fermecător pe care l-am întâlnit vreodată, iar generozitatea bacşişurilor sale nu făcea decât să-mi confirme impresia. La cea de-a şasea porție de bere, a dublat cei cinci dolari pe care mi-i acordase la fiecare pahar. Treizeci şi cinci de dolari în mai puțin de două ore, era o adevărată avere în comparație cu

bietul meu salariu ! Când m-am apropiat ca să-l întreb dacă mai dorea unul, se prăbuşise pe tejghea. Fruntea îi era marcată de un cucui mare. Patronul i-a scotocit imediat buzunarele în căutarea vreunui act care să-i specifice adresa, dar n-a găsit nimic. În disperare de cauză, m-am oferit să-l duc la mine acasă.

— Puţin cam riscant, nu crezi ?

Ea îi susţinu cu răceală privirea.

— Nu era prima dată când aduceam acasă un bărbat. Dacă m-ai fi cunoscut pe vremea aceea, nu te-ai fi neliniştit pentru mine. Între hoinărelile pe motocicletă şi barul din Denver, frecventasem destule locuri puţin recomandabile pentru o fată. Adevărul este că, la optsprezece ani, aveam experienţa unei femei de treizeci. Chiar dacă nu cunoşteam totul, aveam impresia că am văzut deja tot şi am înţeles tot.

— Ajunsă acasă, presupun că ai avut o noapte grea ?

— Nicidecum. Şi pentru un motiv bine întemeiat : el nu s-a trezit decât a doua zi la prânz. Cum se văicărea şi gemea fără încetare, l-am sfătuit să facă un duş bun. Nu era bolnav. Suferea doar de o mahmureală straşnică. O cafea bună şi două aspirine şi nu va mai avea nimic. Împotriva oricărei aşteptări, a izbucnit într-un râs amar. Vai ! Nu-mi venea să cred ce mi-a spus : era definitiv pierdut. Asta fusese cauza beţiei din ajun. Un cardiolog din Colorado tocmai îl anunţase că nu mai avea decât două luni de trăit.

Mâna lui Dan se strânse în jurul paharului, făcându-l să se spargă.

– Dumnezeule, Corinne ! Trebuie să înțeleg din asta că unchiul meu *se știa* condamnat ? Cum a putut să trăiască toți acești ani fără să înștiințeze familia ? Este de neconceput ! Ca să nu-mi fac griji ? Nu mai spune ! Dacă ar fi avut oricât de puțină afecțiune pentru mine, ar fi simțit nevoia să mă prevină.

În mod instinctiv, Corinne își puse mâna pe brațul lui, în semn de consolare. Dar era o greșeală. La contactul cu musculatura lui puternică, se înfioră și își retrase repede mâna.

– Să nu crezi asta, Dan. Pune-te mai degrabă în locul lui. Se știa pierdut în foarte scurt timp și îi era teamă. L-a cuprins o nevoie irezistibilă să-și destăinuie cuiva teama. Dar cuiva străin. Charlie era un psiholog. Cu instinctul infailibil care-l caracteriza, el a descoperit imediat în mine confidenta ideală : eram suficient de călită pentru a putea asculta orice. Însemna că voi rămâne de piatră.

– Aș fi gata să pariez că se înșela...

– Pierdeai pariul ! exclamă ea tăios. Dar să revenim la problema noastră. A rezultat că medicii îl sfătuiseră să-și ia o infirmieră stabilă. Bineînțeles, el refuzase cu desăvârșire. A văzut în mine posibilitatea de a deveni concesiv și mi-a oferit un post de menajeră.

– Și ai acceptat ? Iată ceva surprinzător ! După câte mi-ai povestit despre viața ta, nu păreai o persoană prea caritabilă...

La amintirea lui Charlie mergând încolo și-ncoace prin camera ei, tunând și fulgerând împotriva excesului de alcool, un zâmbet se contură pe buzele tinerei femei.

— Într-adevăr, dar el înțelesese perfect și a mizat pe singura coardă sensibilă susceptibilă să mă convingă : salariul. M-a chestionat asupra sumei totale a veniturilor mele la bar și mi-a propus imediat dublu. Din principiu, m-am tocmit puțin : în afară de retribuția mea, i-am sugerat să continue să-mi plătească chiria actuală pentru a-mi păstra camera dacă se va întâmpla să dispară. A acceptat. Afacerea era încheiată. În timp ce el își făcea dușul, am adunat în grabă câteva lucruri într-o sacoșă. Am băut după aceea o cafea și am plecat la el acasă. Nu m-am întors niciodată în camera aceea.

— După părerea mea, povestea este mult mai complicată. Dacă unchiul meu era condamnat de medici, cum a reușit să supraviețuiască mai mult de șapte ani ? Este de necrezut !

— Nici medicilor nu le-a venit să creadă, răspunse Corinne cu un zâmbet fugar. După părerea lor, majoritatea problemelor lui se datorau stilului său de viață. Ani de zile s-a lăsat pradă tuturor excelor alimentare, fără să facă deloc sport.

— Dar gustul acesta pentru mâncarea bună era plăcerea vieții lui Charlie !

— Poate, dar atunci când ești confruntat cu moartea, concepția despre viață se schimbă în mod ciudat. Charlie nu era dispus să moară. În consecință, a hotărât să-și schimbe în mod radical felul de viață. Din întâmplare — poate din cauza lungilor luni petrecute să-mi îngrijesc mama — se întâmpla să am unele noțiuni de dietetică. Și când o tânără se dedică unei cauze, o face de obicei temeinic. Am hotărât brusc să mă lupt cu moartea.

Am scos tot alcoolul din casă și l-am convins pe unchiul tău să abandoneze fumatul. În același timp, am adoptat un regim pe bază de fructe, pește și cereale pentru a înlocui în mod avantajos enormele fripturi și alte alimente prăjite de până atunci. În plus, Charlie trebuie să fi avut un organism solid. Orice s-ar spune, într-o bună dimineață ne-am dat seama că se scurseseră trei luni și el mai era încă în viață. Mai mult, îi sporise energia și vitalitatea. Consultând cardiologul, acesta a constatat că tensiunea scăzuse, dar starea inimii era mereu aceeași. El l-a felicitat pe Charlie și i-a dat un nou răgaz de șase luni, cu condiția să fie prudent.

— Și cât timp a durat, în definitiv ?

— Șase ani și jumătate.

Corinne zâmbi.

— După un serviciu de șase luni în calitate de menajeră, Charlie m-a convins să-mi reiau studiile. Mulțumită ajutorului unui profesor la domiciliu, am trecut toate examenele necesare pentru a intra la Universitatea din Denver. I-am făcut cadou șase luni nesperate de viață, spunea Charlie. Putea așadar foarte bine să facă asta pentru mine.

Pe obrajii tinerei femei curgeau lacrimi. Dan i le șterse cu blândețe.

— Presupun că atunci te-a cerut în căsătorie.

Simplul contact al acestei mâini pe obrazul ei o făcu să simtă că e gata să leșine. Cu prețul unui efort supraomenesc, reuși să reziste dorinței de a se arunca în brațele lui Dan și de a plânge în hohote la dulcele adăpost al umărului lui. Nu se simțise niciodată atât de vulnerabilă și ideea asta o îngro-

zea. La vederea decăderii mamei sale, își jurase să nu ajungă să depindă de cineva. N-o să înceapă tocmai astăzi. Dacă descoperise, datorită lui Charlie, generozitatea, simțea în mod nedesluşit că dacă se ataşează de Dan Matthews, ar însemna să meargă spre pieire.

Cu un gest brusc, se îndepărtă de el.

– Obsesia lui Charlie era să nu dispară înainte de a-și termina misiunea de a duce la bun sfârşit educația mea. Ar fi putut să se mărginească la alocarea unei sume de bani. A considerat că este mai simplu să mă ia în căsătorie. În felul acesta, nimeni nu-mi putea contesta dreptul de moştenire. Ne-am căsătorit în ziua când împlineam nouăsprezece ani.

Un zâmbet plin de afecțiune lumină chipul lui Dan.

– Bătrânul Charlie ! Să supraviețuiască astfel împotriva părerii tuturor medicilor. Presupun că a fost încântat să le joace această farsă.

– Este adevărat. Dinspre partea lor, medicii erau fascinați de hotărârea lui. Cardiologul devenise unul dintre cei mai buni prieteni ai noştri. A scris chiar un articol despre cazul unchiului tău. Din fericire, ne-a spus el într-o zi, am mai mult noroc cu ceilalți pacienți ai mei în materie de diagnostic, altfel ar trebui să-mi închid cabinetul !

Cu inima bătându-i mai tare, Corinne ghici că Dan părăsea balustrada terasei pentru a se îndrepta spre ea. Era acum atât de aproape încât îi simțea în ceafă răsuflarea. La contactul mâinii lui pe umărul ei, se dădu repede la o parte.

– Scuză-mă ! Îți barez drumul spre masă.

Faimoasa sclipire argintie traversă privirea bărbatului.

– N-aveam intenția să mănânc, dar pentru că mă îndemni s-o fac...

Se aplecă pentru a lua puțină salată. Apoi se întoarse spre ea cu un zâmbet foarte natural.

– Ești gata pentru desert ?

Cum putea să fie atât de degajat ? S-ar fi putut oare ca ea să fi visat tensiunea care, puțin mai înainte, încărcase de electricitate atmosfera înconjurătoare ?

Iată-l acum râzând în timp ce se bătea ușor cu palma pe stomac.

– După tot ce mi-ai spus adineaori despre binefacerile meselor frugale, ar trebui să-mi fac scrupule pentru a mă servi din înghețata cu nucă de cocos. Ei bine, nicidecum !

Inima tinerei femei se hotărî în sfârșit să-și reia un ritm mai normal.

– O dată, treacă-meargă ! zise ea pe același ton. Mă voi asocia și eu cu plăcere.

– Atunci să plecăm pe loc în căutarea obiectului incriminat.

În drum spre bucătărie, o întrebă :

– Vrei o cafea drept încheiere a acestei mese frugale ? Este una din puținele mele specialități culinare. Te voi face să guști din aceea pe care mi-a oferit-o la aniversare sora mea. Și am putea să-i alăturăm lichior sau ciocolată. Ce părere ai ?

– În ceea ce mă privește, eu prefer ciocolată.

Îl privi râșnind cafeaua. Soarele îi aurea părul și brațele admirabil bronzate. În orice caz, el nu-și

petrecea week-end-urile închis în casă în mijlocul dosarelor. Cu o mică împunsătură în inimă, se întrebă cum își petrecea timpul liber și în compania cui...

Soneria de la intrare îi întrerupse gândurile nu tocmai vesele.

– Vin acum ! strigă ea cu promptitudine. N-aș vrea pentru nimic în lume ca cineva să-ți tulbure misiunea.

El o răsplăti cu un zâmbet larg.

– Înainte de a mă copleși cu sarcasmele tale, așteaptă să apreciezi rezultatul.

Soneria se auzi din nou, mai imperativ decât prima dată.

– Imediat !

Corinne se avântă spre ușă și se găsi față-n față cu o fermecătoare tânără în șort.

– Bună ziua ! Mă numesc Suzanne și sunt vecina de palier. Dan este aici ?

– Bineînțeles ! zise acesta din urmă, devansând astfel răspunsul Corinnei. Suzie ! Ce plăcere să te văd ! Ce mai faci ?

– Minunat de bine, pentru că te am în fața mea.

Văzând cu câtă ardoare se aruncă în brațele lui Dan, Corinne își întoarse ostentativ privirea.

– Unde ai dispărut ? întrebă el odată efuziunile terminate. Micile noastre ședințe matinale de jogging mi-au lipsit foarte mult. Au trecut două luni de când nu ne-am văzut.

– Am fost în Australia pentru un nou proiect de spital. Atunci când am plecat, tu erai în China.

– Ei bine, sunt încântat să te văd din nou printre noi.

Se întoarse brusc spre invitata lui.

– O, dar nu-mi respect obligațiile de gazdă : nu v-am prezentat ! Corinne, iat-o pe Suzanne Mac Nally, celebra arhitectă a nu mai puțin celebrei firme Hartford. Suzanne, ți-o prezint pe Corinne Steddon, văduva asociatului meu. A venit din Colorado pentru a lucra cu mine la companie.

– Încântată să vă cunosc ! exclamă numita Suzanne cu un zâmbet cald. Cum vi se par instalațiile sanitare ?

Fără să aștepte răspunsul, adulmecă aerul.

– Hmm ! Ce miros delicios ! Pot să mă invit la o cafea ?

– Bineînțeles, zâmbi Dan. Orice femeie care are bunul-gust să-mi aprecieze cafeaua este binevenită aici. Corinne și cu mine ne terminam desertul. O porție de înghețată cu nucă de cocos ?

Vecina lui își examină cu un aer gânditor talia de viespe.

– Cu condiția să-mi promiți că vom face cel puțin zece kilometri mâine dimineață... De acord ?

– De acord. Tu vei folosi ocazia ca să-mi povestești voiajul tău. Unde ai fost ? Chiar la Sydney ? Orașul acesta m-a făcut întotdeauna să visez.

Agățată de brațul lui, Suzanne îl urmă în bucătărie flecărind fără încetare. În spatele lor, Corinne avea sentimentul neplăcut că este în plus. Cu tenul ei palid de blondă, făcea probabil impresie proastă față de noua-venită. Regretă brusc că-și pusese acești blugi vechi și bluza aceasta prea largă pentru ea.

Tânăra continuă să povestească despre călătoria ei, în timp ce-şi bea cafeaua. Apoi, cu dezinvoltura unei obişnuite a casei, se răsturnă voluptuos într-un şezlong.

– Hotărât lucru, terasa aceasta îmi place tot mai mult. Vederea este minunată, nu-i aşa ?

Întoarsă spre Corinne, o consulta din priviri.

– Minunat într-adevăr.

Abia rostise răspunsul şi văduva lui Charlie se certă în gând pentru tonul lipsit de căldură şi încercă stângace să repare lucrurile.

– Presupun că aveţi una asemănătoare ?

– Din păcate, nu ! A mea este mult mai mică.

Suzzane gustă din îngheţată cu evidentă plăcere.

– Hmm... delicioasă ! Dar era gata să uit motivul pentru care am venit. Dau o mică petrecere în seara asta, Dan. Vrei să vii şi tu ?

După care se întoarse zâmbind spre Corinne.

– Invitaţia este valabilă şi pentru dumneavoastră, firește.

Corinne se grăbi să-i refuze invitaţia.

– Îmi pare rău, dar sunt deja invitată. De altfel, s-a făcut târziu. Trebuie să mă întorc la hotel.

Dan îi adresă o privire brusc ironică.

– Te credeam complet liberă.

Suzanne îi urmărea cu vădit interes. Cea interpelată simţi cum i se roşesc obrajii.

– Pentru această după-amiază da. Dar diseară sunt invitată la cină.

Nu regretase niciodată ca acum că minte atât de prost.

Cu privirea ațintită asupra ei, el se lăsă pe spătarul scaunului.

– Îmi pare rău pentru tine. Seratele lui Suzie sunt întotdeauna foarte reușite.

Apoi se întoarse spre aceasta din urmă.

– În orice caz, mulțumesc pentru invitație. Eu voi fi prezent.

– Sunt încântată că pot conta pe tine !

Cuvintele erau însoțite de un zâmbet strălucitor. Și cum frumoasa vecină a lui Dan se apleca pentru a-și lua ceașca, Corinne nu se putea împiedica să remarce că modul cum era îmbrăcată ascundea puține amănunte din anatomia ei.

Incapabilă să mai suporte, se ridică și își duse ceașca la bucătărie. Nu voia să-i mai deranjeze cu prezența ei.

Câteva minute mai târziu, Dan veni după ea.

– Dacă ești invitată la cină, poate că ar fi mai bine să te conduc.

Într-adevăr.

Corinne nu îndrăznea să-și ridice privirea ca să nu descopere urme de ruj pe fața lui.

– Îți mulțumesc pentru masa aceasta delicioasă, zise ea foarte repede. Îți urez o seară bună la prietena ta.

– În privința asta nu-mi fac nici o grijă. Este o gazdă perfectă.

„Nu mă îndoiesc", se gândi Corinne în sinea ei.

Conversația lor a fost una dintre cele mai banale pe toată durata drumului până în Rhode Island.

Tânăra femeie era frământată de modul în care se va petrece despărțirea lor. O va săruta oare ? Dar avea măcar dorința s-o facă ? După scânteietoarea Suzanne, ea trebuia să-i pară neinteresantă... Și apoi, ce importanță putea să aibă, la urma-urmei ? Nu putea suferi familiaritatea acestor îmbrățișări în care vedea o supărătoare tendință de a se abandona toată ziua-bună ziua.

Ridică privirea. Dan parca lângă hotel. Ea deschise portiera fără să mai întârzie.

— Ei bine, îți mulțumesc încă o dată pentru această minunată după-amiază ; am fost foarte mulțumită că am putut... discuta cu tine.

— Este reciproc, crede-mă,

Împotriva oricărei așteptări, o apucă ușor de bărbie și o obligă să-l privească. Apoi, puțin câte puțin, se aplecă spre ea.

Incapabilă să reziste inevitabilului, Corinne închise ochii. Dar rapiditatea sărutului o derută. Abia îi atinse buzele și el se îndepărtă imediat.

— Ne vedem luni. Îți urez un week-end plăcut.

— Și ție la fel.

Fără să se mai uite în urma ei, se grăbi spre intrarea hotelului.

CAPITOLUL VII

Luni dimineață, abia sosită, Corinne avu surpriza s-o vadă pe Alma Grady dând buzna în biroul ei.

– Bună ziua, doamnă Steddon. Ai petrecut un week-end plăcut ?

– Foarte plăcut, mulțumesc. Și tu ?

Cealaltă schiță un gest istovit.

– Am avut ideea să-mi iau nepoții la picnic. Rezultatul : cel mai mic, în vârstă de doi ani, a vărsat sosul de roșii pe fața de masă. Cel de trei ani s-a îndopat cu hot-dog și i-a fost rău toată noaptea. Cât despre gemeni, le-a dat prin minte să se cațere într-un stejar bătrân și a trebuit să chemăm pompierii ca să-i dăm jos de acolo. Altfel spus, un week-end de toată frumusețea...

Corinne izbucni în râs.

– Câți nepoți ai, Alma ?

– Șapte. De la numai doi copii... Dar fiul meu și soția lui au avut surpriza, la nașterea celui de al treilea copil, să vină pe lume gemeni. Din fericire pentru nora mea, acești doi șnapani merg acum la școală. Altfel, n-aș răspunde pentru sănătatea ei.

Corinne clătină din cap cu simpatie.

– Într-adevăr, să ai doi copii în loc de unul nu-i prea plăcut. Oricât ai iubi copiii, e mai bine să-i ai la distanță între ei.

Privirea îi căzu brusc pe dosarul adus de secretară.

– Ceva urgent pentru mine ?

– Da. Șeful mi-a cerut să-ți înmânez asta. Este vorba de un proces-verbal privind convenția cu o companie mexicană, Volta Lineas. Suntem în tratative cu ei pentru o participare la uzina lor din Ciudat de Mexico. O întrunire va avea lor aici, chiar în dimineața asta la ora zece, cu participarea principalilor reprezentanți ai conducerii. A survenit un eveniment neprevăzut care riscă să modifice în întregime negocierile în curs. Dan s-a ocupat de problema asta toată ziua de ieri.

Corinne luă dosarul și începu să-l studieze fără întârziere.

– Mulțumesc, Alma. Dacă ai ocazia, aruncă o privire în sala restaurantului și spune-mi ce părere ai.

– Am s-o fac negreșit !

După plecarea secretarei, tânăra femeie își începu lectura. Puțin înainte de ora zece, se ridică și porni spre sala de consiliu. Scott, directorul financiar, se întreținea deja cu Warren și Frank. Dan își făcu apariția când toți patru luau loc în jurul mesei lungi.

Cu fața trasă, era ca întotdeauna de o eleganță ireproșabilă. Observă instinctiv cearcănele de sub ochi și linia crispată a gurii, dovada încordării lăuntrice. O cuprinse un elan de simpatie pe care și-l stăpâni imediat. Frumoasa Suzie nu era străină de-

sigur de această istovire... Simțindu-se privită de Dan, își întoarse repede capul, prefăcându-se preocupată de stiloul ei.

Tânărul conducător luă fără întârziere cuvântul.

— Bună ziua. Sper că ați avut un week-end plăcut și sunt dezolat că vă deranjez atât de devreme. Dar mă obligă împrejurările. Duminică, am primit vești foarte proaste. Fernando Diaz, directorul de la Volta Lineas, a decedat săptămâna trecută într-un accident de mașină. A lăsat în urma lui o văduvă și trei fete, fără nici un fel de experiență în afaceri. În consecință, n-au decât o idee : să vândă cât mai repede posibil. Au primit deja o ofertă de la o companie locală și ne cer o contraofertă în patruzeci și opt de ore.

Se auzi un murmur dezaprobator din partea lui Scott.

— Este o nebunie ! Din fericire, am terminat analiza costurilor de exploatare. Dacă ne hotărâm să cumpărăm, vom avea posibilitatea să facem o ofertă rezonabilă.

— Și să nu uităm, interveni Dan, cursul valutar este în momentul acesta în favoarea noastră. Inflația mexicană este atât de mare, încât doamna Diaz va fi dispusă să accepte o ofertă mai scăzută, cu condiția să fie încheiată în solida monedă americană.

— Și muncitorii mexicani ? Te-ai gândit la asta ?

Întrebarea venea de la Corinne.

— Mă tem că nu vor fi încântați să accepte conducerea unui grup american.

– Vor fi obligaţi s-o facă, i-o întoarse Frank cu nerăbdare în voce. O asociere presupune să avem oamenii noştri în fruntea uzinei.

Dan procedă atunci la o rapidă trecere în revistă a problemelor operaţionale ce s-ar putea ridica. Corinne asculta cu o ureche neatentă. În mintea ei tocmai încolţea o idee. Tremurând de emoţie, îşi dădea seama că ocazia atât de mult aşteptată venise în sfârşit. Profitând de o scurtă întrerupere, întrebă :

– Te rog, Dan, poţi să-mi explici ceva ? Dacă am înţeles bine documentele pe care mi le-ai trimis, guvernul mexican este departe de a fi favorabil întruziunii unui grup american într-o afacere naţională. Presupunând că vom deveni asociaţi la Volta Lineas, nu putem spera în nici un caz să deţinem majoritatea ?

– Întocmai. În eventualitatea unei asemenea asocieri, mexicanii nu ne vor permite să obţinem mai mult de patruzeci şi nouă la sută din acţiuni.

– În cazul acesta, nu este periculos pentru noi ?

Atentă să-i reamintească propria ei situaţie, adăugă :

– Dacă nu mă înşel, persoana care deţine majoritatea este atotputernică...

Privirea bărbatului se îngustă în mod periculos. El înţelesese ameninţarea.

– Într-adevăr – cel puţin teoretic. Deoarece în afaceri, practica şi teoria sunt două lucruri fundamental diferite. Vei învăţa o dată cu experienţa. Desigur, teoretic nu vom avea nici o putere de decizie asupra partenerilor noştri mexicani. Dar în practică, noi avem o tehnologie şi brevete, extrem

de râvnite de ei. Așadar, ei n-au nici un interes să împiedice administrarea noastră. Ca urmare, controlul se va afla în mâinile noastre.

Conștient de tensiunea existentă, Frank se grăbi să intervină :

— Nu te neliniști, Corinne. Vom fi atenți ca tratativele prealabile să pună compania noastră la adăpost de orice surpriză neplăcută.

— Poate, obiectă Warren. Dar mă gândesc totuși că subestimăm gravitatea problemelor ce se pot pune. Am vizitat personal uzina din Mexic. Fernando Diaz era singurul care avea simțul afacerilor. Ceilalți conducători sunt în cea mai mare parte prieteni sau veri, foarte tineri și lipsiți de experiență.

Discuțiile au continuat cu îndârjire până la ora prânzului. Ca om excesiv de prudent, Warren nu înceta să facă obiecțiuni. În alte împrejurări, Corinne nu i-ar fi luat ostilitatea prea în serios și s-ar fi alăturat părerii lui Dan pentru a vota. Cariera acestuia din urmă nu era o mărturie a remarcabilei sale intuiții în materie ?

Dar astăzi, împrejurările erau diferite. I se oferise o șansă. Trebuia s-o prindă din zbor. În mintea ei își făcea loc o convingere : dacă nu va încerca să insiste încă o dată, foarte repede, pe lângă Dan, nu va mai avea niciodată curajul s-o facă.

Cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât mai puțin se simțea în stare să-și formuleze propunerea. În fața unui străin ar fi avut mai puține scrupule, dar înaintea unui bărbat pe care începea în secret să-l admire...

Dan expunea acum diferitele avantaje ale asocierii. Aflând suma totală nu prea ridicată a ope-

rațiunii, Warren păru că se liniștește. Dacă, din nenorocire, proiectul eșua, nu va fi o dramă pentru Compania Dansted. Era o companie puternică. Corinne nu se putea împiedica de a admira tactul de care dădea dovadă Dan : cunoașterea oamenilor era pe măsura marii lui priceperi în afaceri. Regreta cu atât mai mult că trebuie să i se opună și să pună în pericol, prin asta, frumoasa lor prietenie în devenire.

După ce-și termină expozeul, tânărul conducător luă repede o înghițitură de apă și se adresă auditoriului :

— Mai sunt întrebări ?... Trebuie să trag concluzia că am acordul vostru pentru a face o ofertă avocaților domnului Diaz chiar în această după-amiază ?

Cei trei bărbați aprobară. Corinne își drese glasul :

— Sunt în special două sau trei probleme asupra cărora aș dori să discutăm. Dar este inutil totuși să împiedicăm pe toată lumea să ia masa de prânz...

Nimic din vocea ei nu-i trăda intențiile. Totuși, pe chipul lui Dan se vedea o intensă încordare.

— Vrei să mergem în biroul meu ? o întrebă el cu răceală. Domnilor, vă rugăm să ne scuzați...

Ajunși la destinație, el închise ușa în urma lui. Apoi se apropie de masa de lucru și se întoarse brusc cu fața la ea.

— Te ascult, Corinne. Despre ce este vorba ?

Ea își stăpâni cu greu o tresărire de spaimă.

– Nu voi vota în favoarea proiectului mexican, zise ea apăsând cu bună știință pe fiecare cuvânt pentru a-și stăpâni mai bine tremurul vocii.

A urmat o lungă tăcere.

– Înțeleg, zise el în sfârșit. Aș putea să știu pe ce se bazează hotărârea ta ? Poate pe îndelungații tăi ani de experiență în materie de negocieri internaționale ?

Sarcasmul era evident.

– Nu. Numai pe convingerea că acest proiect este împotriva intereselor Companiei Dansted. Investirea a sute de mii de dolari într-o asociere neagreată de însuși guvernul mexican este un nonsens !

Rostind aceste cuvinte, îl sfida cu privirea.

– Dan, ești cel mai în măsură să știi că a fi minoritar într-o companie te face extrem de vulnerabil.

– Într-adevăr. Doamne, Corinne, de ce faci asta ?

Își slăbi cu un gest obosit nodul cravatei și își descheie gulerul cămășii. Ea se surprinse că nu-și poate lua privirile de la mâinile lui lungi, bronzate.

Cu inima strânsă, îi răspunse :

– După cum ți-am spus, în interesul exclusiv al Companiei Dansted.

Fără să răspundă imediat, el se duse la fereastră, de unde privi îndelung curtea uzinei.

– Știi bine că nu-mi pot continua activitatea de președinte dacă nu dispun de autoritatea necesară...

Se întoarse ușor spre ea și o întrebă :

– În cazul acesta ce îmi sugerezi ? Ce aștepți de la mine ?

Fu tentată o clipă să alerge spre el și să-și pună capul la pieptul lui. O cuprinse o dorință nebună să-și plimbe degetele pe această frumoasă gură fermă și senzuală. O va simți poate întredeschizându-se ca data trecută ?

Respiră adânc, înăbușindu-și gândul.

– Există o soluție foarte simplă, zise ea în grabă. Căsătorește-te cu mine și fii tatăl copilului meu. Vei avea atunci deplină libertate să conduci compania după bunul tău plac. Nu numai că vei fi președinte cu puteri depline, dar vei deține totalitatea acțiunilor. Puterea ta va fi absolută.

Văzu cum pumnii lui Dan se strâng în mod periculos.

– Corinne... Pentru numele lui Dumnezeu ! Credeam că subiectul este închis. Nu sunt armăsar de prăsilă. Păreai să fii de acord...

– De acord să-ți dăruiesc acțiunile mele în schimbul unui copil, da.

– Să mi le dăruiești ? Când eu eram hotărât să-ți ofer pe ele trei milioane de dolari ?

Părea stupefiat.

– Banii n-au absolut nici o importanță pentru mine. Și nu este vorba de un cadou, ci de un schimb. Pentru ceea ce doresc cel mai mult pe lume.

Tăcerea care urmă părea să nu se mai sfârșească.

Deodată, îl văzu că pălește. Admirabilul lui sânge-rece îl părăsise, în sfârșit. Lovi cu pumnul în

fereastră și izbucni într-un râs lipsit complet de veselie.

– Vrei să-ți spun ceva, Corinne ? Ești nebună ! Dar, în definitiv, de ce m-aș sinchisi ? De ce m-aș încăpățâna să te fac să asculți de glasul rațiunii ? Vrei un copil de la mine ? Nu văd de ce te-aș lipsi de el. Printre numeroasele mele cuceriri încă nu se numără o nebună, dar totul este posibil. Și cine știe ? Poate că voi găsi în asta o oarecare plăcere.

Corinne avu impresia că inima nu-i mai bate.

– Trebuie să înțeleg că... îmi accepți propunerea ?

Gura bărbatului se strâmbă într-un zâmbet batjocoritor.

– Evident ! De ce aș refuza ? Dacă nu vezi nici un inconvenient în faptul că acest copil va fi rezultatul unui șantaj, te privește doar pe tine. Ia-ți poșeta, draga mea. Te voi coduce la tine, la hotel, unde ne vom pune fără întârziere la treabă.

Cum îi era extrem de greu să rămână indiferentă, răspunse pe același ton :

– Cum ? Îndrăznești să-ți asumi riscul de a mă lăsa însărcinată *înainte* de căsătorie ? Și dacă mă voi retrage și voi refuza să respect înțelegerea noastră ?

Bineînțeles, acesta nu era singurul motiv al eztării de a-l urma imediat la hotel. Dar în acest stadiu al tratativelor lor, nu avea nici cel mai mic interes să-i dezvăluie adevărul. Câtuși de puțin...

În momentul în care închidea ușa în urma el, Dan se opri brusc.

– Corinne, te întreb pentru ultima oară. Ești sigură că asta vrei cu adevărat ?

– Da, îi răspunse ea fără să-l privească. Absolut sigură.

El se întoarse şi se aşeză în spatele mesei de lucru. Aparent, îşi regăsise perfect stăpânirea de sine.

– De ce nu iei loc ? Avem de pus la punct unele amănunte.

Ea se supuse şi-l privi cum îşi răsfoieşte agenda.

– Să vedem... Săptămâna viitoare trebuie să fiu în Mexic. Week-end-ul următor am o conferinţă de informatică unde trebuie să ţin un discurs. Ce ai spune dacă fixăm ceremonia sâmbătă, 22 iulie ? Avocaţii noştri vor avea astfel timpul necesar să redacteze actele.

Corinne reuşi cu mare greutate să-şi înghită nodul din gât.

– Mi se pare perfect.

– Foarte bine.

După ce făcu însemnarea în agendă, o închise şi o puse în buzunar.

– Poate că acum ar fi bine să ne punem de acord asupra termenilor contractului ?

Deoarece părea hotărât să trateze subiectul drept o afacere, ea se străduí să adopte acelaşi ton.

– M-am gândit deja la asta. După părerea mea, trebuie să prevedem două clauze principale : una care să mă asigure că nu vei divorţa înainte de naşterea copilului, alta care să-ţi garanteze că nu-mi voi cere acţiunile la divorţ.

Dan încuviinţă cu un semn din cap.

– Frank nu va avea nici o dificultate în redactarea unui asemenea document. Dacă accepţi, firesc, să-i acorzi încrederea...

– Absolut. Voi semna tot ceea ce va considera util și rezonabil să mă facă să semnez.

Cu cât se simțea mai stingherită, cu atât mai destins părea interlocutorul ei. Rezemându-se de spătarul fotoliului, își pusese nepăsător picior peste picior.

– Pentru că ai avut bunăvoința să-mi evaluezi serviciile la suma de trei milioane de dolari, ai dreptul să știi ce cumperi. Din punct de vedere medical vorbind, cred că sunt pe de-a-ntregul apt să concep un copil. Cu toate acestea, îmi voi face datoria să consult un medic și să-ți aduc certificatul corespunzător.

Apoi o privi cu maliției zitate.

– În ceea ce te privește, nici o problemă deosebită ?

„Hotărât lucru, se gândi ea, nu sunt făcută pentru genul acesta de negocieri..." Din roșie devenise stacojie. Din nenorocire, nu existau prea multe posibilități de abordare a problemei.

– Hmm... nu. Eu... nu cred. După părerea ginecologului meu sunt o candidată ideală la maternitate.

– Poate că ar fi judicios totuși să includem o durată maximală în contractul nostru ? Căci dacă, din întâmplare, căsătoria noastră va rămâne infructuoasă, vom rămâne legați unul de altul până la sfârșitul zilelor noastre. Recunoaște că ar fi supărător... Ce ai spune de doi ani ?

– Mi se pare pe deplin îndestulător.

Îi răspunsese mașinal. Deodată, un gând teribil o îngrozi : după toate aparențele, Dan conta pe ea să-l întâlnească pe Frank Goldberg și să pună

la punct clauzele contractului prenupțial. Doar că la această simplă idee, își simți obrajii înroșindu-se și mai și. Cu timiditate, făcu observația :

– După părerea mea, este preferabil să angajăm doi avocați : unul pentru cesiunea acțiunilor și altul pentru amănuntele mai personale ale înțelegerii noastre.

El reflectă o clipă.

– Ai dreptate, declară el în fine. Este o idee excelentă. Cu atât mai mult cu cât Frank este înainte de toate un avocat care se ocupă de afaceri.

Corinne își stăpâni un adânc oftat de ușurare.

– Asta nu e tot, Dan. Mai este ceva... Dacă aș continua să locuiesc la hotel după căsătorie, riscăm să dăm naștere la bârfeli. Vezi vreun inconvenient să mă mut la tine ? Una sau două valize, nimic mai mult. Numai pentru salvarea aparențelor. Apartamentul tău mi se pare destul de vast pentru a ne asigura o deplină independență reciprocă.

– Exceptând dormitorul, firește...

Precizarea fusese făcută pe un ton rece, ca și continuarea :

– Îmi plătești trei milicane de dolari. Este normal să fac imposibilul pentru a respecta contractul. Dacă îmi îndeplinesc în mod cinstit misiunea, va trebui să fii însărcinată într-o lună sau două...

Corinne simți un nod în gât.

– Într-adevăr. Regula, pentru o pereche căsătorită, în stare de bună sănătate, este în general de trei luni.

Vocea ei – constata ea cu disperare – era din ce în ce mai încordată. Dan îi răspunse cu un lung șuierat.

– Dacă nu mă înșel, asta înseamnă un milion de dolari pe lună... Frumoasă sumă !

Dincolo de tonul lui rece și sarcastic, răzbătea un început de iritare. O sclipire de temut strălucea în ochii lui negri. În mod ciudat, Corinne se simți reconfortată. Așadar, nu era atât de indiferent cum voia să pară...

Dan se ridică.

– Ei bine, pentru că am examinat toate problemele, nu te mai reții. De altfel, trebuie să plec. Am o întâlnire la ora două, la Providence. Diseară îl voi vedea pe Frank și voi discuta cu el clauzele contractului.

Corinne se ridică la rândul ei. Stând în picioare unul în fața celuilalt, se priviră o clipă în tăcere.

Apoi, după o imperceptibilă ezitare, el îi întinse mâna.

– Sper că aranjamentul acesta îți va da satisfacție.

– Nu mă îndoiesc. Mulțumesc.

Spre marea ușurare a tinerei femei, se auzi o bătaie la ușă. Era Alma.

– Scuză-mă că te deranjez, Dan, dar îmi permit să-ți amintesc de întâlnirea de la Providence.

– Mulțumesc. Tocmai plecam. O, apropo, Alma : vreau să fii prima care află noutatea. Corinne și cu mine ne vom căsători. Suntem nebuni de fericire amândoi. Nu-i așa, draga mea ?

Înainte ca cele două femei să-și revină din stupoare, el plecase.

CAPITOLUL VIII

Alma a fost prima căreia i-a revenit graiul, dând frâu liber bucuriei. Secretul celor doi tineri nu era o noutate pentru ea. Bănuia de mult timp că se pregătește ceva...

Apoi, fără nici o trecere, îi înșiră Corinnei lista celor mai bune magazine din Rhode Island. Dacă dorea, va fi fericită s-o ajute să-și aleagă rochia de mireasă.

Toate protestele viitoarei soții, invocând că va fi vorba probabil de o ceremonie în intimitate, au fost zadarnice. Secretara se năpusti afară din birou cu chipul radios.

In mai puțin de un sfert de oră, întregul etaj era la curent cu viitoarea căsătorie a Corinnei Steddon cu Dan Matthews. Curând, toată uzina se bucura de fericirea patronului lor.

Până la ora cinci, Corinne auzise mai multe felicitări și urări decât puteau suporta bietele ei urechi. N-ar fi crezut niciodată că știrea va provoca un asemenea val de entuziasm în uzină. Dan și cu ea se dovediseră naivi. Căsătoria președintelui Companiei Dansted și a văduvei asociatului său

nu putea trece neobservată. Dacă ar fi știut angajații ce se ascundea dincolo de căsătoria aceasta...

În momentul când se pregătea să iasă din birou, fu întoarsă din drum de soneria telefonului. Ridică oftând receptorul. Nu simțise niciodată cu atâta acuitate nevoia unei băi înspumate, mirosind frumos a vanilie sau tei...

– Alo ! Aici Corinne Steddon.

– Bună ziua. Martha Matthews la aparat. Am aflat adineaori o noutate uluitoare. Este devărat ?

Mâna Corinnei strânse mai tare receptorul. Simplul sunet al acestei voci o ducea cu gândul mulți ani în urmă, la începutul căsniciei sale cu Charlie. Martha Matthews – mama lui Dan și sora primei soții a lui Charlie – dăduse buzna într-o bună zi acasă la ei, cu intenția vădită de a vedea cum arată noua soție.

Vizita durase două zile și se dovedise pentru Corinne un supliciu. Chiar de la sosirea la Denver, mama lui Dan nu-și ascunsese dezaprobarea : noua soție a cumnatului ei nu merita desigur onoarea pe care i-o făcuse luând-o în căsătorie. Mereu în defensivă, incriminata trăise patruzeci și opt de ore deosebit de apăsătoare.

Împotriva oricărei așteptări, vizita aceasta avusese totuși un efect pozitiv : fusese momentul în care Corinne începuse să-l iubească pe Charlie cu adevărat. El suportase atacurile cumnatei sale cu o politețe fără cusur și acordase tinerei sale soții tot sprijinul și consolarea de care avea nevoie. Apoi, mama lui Dan abia plecată, se scuzase pentru această regretabilă vizită și, spre marea ei surpriză, nu-și precupețise felicitările.

– Te-ai comportat perfect.

Şi cum ea îl privea surprinsă, el o gratificase cu un zâmbet plin de căldură.

– În sfârşit, *aproape*... ţinând seama de circumstanţe. Uită ce ţi-a spus draga mea cumnată, sufletul meu, şi ţine minte un singur lucru : este o femeie foarte nefericită.

Vocea furioasă de la celălalt capăt al firului o trezi cu brutalitate la realitate.

– Da, doamnă Matthews, sunt aici...

– Nu mi-ai răspuns. Este adevărat că ai de gând să te căsătoreşti cu fiul meu ?

„Şi să vă fac bunică în acelaşi timp", era tentată să-i răspundă. Doar la această simplă idee, o străbătu un fior de teamă.

Se străduí să rămână calmă şi amabilă.

– Îmi pare rău, doamnă Matthews, că aţi aflat noutatea de la altcineva. Dan ar fi vrut să fie primul care s-o facă, dar a fost chemat în afară, la o întâlnire şi...

– Aşadar, este adevărat ? Vă veţi... căsători ?

Înăbuşindu-şi replicile usturătoare care-i veneau pe buze, Corinne reuşi o dată mai mult să se stăpânească.

– Credeţi-mă, doamnă Matthews, voi face tot ce pot ca să fie fericit. Vreau să fiu pentru el cea mai bună soţie.

Corinne nu mintea. Oricât de scurtă va fi căsătoria lor, promisiunea era sinceră. Prima lui căsătorie – simţea în mod nelămurit – îl marcase crunt pe Dan. De atunci, specia feminină nu-i mai inspira decât neîncredere. Ei bine, ea îşi va lua misi-

unea de a-i dovedi că încă mai existau femei sincere, cinstite, care-și respectă demnitatea.

— Unicul meu fiu ! Să nu-mi comunice o asemenea veste !

Doamna Matthews părea sincer tulburată.

— Cum a putut lua o asemenea hotărâre fără să mă prevină ?

Corinne încercă s-o liniștească.

— Hotărârea noastră este foarte recentă, doamnă Matthews. Datează abia de la prânz...

În clipa aceea, își stăpâni un oftat de ușurare, Pasul caracteristic al lui Dan tocmai se făcea auzit pe culoar.

— Rămâneți la telefon, doamnă Matthews, cred că se întoarce fiul dumneavoastră. Se va grăbi să vă anunțe personal noutatea. Aveți răbdare câteva clipe.

Se repezi pe culoar și se clătină sub intensitatea privirii lui Dan. Reuși să-și revină doar cu prețul unui dureros efort.

— Dan, mama ta este la telefon. A aflat știrea despre... despre căsătoria noastră și vrea cu orice preț să-ți vorbească.

Intensitatea privirii bărbatului scăzu brusc.

— Vorbesc din biroul meu. Poți să mă aștepți la plecare ? Vreau să-ți vorbesc.

Aștepta cu răbdare, cu inima strânsă, așezată pe canapeaua de culoarea piersicii. Încerca în zadar să-și concentreze atenția asupra unei reviste. După zece minute, Dan veni s-o caute.

— Mama ne invită la cină vineri seara. Surorile mele și soții lor vor fi de asemenea prezenți. Îmi pare rău, dar mi-a fost greu să refuz.

– Înțeleg...

De fapt, mințea. Evenimentele se precipitau într-un ritm nebun și ea avea impresia că nu mai are nimic sub control. Căsătoria lor, care la început nu-i privea decât pe ei, ajunsese de domeniu public. Zâmbi cu un aer nesigur.

– Punând la punct înțelegerea noastră, am uitat familia și prietenii.

– ... și o mulțime de alte amănunte.

În picioare în fața ferestrei, se juca distrat cu șnururile de la perdelele duble.

– Între altele, situația copilului. În timpul drumului până la Providence, am avut timp să reflectez. Și dacă nu vezi în asta nici un inconvenient, aș vrea să adaug o clauză în contractul nostru, care să stabilească la cine va rămâne copilul.

– Este absolut normal, replică ea cu blândețe.

– Foarte bine.

Conștient că chinuiește perdelele, își vârî în grabă mâinile în buzunare. Apoi înaintă spre măsuța joasă și își deschise geanta diplomat.

– Iată o copie a programului meu pe următoarele două săptămâni. După cum poți vedea, voi fi mai mult plecat. Trebuie să hotărâm așadar încă de pe acum locul căsătoriei noastre, pentru a putea dispune în timp util de actele necesare.

– Personal, îmi este indiferent.

– Gândește-te o zi sau două. Se consideră că unele state acordă mai ușor divorțul. Connecticut, de exemplu. În cazul nostru, nu este de neglijat. Mâine plec la New York, dar voi trece să te iau vineri spre ora cinci de la hotelul tău. Vom putea

astfel pune la punct unele amănunte ale ceremoniei, înainte de a merge la mama.

– Perfect.

Se ridicară în același timp. Ume îi li se atinseră involuntar. Roșie de rușine, se depărtă repede.

– Ei bine, zise el grăbit, e timpul să plec. Frank mă așteaptă la el în birou pentru a pune la punct contractul.

– Atunci, pe vineri la ora cinci. Te voi aștepta în holul hotelului pentru a te scuti de problemele parcării.

★

★ ★

În mai puțin de cinci minute după ce fusese prezentată surorilor lui Dan, Corinne înțelese că se înșelase amarnic prevăzând o ceremonie în intimitate. Kate și Linda nu erau în mod vădit de aceeași părere. La evidenta asemănare cu fratele lor se adăuga un chip angelic, iluminat de imenși ochi căprui.

Dar cel care ar fi crezut în ele s-ar fi dovedit prost inspirat. Sub aparența lor fragilitate se ascundea o voință de fier. Corinne nu văzuse niciodată femei atât de hotărâte. Și deveni curând evident că-și petrecuseră ultimele trei zile organizând o ceremonie de care fratele lor își va aminti toată viața... Fără a mai pune la socoteală că-și găsiseră un aliat de calitate în persoana mamei lor.

Problema cea mai importantă, în ochii lor, era să reușească adunarea, în mai puțin de cincisprezece zile, a celor vreo cincizeci de invitați indispen-

sabili. De aceea, n-au ezitat să facă o tentativă pe lângă fratele lor.

— Ne-ai ușura foarte mult sarcina, Dan, dacă ai consimți să amâni ceremonia cu câteva săptămâni...

Sugestia venea din partea Lindei, dar ea se lovi de un refuz categoric.

— Este în afară de orice discuție, replică el strângând-o pe Corinne de talie. Ne vom căsători pe data de 22 iulie, așa cum am stabilit.

După care adăugă, zâmbind :

— Este imposibil să mai rezistăm atâta timp.

— Oh ! Doamne... Am uitat ce poate face dragostea.

Privirea Lindei sclipea malițioasă.

„Dacă ar ști, se gândi Corinne, că nerăbdarea fratelui ei este justificată mai mult de divorț decât de căsătorie..." Dar nu avu răgaz să se oprească asupra acestui gând. Electrizate parcă de hotărârea lui Dan, cele trei femei își întețiră energia pentru a organiza totul.

Încă de la supă, se știa că ceremonia va avea loc în grădină și va fi binecuvântată de un preot, prieten personal al doamnei Matthews. La friptură, numărul invitaților era definitiv stabilit : șaptezeci. Când au ajuns la desert, Corinne încetase practic să lupte cu entuziasmul surorilor lui Dan. Când Linda a propus-o pe fiica ei cea mai mare, Jennifer, drept domnișoară de onoare, i-a aruncat lui Dan o privire exasperată. Dar acesta, în mod laș, a ridicat din umeri cu un aer obosit. La cafea, numele cavalerului tinerei Jennifer fusese găsit : acesta va fi William, fiul lui Kate.

– Bun ! exclamă doamna Matthews. Iată că s-a pus la punct totul. Corinne, lasă-mi lista invitaților tăi și mă voi ocupa eu de trimiterea invitațiilor.

Dan încercă încă o dată să intervină.

– Mamă, zău...

– Corinne n-are decât să se ocupe de rochia de mireasă și tu de luna de miere.

– În ceea ce privește florile, mă voi ocupa eu ! exclamă Linda. Cea mai bună florărie din orașul acesta este ținută de o veche prietenă de școală.

– Ce coincidență fericită... bombăni cu voce scăzută viitoarea mireasă.

★
★ ★

Cinci minute mai târziu, mașina lui Dan părăsea proprietatea maternă și lua drumul de întoarcere. El scoase un oftat adânc.

– Dumnezeule ! Corinne... Nu știu într-adevăr cum să mă scuz.

Ea îl privi cu umerii scuturați brusc de hohote nestăpânite de râs.

– Îmi pare rău să ți-o spun, Dan, dar surorile tale sunt un adevărat blestem ! Dacă Pentagonul ar avea buna idee să-și asigure serviciile lor, s-ar termina cu ruinătoarele noastre cheltuieli de înarmare !

Un zâmbet larg destinse trăsăturile însoțitorului ei.

– Măturisesc că nu le-am văzut niciodată astfel. A fost ca și cum căsătoria noastră ar fi dezlănțuit un soi de dragon care dormita în ele.

După o mică pauză, continuă :

– Dacă nu vrei cu adevărat o ceremonie cu pompă, pot pune piciorul în prag...

– Nu. Mi-ar părea rău să le răpesc această plăcere. Sincer vorbind, cunoscând dedesubturile acestei căsătorii, nu mă pot împiedica să am un sentiment de culpabilitate...

– Că ceremonia se va face cu fast sau în intimitate, nu va schimba cu nimic lucrurile. Atunci, după cum spui, mai bine să nu le răpim această plăcere.

– Desigur.

– Acum, altceva : doamna Diaz a acceptat oferta privitoare la participarea noastră la compania soțului ei. În consecință, zbor mâine în Mexic și nu mă întorc mai devreme de miercuri.

– Sper ca totul să decurgă bine.

De unde totuși această înțepătură de inimă ? Era oare atât de nebună încât să regrete o absență care o va despărți de el câteva zile ? Se grăbi să respingă gândul acesta ridicol.

– Probabil că nu voi fi aici la întoarcerea ta, adăugă ea în grabă. Trebuie să mă duc la Denver pentru a pune la punct anumite probleme, printre care vânzarea mobilelor și a casei.

– Atunci nu ne vom vedea decât cu două zile înainte de căsătorie.

Profitând de oprirea la un stop, el se întoarse spre ea.

– Ai grijă de tine, Corinne, și nu ezita să mă suni în Mexic dacă ai vreo problemă.

O problemă ? Avea una chiar acum, și era de natură respiratorie. Nu-și simțise niciodată inima bătând atât de repede...

Reuși cu mare greutate să-și ascundă tulburarea.

— Îți mulțumesc pentru propunere. Dar decât s-o văd pe Kate făcând apel la corul Operei pentru ceremonie, cred că pot să mă descurc singură.

Drept răspuns, urmă un uriaș hohot de râs.

— Controlează-ți cuvintele, Corinne. Riști să le dai idei...

★
★ ★

Hotărât lucru, gesturile de bunăvoință nu lipseau. Luni dimineața, Corinne avu surpriza să le vadă intrând în biroul ei pe Debbie Jones și Alma Grady, cu un zâmbet hotărât pe buze.

— Leslie îmi ține locul la telefon ! exclamă vesel prima dintre ele, iar Alma și-a luat ziua liberă pentru a te însoți să privim vitrinele. Ne-am gândit că ți-am putea fi de folos. Alegerea unei rochii de mireasă într-un oraș practic necunoscut nu este treabă ușoară.

— Dar eu...

— După părerea noastră, la Boston ai cele mai multe șanse de a obține satisfacție, o opri Alma cu autoritatea politicoasă care o caracteriza. Numai că este destul de departe. Am face mai bine să plecăm imediat.

Alma și Debbie înveseliră călătoria cu flecăreala lor. Entuziasmul lor era atât de mare, încât

Corinne ajunse aproape să-l împărtășească. Când intră în magazinul care figura în capul listei selecției lor, se simți cuprinsă de emoție. Pentru a-și reveni, nici nu se uită măcar la rochiile de mireasă și se opri cuminte la rochiile de seară.

Îi atrase în mod deosebit atenția un taior de mătase bej. Sobru și discret, corespundea perfect cu ceea ce căuta. În plus, îi punea în valoare zvelțețea taliei. Ieșind din cabina de probă, se învârti în fața celor două însoțitoare ale sale.

— Ei bine, ce părere aveți ?

Alma și Debbie o examinară îndelung, în tăcere.

— Foarte șic, zise prima fără prea multă convingere.

— O, nu ! exclamă a doua. Nu poți cumpăra așa ceva...

Era însăși imaginea decepției.

— De ce, mă rog ? Nu-ți place croiala ?

Corinne se privi din nou în oglindă. Dinspre partea ei, nu vedea ce putea să le displacă. Acest deux-pièces de o eleganță discretă se potrivea de minune cu ceremonia.

— N-are nici măcar nevoie de retușuri, insistă ea.

— Într-adevăr, observă Alma pe un ton indiferent. Poți foarte bine să-l pui pentru a merge la serviciu.

Remarca aceasta nu-i plăcu deloc Corinnei. Ideea nu era cu nimic atrăgătoare... Făcu apel la rațiune. Era o căsătorie de interes și nu o căsătorie

din dragoste. În aceste împrejurări, taiorul era foarte indicat.

Incapabilă totuși să se hotărască, rămânea în contemplare în fața oglinzii.

— De ce să nu arunci o privire rochiilor de mireasă ? îi strecură la ureche Debbie.

— Da, o susținu vânzătoarea. Avem un sortiment bogat, pentru toate genurile de ceremonii.

Celor două secretare nu le-a trebuit mai mult ca s-o antreneze pe Corinne în salonul învecinat.

— Privește-o pe aceasta ! Nu este fermecătoare ?

Alma luase o rochie spumoasă de dantelă și o etala în fața ei.

— Și asta ? Privește ce trenă !

Debbie etala la rândul ei o toaletă de satin de o bogăție impresionantă.

— Ce părere ai, Corinne ?

— Pentru mine, sunt pur și simplu de nepurtat.

Cele două prietene îi aruncară o privire plină de indignare, înainte de a se adânci și mai frenetic în căutările lor.

Așezată puțin mai la o parte, Corinne le lăsă în voia lor. În ceea ce o privea, alegerea era făcută : va opta pentru taiorul bej. Nu se vedea, într-adevăr, apărând înaintea lui Dan într-un nor de tul alb... Nu era totuși un păcat de a avea acest drept ! Gândul acesta aduse imediat un altul : care va fi reacția lui Dan când va descoperi că este virgină ? Preferă să ocolească întrebarea. Ceva îi va spunea că nu va fi încântat...

Mutându-și atenția asupra celor două însoțitoare, le descoperi mute de admirație în fața unei

toalete demne de o regină. Pe buzele ei apăru un zâmbet îngăduitor. Era genul de rochie pentru o catedrală și minimum trei sute de invitați. Într-o simplă grădină, ar fi fost total deplasată.

În clipa aceea, privirea îi căzu involuntar pe un manechin pe jumătate ascuns de rafturi. Era cât pe ce să-i scape o exclamație de admirație. Într-o frumoasă nuanță de crem, rochia era cea mai încântătoare pe care o văzuse vreodată. Linia ei foarte simplă reprezenta ținuta ideală pentru o ceremonie de vară în aer liber.

Fascinată, Corinne se ridică și se apropie de vânzătoare.

— Aș vrea să încerc rochia aceea. Este, din întâmplare, de talia mea ?

— Bineînțeles, doamnă.

Într-un timp record, Corinne ajunse în cabina de probă. Vânzătoarea, după ce o ajută să îmbrace rochia, scoase un suspin de încântare.

— Priviți-vă în oglindă, doamnă ! Dacă pot să-mi permit, cred că ați găsit rochia ideală...

Descoperindu-se în oglindă, Corinne are un adevărat șoc. Această tânără femeie cu tenul strălucitor nu putea fi ea... „Nu te lăsa mânată de imaginație", îi șopti mica voce din forul ei interior. Dar tenul ei rămânea același, iar privirea continua să strălucească de visurile cele mai tainice...

Cu un gest șovăitor, dădu la o parte perdeaua și înaintă încet spre Alma și Debbie.

În fața mutismului lor, izbucni într-un râs nervos, menit să-i ascundă decepția.

— Ei bine, doamnelor, taiorul bej sau rochia aceasta ? Aș putea cunoaște verdictul vostru ?

Debbie a fost prima care și-a revenit din stupoare.

– Nemaipomenit ! Culoarea aceasta sidefie cu părul tău blond...

– Iar eu cred că am găsit accesoriul ideal pentru rochia aceasta !

Alma ținea în mână o pălărie de pai de aceeași nuanță, împodobită cu panglici și boboci de trandafir.

Vânzătoarea își ajută clienta să și-o așeze pe cap.

– Puteți să vă mândriți că ați avut noroc ! Pălăria și rochia se potrivesc perfect. Așa ceva se întâmplă rar, credeți-mă. Desigur, în ziua ceremoniei, este preferabil să vă lăsați părul liber.

Răsună o salvă de aplauze. Cele două secretare băteau din palme ca niște copii.

– Dan va fi nebun de dragoste văzându-te atât de frumoasă ! exclamă Debbie suspinând romantios.

Corinne se sili să zâmbească.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar cred că am depășit acest stadiu.

Dornică să încheie discuția pe tema asta, își privi ceasul.

– Doamne ! Este deja ora două. Ce-ar fi să luăm masa înainte de întoarcerea la birou ?

*
* *

Călătoria la Denver s-a dovedit o întrerupere salutară a pregătirilor de căsătorie. Cu toate a-

cestea, vinderea casei şi a mobilelor lui Charlie au obligat-o pe Corinne să-şi prelungească şederea în Colorado până joia următoare.

La întoarcere, avu surpriza să-l vadă pe Dan aşteptând-o la aeroport. Primul gând care-i veni în minte a fost că-i lipsise. Doar la acest simplu gând, simţi cum îi tresare inima în piept şi că se sufocă. Cât de frumos şi energic era ! Pe timpul scurtei lor despărţiri, aproape că-l uitase...

Dar, contrar aşteptării ei, el nu se grăbi să-i vină în întâmpinare. S-a mulţumit să aştepte, zâmbind, să ajungă în dreptul lui. Apoi, îi întinse simplu mâna. Îşi blestemă o dată în plus imaginaţia şi se rugă Cerului ca el să nu-i observe tulburarea.

– Alma m-a prevenit adineaori de sosirea ta. Şi cum timpul ne grăbeşte, iar avocatul însărcinat cu redactarea contractului prenupţial locuieşte în apropiere, am considerat că este mai simplu să vin la aeroport. Ne aşteaptă în această după-amiază.

Corinne evită cu grijă să-l privească.

Dan o antrenă spre ieşire şi ea trebui să alerge aproape pentru a-l urma.

Cum de putuse să creadă o singură clipă că ardea de dorinţa s-o revadă ? Nu era ea prima care credea că a amesteca sentimentele în relaţia lor ar însemna un dezastru pentru amândoi ?

Drumul cu maşina îi permise lui Dan să-i povestească în amănunt călătoria în Mexic.

După cum îi cerea rolul, avocatul era impasibilitatea personificată. Bărbat destul de în vârstă, s-a dovedit complet indiferent faţă de conţinutul cel puţin ciudat al contractului care-i fusese încredin-

ţat spre redactare. În mai puţin de o oră, toate înţelegerile stabilite între Dan şi Corinne erau consemnate şi semnate cum se cuvie. O dată formalităţile îndeplinite, Dan o conduse la maşină.

— Îmi pare rău să te acaparez în felul acesta, dar m-am gândit că am putea trece să-l vedem şi pe Frank. Ne aşteaptă la birou cu contractul referitor la transferul acţiunilor. Sper că nu te superi, nu-i aşa ?

— Absolut deloc. Avem toată seara înaintea noastră. Desigur, adăugă ea fără să-l privească, numai dacă n-ai alte planuri...

— Nu. Nici unul. Până mâine sunt liber ca pasărea cerului.

Privi repede în oglinda retrovizoare înainte de a efectua o depăşire.

— Apropo, se pare că rochia ta a fost livrată şi că este superbă. Venind de la mama, este un compliment deosebit.

Cu o ciudată împunsătură în stomac, Corinne replică :

— Îl apreciez la justa lui valoare. Sper că şi ţie o să-ţi placă.

Abia rostite, îşi regretă imediat cuvintele. Dar el îi replica deja, pe un ton indiferent :

— Nu mă îndoiesc. Am avut ocazia să observ că ai un gust foarte sigur.

Dan îşi consultă pe ascuns ceasul.

— Am mers repede, ajungem la timp. Frank va fi mulţumit.

Când ajunseră în imobilul Companiei Dansted, era abia cinci şi jumătate. Cu toate acestea, clădi-

rea părea pustie. Fără să aibă timpul necesar să se mire, se îndreptară direct spre biroul lui Frank.

— Sunt fericit să te văd din nou printre noi ! exclamă avocatul, strângând călduros mâna Corinnei. De la întoarcerea din Mexic, Dan este de-a dreptul de nesuportat. Se învârtește în biroul lui ca un leu în cușcă. Voiajul de nuntă îi va face cel mai mare bine.

— Măsoară-ți cuvintele, Frank...

Avertismentul lui Dan nu păru să-l impresioneze nicidecum pe avocat. După ce aruncă o privire rapidă în direcția Corinnei, el luă loc în spatele biroului său.

— Ei bine, să trecem fără întârziere la treabă. Iată contractul redactat la cererea lui Dan. Vă rog să luați cunoștință de conținutul lui înainte de a-l semna. Țin totuși să vă atrag atenția că prevederile lui nu capătă valoare decât la data căsătoriei voastre. Dacă aveți întrebări, vă stau la dispoziție.

— Mulțumesc.

Cu inima bătându-i mai repede, Corinne își începu lectura. După câteva momente, simți cum pălește și se întoarse brusc spre Dan.

— Cum ? Îmi *plătești* acțiunile ? Un... un milion de dolari ?

— Da, răspunse el. Apoi continuă cu răceală : Am preferat să respect cu strictețe dorința lui Charlie. În felul acesta, nu vor exista ambiguități. După cum poți vedea, acest milion de dolari va fi depus într-un cont blocat pe numele tău. În consecință, el va fi complet independent de veniturile noastre comune. Și, orice ni s-ar putea întâmpla în viitor, banii aceștia vor rămâne proprietatea ta.

Stăpânindu-și emoția, se strădui să rămână calmă. Procedând astfel, el își refuza orice posibilitate de a-și cere drepturile în caz de divorț.

— Nu este cum am convenit, Dan. Credeam că ne-am înțeles...

Frank se înșelă asupra sensului discuției lor.

— Draga mea Corinne, nu-i poți reproșa viitorului tău soț că nu se poartă ca un gentleman ! El nu vrea să te expună nici unui risc și asta îi face cinste. Astăzi judeci ca o femeie îndrăgostită. Ești gata să-i faci cadou acțiunile tale. Dar nimeni nu știe ce se va întâmpla mâine. Dragostea și afacerile sunt două lucruri diferite. Și dacă vrei să știi părerea mea, procedând astfel, răspunde exact dorinței unchiului tău.

— Oprește-te aici, Frank. Încă n-am murit.

Avocatul îi zâmbi prietenului său înainte de a-și îndrepta atenția asupra Corinnei.

— Nu mai aveți alte întrebări ? Atunci, vă rog pe amândoi să vă puneți semnăturile.

O dată contractul semnat în bună regulă, Frank dădu brusc dovadă de o neașteptată nervozitate. Se agita pe scaun, chinuindu-și nodul cravatei. În cele din urmă, nu mai reuși să se stăpânească.

— Trebuie să vă spun că am o misiune din partea soției : să vă invit la cină. Vă rog să nu refuzați. Va fi foarte necăjită.

Cei doi vizitatori se priviră uimiți.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, zise Dan în sfârșit, dar Corinne abia s-a întors de la Denver și se grăbește, desigur...

– Insist ! îl întrerupse imediat avocatul. De fapt, soţia mea a organizat deja totul. N-o să mă ierte dacă nu vă aduc cu mine.

– În cazul acesta, se înţelege că n-am vrea să fim cauza unei scene de familie.

Cu un braţ trecut peste umerii viitoarei sale soţii, Dan adăugă :

– Draga mea, vezi vreun inconvenient să ne acorzi câteva ore din preţiosul tău timp ?

Deoarece atingerea mâinii lui avea efectul unui fier înroşit în foc, ea se eliberă încetişor.

– Nicidecum.

Trebui să depună un mare efort pentru a reuşi să adopte acelaşi ton degajat.

– Perfect ! În situaţia asta, o sun imediat pe Elsie ca să-i anunţ vestea cea bună.

Frank locuia într-un ranch încântător, înconjurat de două hectare de pădure, la câţiva kilometri de oraş. La sosirea lor, cei doi invitaţi au fost surprinşi să vadă micul drum de ţară jalonat de maşini parcate de-o parte şi de alta.

– Mă întreb care este motivul unei asemenea afluenţe..., se miră Corinne.

– În ceea ce mă priveşte, cred că înţeleg, i-o întoarse Dan pe un ton sumbru. N-ai remarcat, mai devreme, că birourile erau anormal de goale ?

După ce-şi parcase maşina, avocatul venea zâmbind în întâmpinarea lor. Dan îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi cu un aer ameninţător.

– Ai putea să-mi spui motivul unei asemenea aglomeraţii ? Dacă nu mă înşel, nu-ai vorbit despre o invitaţie la cină...

Celălalt zâmbi. Întrucât își îndeplinise misiunea, părea deodată mult mai destins.

— Numărul invitaților este puțin mai mare, asta-i tot. Intrați... Veți înțelege singuri.

Portalul abia trecut, fură primiți cu o salvă de aplauze, acompaniată de primele măsuri ale *Marșului nupțial* de Mendelssohn. Descoperiră, surprinși, că se aflau în fața totalității angajaților Companiei Dansted. Veniți împreună cu soțiile sau soții lor, le zâmbeau din toată inima, masați în curtea interioară.

Îl privi pe Dan. Încurcătura acestuia era la limita comicului.

— Îmi pare rău, Corinne. Sincer, sunt dezolat. Nu știu ce să spun...

— N-ai de ce să te scuzi. Este atât de plăcut!

Corinne nu mințea. Oricât de ciudat ar fi putut părea, era emoționată de această manifestare spontană a personalului la adresa lor.

Dar se simți mult mai puțin în largul ei atunci când Ellie Goldberg, Alma și două din prietenele ei aduseră un tort uriaș, invitând-o să-l taie.

— Dumneavoastră vă revine onoarea! strigă stăpâna casei întinzându-i un cuțit. Dan, sunt sigură că îți va face mare plăcere s-o ajuți...

În picioare în spatele ei, acesta se supuse cu plăcere. Își scosese haina și slăbise nodul cravatei. Ea îi simțea prin cămașă căldura corpului. O străbătu un lung fior.

— Gata?

El zâmbea. Era evident că apropierea lor nu-l tulbura defel. În fața acceptării ei, se apropie și mai mult, ca s-o poată ajuta mai bine în misiunea pe

care o avea. Tăiară împreună, cu atenție, capodopera din fața lor. Ellie se pregătea să le întindă prima farfurioară când Corinne își dădu brusc seama de liniștea înconjurătoare.

– Este limpede, îi șopti la ureche el, se așteaptă ceva din partea noastră...

Înainte să se întoarcă spre el, înțelesese. Dan o va săruta...

Cuprinsă de panică, încercă să judece rațional. Un sărut în fața a peste o sută de persoane n-avea nimic compromițător. El nu putea avea consecințe. Instinctiv, închise ochii. „Îi voi redeschide foarte repede", se gândi ea. Fu contrazisă însă de ceea ce a urmat.

Abia îi luase Dan buzele în stăpânire că uitase deja totul. Lumea din jurul lor, locul unde se găseau, tortul pe care urmau să-l taie... nimic nu mai avea importanță.

Lipită de viitorul ei soț, se abandonă posesiunii viguroase a buzelor lui. Bătăile precipitate ale inimii, ritmul greoi al respirației lui, totul îi spunea că el îi împărtășea tulburarea. Recăpătându-și o părere de luciditate, vru să deschidă ochii. Dar mângâierea mâinilor lui Dan o obligă să renunțe. Încă puțin..., se gândi ea. Doar un minut...

Un zgomot asurzior o smulse, fără voia ei, din vraja de care era cuprinsă. Clipind din ochi, avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă că era vorba de aplauze. Invitații aplaudau din răsputeri, încântați de spectacol.

Încă sub impresia emoției, o văzu pe Ellie întinzându-i o felie de tort.

– După un asemenea sărut, ai nevoie să-ți refaci forțele...

Prea încurcată pentru a răspunde, rămase țintuită locului. Acaparată de alți invitați, stăpâna casei se îndepărta. Dan profită de ocazie pentru a se apleca spre ea.

– Îmi pare rău că ne-am dat în spectacol, dar ne obliga situația...

Strângând-o de talie, întrebă :

– Cum a fost călătoria la Denver ? Ai rezolvat toate problemele ?

– Da. Am pus casa în vânzare, spre marea satisfacție a agenției locale, care speră, evident, să scoată un preț bun.

– Dacă înțeleg bine, nu ai intenția să te întorci în Colorado... nici măcar după nașterea copilului ?

– Nu... dar am încă tot timpul să mă gândesc la asta.

– Greșești. Timpul trece de acum înainte foarte repede. Nu uita că ne vom căsători poimâine.

Cu stomacul strâns în mod dureros, ea replică :

– Nu uit... Fii liniștit.

CAPITOLUL IX

După cum cerea tradiția, mașina lui Dan părăsi proprietatea maternă sub o ploaie de orez și într-un zgomot asurzitor de cutii de conserve.

– Te simți în stare că mai suporți încă cinci minute zgomotul ăsta ?

– Da, răspunse ea, tresărind la căldura neobișnuită din vocea lui.

– Perfect. Nu departe de aici există un magazin unde aș putea găsi un dispozitiv de tăiat tablă. Căci îmi cunosc bine cumnații : o pereche de foarfeci n-ar fi de-ajuns pentru a veni de hac acestui blestemat șir de cutii de conserve...

Evitând cu grijă să-l privească, își drese glasul.

– Unde mergem ? La apartamentul tău ?

– Doar ca să-mi iau bagajele și vom pleca. Să rămânem aici când se consideră că am plecat în călătorie de nuntă, ar putea să pară ciudat. Așa că i-am cerut unuia dintre prietenii mei să-mi împrumute vila lui din Cape Cod pentru o săptămână. A acceptat foarte bucuros.

– Foarte drăguț din partea lui.

Își mușcă buzele, rușinată de banalitatea cuvintelor ei.

Continuară drumul în tăcerea cea mai deplină până la magazinul anunțat.

— Rămâi aici. Lipsesc doar un minut...

Privi neîncrezătoare clienții care forfoteau prin magazin. Cum puteau oamenii să se gândească la treburi gospodărești, la tunsul peluzei, la repararea mașinii într-o zi ca aceasta ?

Întoarcerea lui Dan cu dispozitivul de tăiat tablă o întrerupse din gânduri. Câteva secunde mai târziu, îi arătă cu mândrie cutiile de conserve pe care le aruncă în primul coș aflat la îndemână.

— În sfârșit, liniștiți !

Își reluă, zâmbind, locul la volan. „E un fel de a vorbi", își zise Corinne în sinea ei. Mângâie cu un aer gânditor inelul pe care Dan i-l pusese în deget chiar în dimineața aceea. Își dădea seama că anumite probleme, deosebit de importante, fuseseră omise din tratativele lor prenupțiale. Și acum era puțin cam târziu să le abordeze...

Drumul continuă într-o tăcere apăsătoare. La ce bun să se mai ascundă de ea însăși ? Perspectiva nopții de nuntă era problema care o frământa cel mai mult.

Trebuia să recunoască faptul că situația era în orice caz delicată : să fii, la douăzeci și șase de ani, văduvă și în același timp lipsită de orice experiență sexuală, nu era ceva obișnuit. Martoră a căsniciei dezastruoase a părinților ei, ajunsese să asocieze sexul cu violența, iar meseria de chelneriță într-un bar nu făcuse decât să-i confirme această convingere. Pe vremea întâlnirii cu Charlie, nu mai știa numărul formelor de perversiune sexu-

ală la care fusese martoră. Ar fi putut să-l facă gelos chiar şi pe un poliţist de la brigada de moravuri...

Dar, contrar acestei stări de fapt, experienţa ei personală era foarte limitată. Atunci când abandonase şcoala pentru a-şi îngriji mama, experienţa ei se mărginea la două sau trei sărutări fără importanţă. După moartea mamei sale, avansurile repetate ale şefului bandei de motocicliști o determinaseră să evite cu grijă să rămână singură cu el. În ciuda puternicei dorinţe de a-l înfrunta pe tatăl ei, avea suficient respect pentru ea însăşi ca să nu se încurce cu primul venit.

Cu toate acestea, ocaziile nu-i lipsiseră. Meseria de chelneriţă o expunea mai mult decât oricare alta la dorinţele bărbaţilor. Dar, conştientă că sarcina ei va fi mult uşurată în felul acesta, îşi făcuse o reputaţie de femeie intangibilă. Chiar şi patronul ei se trezise respins. Şi apoi, Charlie dăduse năvală în viaţa ei.

Necazul era că Dan nu ştia nimic despre trecutul ei şi se înşela complet asupra acestuia. El credea că trăise cu unchiul lui o viaţă normală de femeie măritată. Şi ea nu făcuse nimic ca să-i arate că se înşală. Nu mersese până acolo încât îi spusese că Charlie n-a fost primul bărbat pe care l-a dus acasă ? De unde să ştie el că era vorba de bieţi beţivi aruncaţi în stradă şi prea mulţumiţi să găsească la ea un adăpost prietenesc...

— Mai avem câţiva kilometri şi ajungem.

Vocea lui Dan o smulse din meditaţie.

— Dacă vezi o pancartă indicând Bass River, spune-mi. Pe acolo trebuie s-o luăm.

Un sfert de oră mai târziu se opreau în fața unei vile încântătoare, văruită în alb.

– Ei bine, iată-ne ajunși cu bine. Căsătoria noastră se anunță prin urmare sub cele mai bune auspicii...

Cum ea îl privea cu un aer intrigat, îi explică :

– Se poate să nu știi că greșelile de orientare și tuburile cu pastă de dinți stoarse alandala sunt motive serioase de divorț ?

Corinne izbucni în râs.

– Atunci, n-ar fi bine să-mi spui încă de acum cum îl storci pe al tău ? De la început sau de la sfârșit ?

Cu un aer fals solemn, îi răspunse :

– Îmi cumpăr pasta de dinți în spray. Asta rezolvă problema.

– Te liniștesc imediat. Eu la fel !

Dan zâmbi.

– În cazul acesta, avem toate șansele de partea noastră. Așteaptă-mă aici, mă duc să descarc bagajele.

Interiorul vilei îi surprinse în mod plăcut. Mică, dar judicios împărțită, se compunea dintr-un salon, o vastă bucătărie-sufragerie și două camere la etaj, despărțite de o luxoasă sală de baie. Spectacolul care se vedea de la ferestre era superb. Mai cu seamă pentru Corinne, care văzuse pentru prima oară marea la vârsta de douăzeci de ani.

Prima ei grijă a fost să deschidă larg ferestrele salonului. Inspiră cu desfătare aerul încărcat de iod.

– Ce păcat că am ajuns atât de târziu ! Mi-ar fi plăcut să fac o baie.

– La ora asta ? Apa trebuie să fie mai degrabă rece. Şi avem la dispoziţie toată ziua de mâine. Buletinul meteorologic anunţă timp frumos.

– Ai dreptate...

Numai că, până atunci, trebuia să treacă prin experienţa nopţii...

Se retrase cu regret de la fereastră şi se întoarse spre el, cu un zâmbet forţat pe buze.

– Nu ştiu dacă ţi se întâmplă la fel, dar eu mor de foame. Bufetul pregătit de surorile tale era minunat, dar n-am putut înghiţi nimic, ca să zic aşa.

– Fii liniştită, proprietarul a dat instrucţiuni femeii de serviciu să umple frigiderul. Hai să vedem cum s-a descurcat.

N-au fost dezamăgiţi : fără doar şi poate, aveau cu ce sătura chiar şi un căpcăun ! S-au ospătat cu sandvişuri şi o salată de fructe. O sticlă de şampanie, o altă atenţie agreabilă a proprietarului, a însoţit totul.

După care au admirat un splendid apus de soare pe mare. Puţin câte puţin, se lăsă noaptea, învăluind treptat grădina şi pomii. Frumuseţea spectacolului nu reuşea, totuşi, s-o facă pe Corinne să-şi uite spaima. Se simţea mai nervoasă ca niciodată.

– Ce-ar fi să mergem că terminăm sticla în salon ? propuse pe neaşteptate soţul ei.

– Cu plăcere.

De obicei, Corinne nu-şi permitea niciodată mai mult de un pahar. Dar în seara asta conta pe alcool pentru a uita de teamă.

Dan se aşezase pe canapeaua din faţa şemineului. Ea se instală în extremitatea cealaltă.

– Păcat că este prea cald pentru a aprinde focul, spuse el pe un ton vesel. Acest enorm șemineu aproape că mă face să regret ploaia.

– Adevărat.

Corinne își încrucișă picioarele, nervoasă.

– Un foc în șemineu dă întotdeauna mai multă viață unei încăperi.

– Poate că nu știi, dar Brant a cumpărat casa aceasta aproape în ruină. A reparat-o cu mâinile lui.

– Este foarte frumoasă, dar a avut îndeosebi norocul să găsească un amplasament ideal. O asemenea așezare... este excepțional !

– Nu-i așa ?

Dan își răsucea distrat cupa de șampanie între degete. Își scoase de mult haina și cravata. Cu gulerul de la cămașă descheiat, se întinse alene.

– Recepția a fost foarte reușită, nu crezi ? Invitații păreau încântați.

Fascinată de porțiunea de piele bronzată care se vedea prin deschizătura cămășii lui, întoarse repede privirea.

– Da, mama și surorile tale au făcut o treabă formidabilă ! Cât despre Jennifer, s-a dovedit cea mai adorabilă domnișoară de onoare !

– Iar tânărul William a reușit performanța de a nu rătăci verighetele !

Corinne râse.

– Da. Și avea aerul că-și ia rolul foarte în serios. Se pare că Linda i-a făcut fotografii în care era nespus de caraghios. Între altele, una în care își ștergea conștiincios degetele pline de ciocolată pe pantalonii săi albi...

Urmă o lungă tăcere. Pentru a-şi ascunde tulburarea, luă o altă înghiţitură de şampanie. Ea, care nu bea niciodată, regreta aproape că rezistă atât de bine la alcool. În mintea ei îşi făcu loc o certitudine : toată şampania din lume nu va reuşi s-o facă să uite gravitatea situaţiei în care se găsea.

— Dan...

— Corinne...

S-au întrerupt amândoi, surprinşi că vorbiseră în acelaşi timp.

— Întâi tu, o invită el curtenitor.

„Acum sau niciodată", se gândi ea. „Altfel, va trebui să-l urmez în dormitor înainte de a-i fi spus că n-am făcut niciodată dragoste".

Căută cu disperare cum să abordeze problema, dar în zadar. Nici un cuvânt nu-i venea în minte. *Apropo, Dan, în ciuda căsătoriei mele cu unchiul tău, sunt încă virgină...* Nu, hotărât lucru, nu era genul de frază ce poate fi strecurat accidental în conversaţie.

În disperare de cauză, se îndreptă spre fereastră şi îşi sprijini fruntea fierbinte de geam. Nu se simţise niciodată atât de încordată.

— Dan, apropo de noaptea asta...

— Da ?

— Aş prefera să nu mă atingi...

Cuvintele îi ţâşniră de pe buze fără să le poată reţine. De ce se încăpăţâna să-i ascundă adevărul ? Pentru că ştia în mod inconştient că, dacă i-ar fi cunoscut secretul, n-ar fi luat-o niciodată în căsătorie ?

Zgomotul pe care-l auzi o avertizară că el îşi umplea din nou paharul cu şampanie.

– Nici nu poate fi vorba.

Cu tot corpul în alertă, Corinne bâigui :

– De ce ?

Asprimea vocii lui Dan o îngheță.

– Pentru că vreau să sfârșesc o dată pentru totdeauna, iată de ce ! Pentru Dumnezeu, Corinne, nu m-am simțit niciodată atât de neliniștit în perspectiva de a face dragoste cu o femeie.

– Nu înțeleg de ce, replică ea cu o voce pierită.

– Adevărat ?

Cu un zâmbet ironic în colțul buzelor, continuă :

– Ei bine, am să-ți spun : deoarece un milion de dolari pentru a lăsa o femeie însărcinată este o sumă imensă și nu sunt deloc sigur că mă voi dovedi la înălțime... Sunt atâtea moduri de a poseda o femeie și mă întreb care este demn de o asemenea sumă.

Cu un gest furios, își goli cupa de șampanie.

– Se pare că uiți un lucru, Dan : dacă am apelat la serviciile tale, a fost în calitate de posibil tată, și nu de amant.

– Pentru mine, cei doi nu pot fi disociați.

Corinne își puse încet paharul pe masă. Hotărât lucru, îi era din ce în ce mai greu să stăpânească situația. Binecuvântând întunericul de la fereastră, ea ripostă :

– Fii liniștit, n-am nici cea mai mică intenție să-ți apreciez performanțele !

Incapabilă să-și stăpânească tremurul vocii, continuă :

– Cred că mă duc să fac un duș. Pe curând...

Treizeci de minute mai târziu, se hotărî în sfârșit să riște o privire afară din refugiul ei. Slavă Domnului ! Camera era goală. Înfășurată într-un prosop mare de baie, se duse să răscolească în valiză pentru a-și găsi neglijeul. Dar când să-l pună pe ea, șovăi. Cum îi venise oare ideea să cumpere o ținută atât de provocatoare ? Spera, în secret, să-l seducă pe Dan ?

Izbucni într-un râs nervos și se întoarse în baie. Stând în picioare înaintea oglinzii, își perie îndelung părul. Cel mai îngăduitor lucru care se putea spune era că neglijeul acesta nu ascundea nimic din anatomia ei... Din fericire, avea un capot din satin. Se înfășură în el cu grijă și strânse cordonul în jurul ei.

Abia întoarsă în cameră, auzi o bătaie la ușă.

— Intră, zise ea întorcându-se în grabă spre perete.

— Având în vedere ora târzie, m-am gândit să fac și eu un duș...

— Sala de baie e liberă. E la dispoziția ta.

Cu ochii ațintiți pe perete, nu se întoarse decât atunci când auzi închizându-se ușa. Apoi se întinse pe pat, paralizată de teamă.

Zece minute mai târziu, Dan reveni. În chimonoul de satin negru, era mai atrăgător ca niciodată. Întoarse repede capul, prefăcându-se atentă la cordonul capotului.

Lumina se stinse. Dan se apropie de pat și, apucând-o de braț, o obligă să se întoarcă spre el.

— Corinne... Poate că lucrurile ar fi mai simple dacă m-aș resemna să-ți mărturisesc adevărul : te doresc din clipa în care te-am văzut.

Ea își desprinse brațul cu un gest brusc.

— Nu e cazul să crezi că ești obligat să minți. Măgulirea nu face parte din contractul nostru.

El schiță un gest de nerăbdare.

— Vrei să uităm o clipă de acel contract blestemat ? Spunând asta, nu mințeam. Mă cunoști destul acum ca să știi că nu ți-aș fi acceptat niciodată propunerea dacă n-aș fi văzut în tine singura femeie capabilă să devină într-o zi mama copiilor mei.

Corinne oftă adânc.

— Speram în reacția asta. Fii liniștit, Dan, voi fi o mamă bună. Ți-o promit.

— Nu m-am îndoit niciodată. Și copilul nostru va avea mult noroc : nu numai că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, dar ești și inteligentă, sensibilă...

Cu un licăr vesel în privire, adăugă :

— ... și lipsită complet de judecată ! Dar, vai ! Nimeni nu este perfect.

Ea zâmbi. Dacă mințea, o făcea al naibii de bine. Și ea nu avea nevoie decât să se lase convinsă.

— Dan, murmură, ea ia-mă în brațe. Experiența este complet nouă pentru mine. Mi-e teamă...

— Nu ești singura căreia îi este teamă.

O strânse la pieptul lui.

— Simți cât de repede îmi bate inima ? Corinne, n-am decât o dorință : să-ți satisfac dorințele și să răspund așteptărilor tale.

În mod evident, se înșela asupra înțelesului cuvintelor ei. Ghemuită la pieptul lui, ea n-avea curajul să-și continue explicațiile. De altfel, poate că își făcea visuri ? Poate că el nu acorda nici o

importanţă acestui gen de amănunte ? Poate că nici măcar nu-şi dădea seama că avea de-a face cu o tânără fată şi nu cu o femeie. Nu citise ea nenumărate articole pe această temă ?

— La ce te gândeşti cu un aer atât de solemn ?

Corinne tresări. Dan îi urma conturul feţei cu un deget mângâietor.

— La nimic. La nimic...

El o privi îndelung, în tăcere, apoi, cu o nesfârşită blândeţe, începu s-o dezbrace.

Tulburată, se lipi de el cu toată fiinţa ei. Atunci când îşi puse buzele peste ale ei, se pierdu sub intensitatea dorinţei care o copleşea. Nu cunoscuse niciodată o asemenea beţie a simţurilor. Corpul i se părea dinr-o dată foarte greu. Nu năzuia decât la un singur lucru : să se abandoneze...

Inconştientă de briza răcoroasă venind dinspre mare, savura plăcerea de a fi goală, lipită de corpul unui bărbat. Şi ce bărbat ! Curând, nu mai avu decât o singură dorinţă : să se întindă pe pat cu el şi să-i cedeze în sfârşit.

El ghici imediat dorinţa tinerei femei. Sărutul lui deveni mai insistent, mâinile mai dezmierdătoare. Răvăşită de intensitatea senzaţiilor noi pe care le dezlănţuia în ea, îşi uitase teama. Mânată de un instinct ancestral, începu să-şi unduiască încet şoldurile.

— Oh, nu ! gemu el. Opreşte-te, te rog.

Surprinsă, ea se opri brusc. El îi şopti :

— Mai aşteaptă, inima mea... Încă nu eşti pregătită şi mi-ar părea rău să te devansez...

Ca într-un vis, se simţi ridicată şi dusă spre pat. El îşi scoase chimonoul şi se întinse alături de

ea. Atunci ea deveni provocatoare și se întinse languros, îmbătată de expresia însetată a privirii lui.

– Ești și mai frumoasă decât îmi imaginam...

Faimosul reflex argintiu transfigură privirea bărbatului. Judecând după vocea răgușită, era sincer... cel puțin în clipa asta.

Îi mângâie ușor părul de aur palid.

– Am visat mereu să te văd astfel... cu părul răspândit pe pernă.

Ea se ghemui și mai adânc în brațele lui.

– Nu mai e nevoie să visezi... Visul a devenit realitate.

Rămaseră un timp înlănțuiți, apoi dorința îi copleși. Atrasă ca de un magnet, mâna bărbatului mângâie gâtul de albeața sidefului. Cu un geamăt, ea se abandonă acestei mângâieri care-i incendia tot corpul. Curând, deveni imploratoare. Corpul ei năzuia la mai mult. Totuși, când el era pe punctul de a o poseda, avu un ultim reflex de apărare.

– Nu, Dan. . Te rog...

Cu un sărut, el o făcu să tacă.

– Ba da, dragostea mea... a venit clipa să te abandonezi.

Ultimele ezitări risipite, se cramponă de el cu toată puterea și-l trase în ea. În clipa aceea, îl simți că ezită. Dar era prea târziu. Prea târziu pentru a opri această forță irezistibilă care-i arunca unul spre celălalt. O iubi repede, aproape sălbatic, după care se prăbuși, extenuat, alături.

Câteva secunde mai târziu, vocea lui răsună în tăcerea încăperii.

– De ce, Corinne ? De ce nu mi-ai spus nimic ?

CAPITOLUL X

Dan era chinuit de remuşcări. Îşi reproşa teribil şi nu înţelegea de ce nu ghicise adevărul. Încă virgină după şapte ani de căsătorie... era incredibil ! Cu atât mai mult cu cât nimic din comportarea Corinnei nu-l pregătise pentru această eventualitate. Credea despre ea că este o femeie lipsită de prejudecăţi. Văzând-o atât de senzuală, de pasionată, el n-avusese decât un scop : să prelungească pe cât posibil îmbrăţişările şi mângâierile pentru ca s-o poarte cu el pe culmile plăcerii.

Îl copleşise un val de mânie. Cum putuse să-i înşele în felul acesta încrederea şi să nu-i spună nimic despre virginitatea ei ? Nu înţelegea gravitatea riscului la care se expunea : viaţa unei femei putea fi distrusă pentru totdeauna.

De altfel, poate că asta se întâmplase deja ? Era atât de îngrozitor de tăcută. Se întoarse spre ea, pregătit să-şi asume răspunderea pentru cele întâmplate.

Cu cearşaful ridicat pudic până la bărbie, Corinne nu se mişca. Chipul ei, în contrast cu albastrul cearşafului, era de o paloare aproape străvezie. Îl cuprinse un val de tandreţe. Dacă, din ne-

norocire, îi stricase prima experiență de dragoste, n-o să și-o ierte niciodată.

Se aplecă spre ea și-i îndepărtă cu blândețe o șuviță de păr auriu.

— Corinne... am fost foarte brutal ?

— Deloc.

— Totuși... țipătul acela...

Un roz ușor coloră tenul diafan.

— Nu s-a datorat durerii. În orice caz... nu tocmai.

Tulburat de atâta frumusețe, era gata s-o ia în brațe și s-o acopere de sărutări. Dar rațiunea a fost mai tare. Oricât de blamabilă fusese comportarea lui, mai avea încă un rest de conștiință... Ea se cuibărise lângă el. O îndepărtă cu blândețe. Doamne, ce piele catifelată avea ! Cât de delicat și de zvelt era corpul ei ! O adevărată invitație la dragoste... În clipa asta, ar fi dat totul pentru a se pierde din nou în ea și să admire minunatul spectacol al chipului ei în extaz.

Cu prețul unui efort supraomenesc, reuși să se stăpânească.

— Corinne... Trebuie să avem cu orice preț o discuție serioasă. De ce mi-ai ascuns că erai virgină ? Ai douăzeci și șase de ani, ai fost căsătorită timp de șapte ani, în mod rațional nu mă puteam aștepta să...

Cu un licăr malițios în privire, îl întrerupse cu promptitudine :

— Curios cum se schimbă vremurile !... Acum cincizeci de ani, desfrânarea era aceea care declanșa mânia soților. Astăzi, dimpotrivă. Sincer vor-

bind, Dan, nu înțeleg... Te porți ca și cum virginitatea mea era un cusur !

– Pentru că sunt șocat, iată de ce ! Ai fost căsătorită timp de șapte ani, Corinne. În general, văduvele sunt mai curând femei cu experiență...

Ea se ridică repede și, cuprinzându-și genunchii cu brațele, se străduí să-i răspundă cu calm.

– Unchiul tău era foarte bolnav, Dan, nu uita asta. Chiar dacă am fi vrut, nu era deloc sigur că puteam avea o relație sexuală...

– Să înțeleg din asta că Charlie era neputincios ?

– Ca să fiu sinceră, n-am încercat niciodată să clarificăm problema. După cum ți-am spus, unchiul tău și cu mine am făcut o căsătorie de conveniență...

– De aici, până la a înțelege că era vorba de o căsătorie neconsumată, este o distanță...

Corinne tresări. Jenat, el se certă în gând pentru duritatea de care dăduse dovadă. Dar ea continuă :

– Poate că nu-ți mai amintești, dar prima soție a lui Charlie a murit dând naștere unei fetițe. Două zile mai târziu, micuța dispărea la rândul ei. Legăturile care mă uneau cu unchiul tău erau mai mult paternale decât conjugale. Eu țineam pentru el locul acelei fetițe pierdute... la fel cum el reprezenta pentru mine tatăl pe care mi-ar fi plăcut să-l am.

– În cazul acesta, dacă raporturile voastre erau atât de platonice, pentru ce era nevoie de căsătorie ?

– Pentru că, din punct de vedere legal, era mai simplu decât o procedură de adopție. Și nu

uita că, în momentul când am luat această hotărâre, el era practic condamnat. Dacă am fi știut că mai avea încă șapte ani de trăit, ne-am fi organizat, fără îndoială, altfel. Dar asta nu e sigur. De fapt, aranjamentul acesta ne mulțumea deplin pe amândoi...

— Dar șapte ani, este foarte mult... N-ai dorit niciodată să ai o aventură ?

— Nu. Mi-ar fi părut o trădare să am o relație sexuală cu un alt bărbat...

Dan nu se putea împiedica să facă o comparație cu Mary-Beth. Aceasta nu se împiedicase de asemenea scrupule... În mod curios, amintirea asta nu-i mai provocă nici o emoție. Față de fosta lui soție, Dan nu mai simțea decât o profundă milă. Ea n-ar fi putut înțelege niciodată măreția sacrificiului Corinnei...

Totuși, sentimentul de vinovăție nu-l părăsea... Era nevoit să recunoască faptul că se înșelase de la început asupra sentimentelor sale. Marcat profund de eșecul primei căsătorii, își făcuse o regulă de a nu amesteca sentimentele în viața sexuală. Și candidatele la genul acesta de aventuri fără viitor nu lipseau.

Cu Corinne, totul fusese altfel încă de la început. Numai că el nu-și dăduse seama de asta. Orbit de furie și de suspiciuni, nu văzuse în ea decât o intrigantă.

Apoi, pe nesimțite, lucrurile evoluaseră fără știrea lui. Se întrebă de când începuse să-și schimbe părerea ? Din ziua când se întorsese de la Washington și descoperise transformarea miraculoasă a birourilor ? Sau din acea faimoasă dimineață în sala

restaurantului, când o ţinuse pentru prima oară în braţe ? Nu ştia. În orice caz, un lucru era sigur : când o văzuse înaintând, de dimineaţă, în rochia de mireasă, aureolată de soare, fusese cuprins de o asemenea tulburare încât nu mai era posibilă nici o îndoială. O *iubea* pe Corinne.

Numai că, printr-o diabolică ironie a sorţii, n-avea dreptul să i-o spună. Atunci când îi acceptase propunerea, crezuse că are de-a face cu o femeie experimentată. Dacă ar fi ştiut-o virgină, altfel ar fi stat lucrurile. El credea că soiul acesta de femeie era pe cale de dispariţie. În ciuda celor douăzeci şi şase de ani ai ei, Corinne era ca un copil. Ea nu cunoscuse niciodată dragostea.

Cu Mary-Beth, de asemenea, fusese primul. Şi nu se putea împiedica să încerce un sentiment de vinovăţie pentru că nu reuşise s-o păstreze. De data aceasta, era hotărât să dea dovadă de mai multă maturitate. Pentru binele lui, dar şi pentru acela al Corinnei.

Dacă devenea tatăl copilului ei, nu va avea desigur nici o dificultate s-o convingă să rămână căsătorită cu el. O clipă, se simţi teribil de tentat. Apoi, luciditatea îl făcu să-şi revină. Ce se va întâmpla dacă se va trezi într-o bună dimineaţă cu inima plină de nostalgie pentru ceea ce nu trăise ? Dacă va descoperi că este îndrăgostită de alt bărbat ?

În naivitatea ei, ea eliminase complet această eventualitate. Dar ce ştia ea despre viaţă ? Dezastruoasa căsnicie a părinţilor ei o împiedicase să ducă o viaţă după placul ei. Dacă-i dorea cu adevărat binele, trebuia s-o împiedice să comită o gre-

șeală pe care risca s-o regrete toată viața. Dacă o făcea mamă fără să-i lase șansa de a întâlni bărbatul vieții ei, nu și-o va ierta.

Se întristă. Dacă asculta de instinct, o va lua în brațe și o va iubi în așa fel încât să-i scoată din minte dorința de a se gândi la altul. Dar nu avea dreptul s-o facă. Onoarea îl împiedica.

După ce avusese grijă să se acopere în cuvertură ca într-o armură, se întoarse spre ea. Și, culmea nenorocirii, nu i se păruse niciodată atât de frumoasă.

— Haide, Corinne, să examinăm situația în mod realist. Dacă aș fi bănuit o singură clipă că erai virgină, nu ți-aș fi acceptat niciodată propunerea. Găseam și așa ideea cam nebunească. Dar acum...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dan, nu înțeleg ce amestec are virginitatea mea în toată povestea. De altfel, dacă era o problemă, de adineaori nu mai este. Datorită ție.

El nu reuși să-și stăpânească o tresărire.

— Poate... dar asta nu schimbă cu nimic lipsa ta de experiență. Tu nu cunoști nimic despre viață, Corinne. Cum poți să știi ce te așteaptă cu adevărat? Abia ieșită din pseudocăsătoria cu unchiul meu, vrei să te arunci în maternitate. Gândește-te mai întâi să trăiești, să călătorești. Poate vei întâlni un bărbat de care te vei îndrăgosti cu adevărat.

— Confunzi experiența sexuală cu maturitatea, Dan. Nu înseamnă că dacă n-am în palmares o jumătate de duzină de amanți, sunt înapoiată mintal.

După o scurtă ezitare, adăugă :

,– Îmi pare rău că nu m-am dovedit la înălțime ca amantă. Promit să încerc s-o fac mai bine data viitoare.

Întrucât distinsese un tremur în vocea ei, era ispitit s-o ia în brațe, dar se răzgândi în ultimul moment. Dacă nu dădea dovadă de cea mai mare prudență, știa bine cum se va sfârși asta.

– Departe de mine ideea de a te sfătui să-ți iei o mulțime de amanți, zise el cu răceală. Îți recomand numai să aștepți puțin înainte de a deveni mamă cu primul venit.

– Dar știu foarte bine ce fac ! exclamă ea. Vreau un copil, și anume un copil de la tine.

– Asta nu rezolvă problema.

– Dan...

Vocea tinerei femei devenise mai blândă.

– Te rog să mă crezi, dragostea nu mă interesează. Mi-am proiectat cu mare atenție viitorul. Dragostea nu are loc.

– Asta confirmă punctul meu de vedere. Tu nu știi despre ce vorbești. Dacă ai fi știut, nu te-ai fi lipsit de ea cu atâta ușurință.

– Dar tu cu ce drept îți permiți să vorbești așa ? Atunci când am discutat pentru prima oară despre propunerea mea, mi-ai spus tu însuți că acest cuvânt, dragoste, n-avea nici un înțeles pentru tine.

Hotărât lucru, era de o perspicacitate redutabilă...

– Adevărat ? Îmi pare rău, dar poate că nu ți-am spus totul. De altfel, recunoști că nimic nu mă obliga s-o fac.

Se ridică dintr-o săritură și se duse în camera de baie unde știa că își găsește halatul de baie.

De unde știa mama lui că sentimentul datoriei împlinite te face fericit ? El nu se simțise niciodată atât de descumpănit.

La întoarcerea în dormitor, se așeză lângă fereastră, în întuneric.

— Oricum părerile mele asupra dragostei n-au nici o legătură cu problema care ne interesează. Noi am făcut o mare greșeală. De noi depinde s-o îndreptăm cât mai repede. Chiar mâine îl voi suna pe Frank pentru formalitățile de divorț. Este cea mai bună soluție pentru amândoi.

— Pentru tine, poate. Dar eu nu împărtășesc absolut deloc punctul tău de vedere.

Cu un mic râs amar, ea adăugă :

— Ai din întâmplare intenția să profiți de neînțelegerea noastră pentru a-ți însuși acțiunile mele și, cu aceeași ocazie, să te descotorosești de mine ? Contractul redactat de Frank nu menționează, într-adevăr, nici o durată în ceea ce privește căsătoria noastră. Acum înțeleg mai bine de ce țineai atât de mult la acel milion de dolari despăgubiri... Era pentru a-ți liniști conștiința.

Alb la față, se întoarse brusc spre ea.

— Pentru informarea ta, află că dacă n-am făcut aluzie la aceste acțiuni, a fost pentru că-mi ieșiseră cu totul din minte.

— Bineînțeles ! îl ironiză ea. Te căsătorești cu mine în scopul exclusiv de a le achiziționa și, în entuziasmul momentului, uiți complet de existența lor. Iartă-mă, dar mi-e greu să te cred.

— Ei bine, lasă-mă să-ți spun că n-ai dreptate. Și pentru mine este o nouă dovadă a naivității tale : dacă ai fi cunoscut puțin mai bine bărbații, ai fi

știut că, în momentul acesta, Compania Dansted este cea mai mică dintre grijile mele !

Corinne schiță un zâmbet agasat.

— Este inutil să-ți pierzi timpul pentru a încerca să mă înșeli, Dan. Dacă vrei să reziliezi contractul, ești liber s-o faci, desigur.

Nu numai că sentimentul datoriei împlinite nu-i aducea consolarea scontată, dar în plus ea se înșela asupra intențiilor lui... Asta era prea de tot ! Îl cuprinse o dorință nestăpânită s-o arunce pe pat și să-i astupe gura cu sărutări.

— Vom relua discuția mâine ! zise el tăios, îndreptându-se spre ușă.

În trecere, luă neglijeul alb care zăcea pe jos și i-l aruncă, incapabil să mai suporte spectacolul nudității ei.

Îmbracă-te. Ai putea să răcești.

Ea se execută fără să rostească un cuvânt. Ochii ei erau două imense pete întunecate, pe unde nu se strecura nici unul din gândurile ei.

— Unde te duci ? se interesă ea.

— Să dorm în altă cameră. Noapte bună !

*

* *

Spre deosebire de mama ei, Corinne se lăudase întotdeauna că știe să înfrunte realitatea în față. Dacă hotărârile ei nu erau întotdeauna judicioase, aveau cel puțin meritul că erau rodul unei îndelungi cugetări.

Or, cu cât înainta noaptea, cu atât înțelegea mai bine că se înșelase îngrozitor asupra ei însăși.

Începând de la prima întâlnire cu Dan, se ferise cu grijă să se analizeze prea mult, din teama de ce ar fi putut descoperi. De fapt, înțelegea ea acum, se temea mai presus de orice să se atașeze. Și această teamă o determinase să amâne de pe o zi pe alta evidența : era îndrăgostită de Dan și refuza s-o recunoască.

Îmbrățișările lor și intensitatea plăcerii pe care tocmai o trăise tulburaseră această frumoasă stare de lucruri. De acum înainte, era imposibil să și-o mai ascundă mult timp. La primele raze de lumină, convingerea ei era de nezdruncinat : era la disperare și iremediabil îndrăgostită. Dacă Charlie întruchipase în ochii ei tatăl ideal, Dan însemna soțul visat : destul de puternic pentru a ști să-și recunoască greșelile, destul de sigur de el pentru a nu se teme să-și exprime tandrețea și, ceea ce n-avea cum să strice, un amant admirabil. În ciuda temerii sale de a se atașa, nu mai avea decât o dorință : să-și petreacă restul zilelor cu el. Pentru asta, se impunea o măsură imediată : să-l împiedice cu orice preț să-l sune pe Frank în vederea unui eventual divorț.

Sigură pe convingerea ei, aruncă în grabă cuvertura și se duse în sala de baie. Avea două atuuri de partea ei, de care era ferm hotărâtă să se folosească la maximum. În primul rând, Dan părea să-și ia foarte în serios rolul de tată. După aceea, o găsea fermecătoare, era de netăgăduit. Deși lipsită de experiență, citise un anumit număr de cărți și văzuse destule filme pe tema asta. Nu putea fi nici o îndoială : Dan găsise plăcere în îmbrățișarea lor. Poate că atracția pentru ea se limita la acest

aspect fizic, dar până una-alta, era mai bine decât nimic.

Îmbrăcată în bikini și șort, acordă o atenție deosebită machiajului. Câteva minute mai târziu contempla, satisfăcută, rezultatul : rimelul și fardul de pleoape înlăturase miraculos ravagiile nopții de insomnie.

Bucătăria era amenajată admirabil. Găsi cu ușurință tot ce-i trebuia pentru a pregăti cafea și pâine prăjită. Se pregătea să frigă costița atunci când Dan își făcu apariția în ușă. Cu părul încă umed de la duș, după toate aparențele tocmai se bărbierise. Observă cu satisfacție că nu dormise mai bine decât ea. Asta se vedea după cearcănele adânci care-i umbreau privirea. Era limpede, nu se hotăra cu bucurie să pună capăt atât de repede căsătoriei lor.

— Ce miros delicios de costiță ! Pot să mă asociez și eu ?

— Desigur ! Omletă sau ouă ochiuri ?

— Prefer ochiuri. Cu ce aș putea să te ajut ?

— Dacă vrei doar să aduci șervețele. Totul se află deja afară pe masă. Având în vedere căldura, am considerat că este preferabil să ne instalăm pe verandă.

Conversația continuă pe același ton banal până la terminarea micului dejun. Dan se rezemă de spătarul scaunului și o privi cu un aer întrebător.

— Ce planuri ai pentru astăzi ?

— Să înot și să mă bronzez. Și tu ?

— Am de dat câteva telefoane urgente.

— Poate și lui Frank ?

— Între altele.

— Dan... înainte să-l suni... aș vrea să te gândești mai întâi la un lucru...

— Da ?

— S-ar putea să fiu deja însărcinată...

El îi aruncă o privire ascuțită.

— Atât de devreme ? Probabilitatea este foarte redusă, nu ?

— Nu este și părerea manualelor de contracepție, replică ea cu răceală.

El simți nevoia să înghită foarte repede o altă ceașcă de cafea.

— Erai, noaptea trecută, într-o perioadă... fastă ?

— Mă tem că da.

— Evident, eu nu am luat în considerare eventualitatea aceasta...

— Dar nu putem s-o neglijăm.

— Într-adevăr. Ce aștepți de la mine ?

Ea îl privi drept în ochi.

— Să amâni telefonul către avocat până când vom avea o certitudine. Dacă aștept cu adevărat un copil, aș prefera să întârziem divorțul până la nașterea lui.

— Și când ar trebui să se producă această certitudine, după părerea ta ?

— Dacă răspunsul este negativ, în aproximativ zece zile...

— Și în caz contrar ?

Corinne replică pe același ton impersonal :

— Timpul necesar testelor obișnuite. Să spunem, trei săptămâni. După cum vezi, nu-ți răpesc prea mult din prețiosul tău timp.

Drept orice răspuns, el se ridică și duse farfuriile la bucătărie. Ea îl urmă cu salatiera în mână.

– Cred, zise el brusc că nu ne-am înţeles cum trebuie noaptea trecută. Dacă vreau să divorţez, este numai în interesul tău, nu al meu.

În picioare în faţa chiuvetei, se întoarse brusc cu faţa la ea.

– Ceea ce ţi-am spus rămâne valabil, să ştii. Dacă va trebui să trăim în continuare împreună, nu vom face nimic pentru a-ţi confirma maternitatea.

Foarte fericită de a fi câştigat trei săptămâni, îi răspunse cu blândeţe :

– Cum vei dori tu, Dan.

Apoi, fără nici o pregătire, începu să-şi scoată şorţul. Instantaneu, aerul se încărcă de electricitate.

– Mă duc să mă scald ! îi aruncă ea cu inocenţă. Tu nu vii ?

El îşi înghiţi cu greutate nodul din gât.

– Ba da, ba da. Te urmez.

Deja în bikini, îl sfida cu privirea.

– Atunci, cine ajunge primul la plajă !

Şi se avântă în grădină.

CAPITOLUL XI

După ce aranjă cu grijă bucățile de carne pe o farfurie, Corinne se îndreptă spre grătar.

— Gata de făcut friptura ?

În genunchi în fața focului, Dan verifică meticulos jarul.

— După părerea șefului, temperatura este ideală !

Cu un zâmbet malițios pe buze, ea replică :

— Este, din întâmplare, același șef care, absorbit de televizor, a lăsat să se ardă cina de aseară ?

Incriminatul zâmbi fără urmă de jenă.

— Același. Dar, judecând după modul în care ai apreciat masa de la restaurant, consider că nu ești în măsură să te plângi.

Strâmbând din nas, îi întinse farfuria cu bucățile de carne. El le aranjă pe grătar și veni să se așeze în fața ei.

— Aerul s-a răcorit puțin, zise el cu ochii ridicați spre cerul plin de stele. Cu atât mai bine ! Căldura era sufocantă.

— Da.

Corinne alungă distrată un țânțar.

— Am avut mult noroc cu timpul.

– Într-adevăr.

Dan făcu o mică pauză.

– Bagajele tale sunt gata ? Pentru că ar fi preferabil să plecăm devreme mâine dimineață. Buletinul meteorologic anunță furtună pentru după-amiază și să ajungem pe ploaie nu-i deosebit de plăcut.

– Totul este gata.

Corinne îl sfidă cu privirea.

– Într-adevăr, poate nu știi, dar am profitat de somnul tău în hamac din după-amiaza asta pentru a spăla rufele.

Cu un râs tăcut în privire, el se ridică dintr-o săritură.

– Ceva îmi spune că aș face mai bine să mă duc să supraveghez fripturile...

– Ce intuiție remarcabilă !

Îl auzi cum râde în timp ce se agita în jurul grătarului. La vederea frumosului corp bronzat, o cuprinse un val de dorință. Schiță un zâmbet chinuit. Dacă numai vederea unui bărbat ocupat cu o banală treabă domestică era de-ajuns s-o tulbure atât, unde va ajunge ?

Își întoarse în grabă capul. O pasăre întârziată ciugulea pe pajiște în căutarea ultimei hrane. Era obligată să recunoască faptul că petrecuse o săptămână extrem de plăcută. Dan și cu ea nu avuseseră nici o dificultate să se adapteze noii lor intimități. Era ca și cum se cunoșteau dintotdeauna. Înot, plimbări cu iola, după-amieze petrecute lenevind la soare în patio, cine la cele mai bune restaurante din Cape Cod...

Înțelegerea fusese perfectă. Era uimită de modul cum se înțelegeau din două, trei vorbe, cum își ghiceau reciproc cele mai mici dorințe. Se înțelegeau ca o pereche de vechi căsătoriți.

Din nefericire, această înțelegere se oprea la ușa dormitorului. În mod invariabil, după ce-i ura curtenitor noapte bună, Dan se retrăgea în camera vecină. Ajunsese să nu mai fie sigură că o considerase vreodată atrăgătoare. Dacă ar fi încercat aceeași frustrare ca și ea, s-ar fi trădat într-un moment sau altul.

Sosirea soțului ei cu farfuria de fripturi o scoase din reverie.

— Sper pentru tine că știi să recunoști perfecțiunea atunci când ți se prezintă ! Nu te-am mințit când m-am lăudat cu talentele mele de *maestru în grătar*. Și iată dovada...

— Hmm... Mirosul este apetisant, recunosc. Mai multe mese de genul ăsta și aș reuși poate să uit cine și-a asumat obligația de a spăla rufele după-amiază.

Dan își apropie scaunul de al ei și bău cu poftă din bere.

— Doamne, ce sete mi-a fost ! În legătura cu asta... am remarcat că ești de o mare sobrietate. Ai un motiv special ?

— Nu. Nu simt nevoia să beau alcool, asta-i tot.

După ce mâncă o bucățică de friptură, simți deodată dorința să-i spună adevărul.

— De fapt, părinții mei erau băutori înrăiți. Mama, în special, era o adevărată alcoolică. Nu-mi amintesc s-o fi văzut trează o singură zi în ultimele

ei şase luni de viaţă. A murit la vârsta de treizeci şi şase de ani, de ciroză.

— Şi, dacă înţeleg bine, te temi să nu-i calci pe urme...

Vorbise cu mare blândeţe.

— După părerea mea, nu există nici cel mai mic risc, adăugă el zâmbind.

— Mi-a fost teamă, este adevărat, dar s-a terminat. Eram îngrozită de gândul că aş putea începe să beau şi să nu mai pot să mă opresc. Dacă am lucrat într-un bar, a fost pentru a-mi dovedi mie însămi că pot să mă ating de alcool fără să devin alcoolică. În fiecare seară, încă de la sosire, luam o bere. Beam o treime şi aruncam restul. De fiecare dată când vedeam lichidul dispărând în chiuvetă, aveam impresia că obţin o victorie asupra mea. Acum, beau din când în când un pahar de vin, dar nu simt efectiv nevoia. Această independenţă faţă de alcool este o uşurare teribilă pentru mine.

Dan se aplecă spre ea şi-i luă mâna.

— Corinne, eu...

Tremurând, ea îşi ţinu respiraţia.

— Da ?

— Nimic. Voiam numai să-ţi spun că eşti o femeie extraordinară. Săptămâna petrecută în compania ta a fost minunată.

Ea se strădui să păstreze un ton degajat.

— Sunt încântată.

Cu chipul înăsprit brusc, el îşi întoarse privirea.

— Precedentul meu voiaj de nuntă s-a petrecut la Paris.

Corinne înghiţi în sec cu mare greutate.

– Se pare că este locul ideal !

– Da, cu condiția să fii cu persoana potrivită.

Cu mâinile încleștate pe masă, Dan continuă :

– Eram fără îndoială prea tineri pentru a pricepe că buna înțelegere dintre noi se limita la pat....

Corinne simți deodată că o invidiază pe Mary-Beth. Dar, puțin doritoare să afle amănunte despre performanțele lor sexuale, se ridică.

– Dacă vrem să plecăm devreme mâine dimineață, poate că ar fi timpul să strângem...

El o urmă la bucătărie.

– După această masă copioasă, simt nevoia de puțină mișcare. Ce-ai spune de o mică plimbare pe plajă ?

– Cu plăcere.

Traversară în tăcere peluza în direcția mării. Iarba, umedă și moale, era ca o mângâiere sub picioarele lor.

Pe neașteptate, Corinne se avântă spre mal și, fără să țină seama că apa era rece, înaintă în valuri.

– Atenție.... Este periculos să te aventurezi atât de departe noaptea !

Dan o ajunsese. Vocea lui suna blând la urechea ei.

– Te-ar putea înghiți un monstru marin, fără a mai vorbi de perfidia unor curenți...

Ea replică, fără să se întoarcă :

– Nu te neliniști, nu merg prea departe.

În aceeași clipă, parcă pentru ca s-o contrazică, un val o făcu să-și piardă echilibrul. Chiar mai înainte de a înțelege ce i se întâmplă, se trezi în brațele lui Dan. Închise ochii, tulburată. N-avea

nici o importanță că apa îi ajungea la talie... Un alt val, complice, îi apropie și mai strâns unul de altul. La contactul mâinilor bărbatului pe gâtul ei, fremătă din toată ființa și-i oferi buzele.

Îi uni un sărut pasionat. Fețele lor, stropite de valuri, aveau un delicios gust de sare.

— Oh ! Doamne, gemu el, ești atât de dulce, atât de diabolic de seducătoare... N-am suferit niciodată atât de mult ca în săptămâna asta. M-ai scos din minți.

— Și tu la fel.

Un val, mai puternic decât celelalte, îi făcu să se clatine. Dan o readuse, aproape sufocată, spre mal.

— Ți-e mai bine ?

Îi ștergea cu blândețe fața.

— Da.

Dar ar fi și mai bine dacă m-ai lua din nou în brațe, se gândi ea.

Chipul lui Dan era palid și încordat în clarul de lună.

— Sunt complet nebun ! Să te sărut în plină noapte în mijlocul valurilor. Putem să ne considerăm norocoși că nu ne-am înecat !

Vântul peste bluza ei udă o făcu să tremure. El îi fricționă viguros spatele.

— Să ne întoarcem... Ai nevoie de un duș cald !

Și de o mulțime de alte lucruri... Dar, în mod vădit, lui nu-i păsa. În câteva secunde, se schimbase complet. Din amant pasionat, se transformase în infirmier...

Întorși în vilă, o obligă să urce să-și facă dușul, în timp ce el va face ordine în bucătărie. La su-

gestia ei de a face duș împreună, o refuză net și fără drept de apel.

Când coborî, eliberată de orice urmă de sare, el se grăbi să-i ia locul la baie. Când, pentru a scăpa de dorința de a izbucni în lacrimi, admiră curățenia bucătăriei, el îi zâmbi.

— În sfârșit, doamna începe să înțeleagă că sunt altceva decât o mutrișoară frumoasă !...

De ce, oare, doar simplul lui zâmbet era de-ajuns s-o facă să leșine ? Cramponată de masa din bucătărie, ascultă pașii lui descrescând pe scară. El îi strigă, peste balustradă :

— Pic de somn... Cred că după duș mă duc direct în pat. Noapte bună !

— Noapte bună.

Se îndreptă ca o somnambulă spre frigider și se servi cu un pahar mare de lapte. Apoi se duse în salon și deschise televizorul. De ce se purta Dan într-un mod atât de stupid ? O dorea, era evident. Atunci, de ce această subită indiferență ?

Se întristă din nou că nu poate pătrunde mai bine tainele judecății masculine. Motivele comportării lui Dan, după noaptea lor de nuntă, îi erau tot mai de neînțeles. Îi rămăsese o singură convingere : nu se va hotărî asupra divorțului înainte de a-l aduce pentru ultima dată în camera conjugală.

*

* *

După cum prevăzuseră, ploaia venise la întâlnire atunci când ajunseră la apartamentul lui Dan, sâmbătă după-amiază. Și continuă să plouă fără

întrerupere timp de două zile. În ziua următoare, Corinne se trezi cu confirmarea că nu era însărcinată. Primul ei gând a fost să se închidă în baie și să plângă o oră. Apoi se răzgândi : după ce-și spălă fața cu apă rece, se machie cu grijă. Să se întristeze în felul acesta nu servea la nimic. Era mai bine să reflecteze.

Când apăru în camera ei, Dan o aștepta. El se uită repede la ceas.

— Suntem în întârziere. La ora nouă am o întâlnire importantă. Ar fi prea mult să-ți cer să te lipsești de micul dejun ?

— Deloc. Cu atât mai puțin, de altfel, cu cât nu mă simt în stare să înghit ceva.

Grăbit să ajungă, Dan a condus atât de repede încât au putut schimba doar câteva cuvinte. Totuși, la un stop se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec urgent în Mexic. Au sunat de acolo adineaori, în timp ce erai la duș. Autoritățile locale insistă să discute cu mine înainte de a-și da acordul asupra asocierii noastre.

Corinne își stăpâni cu mare greutate un oftat de ușurare. Dacă Dan lipsea câteva zile, nu-i va mărturisi că... O roșeață vie îi coloră obrajii. Nu-i stătea în fire să mintă în felul acesta. Chiar dacă era vorba de o minciună prin omisiune.

Își întoarse repede capul, pentru a-și ascunde tulburarea.

— Și când trebuie să pleci ?

— Avocații doamnei Diaz insistă să plec cu primul avion. Le-am atras atenția că suntem aproape la sfârșitul săptămânii, dar ei nici n-au

vrut să audă. După părerea lor, vom folosi week-end-ul pentru a pune la punct prezentarea noastră în fața autorităților.

– Nu-ți face griji, Dan. În absența ta, mă voi ocupa eu de problemele curente. Când crezi că te poți întoarce ? Marți ?

– Dacă ar fi după mine, aș fi aici mai devreme. Dar cu genul acesta de negocieri... nu se știe niciodată când se termină. Asta nu este specific Mexicului. Se întâmplă același lucru în toate țările.

Corinne își coborî ochii și-și privi mâinile. Onestitatea îi impunea să-i spună adevărul lui Dan. În felul acesta, ar fi plecat liniștit în Mexic, sigur că n-o va găsi acasă la întoarcerea lui. Dar nu se putea hotărî s-o facă. Dimpotrivă, dacă păstra secretul, avea oricum posibilitatea să pretindă, de acum într-o săptămână, că testul era pozitiv. Crezând-o însărcinată, nu va mai avea nici un motiv s-o evite.

– Îmi pare rău că trebuie să lipsești atât de mult timp. Îți doresc totuși călătorie plăcută și sper că totul se va desfășura conform dorinței tale.

– După părerea mea, ar trebui ca totul să meargă bine. Este vorba doar de o mică problemă fără importanță. Ea nu poate compromite reușita proiectului nostru.

– Și valiza ta ? N-ai avut timp să ți-o pregătești.

Se mira singură de dezinvoltura de care dădea dovadă.

– Am una pregătită în permanență la birou. Genul acesta de neprevăzut este curent în profesia mea și sunt obișnuit să fac față oricărei even-

tualități. Alma o să mă conducă la aeroport. În felul acesta, poți păstra mașina.

– Mulțumesc. Îți sunt recunoscătoare pentru atenție.

Îl privi pe furiș. Parcase mașina la locul care-i era rezervat, dar el nu se mișca, jucându-se nervos cu cheile.

– Corinne... voiam să te întreb... Ai elemente noi referitoare la... starea ta ?

Ea respiră adânc.

– Nu, Dan. Dar nu-ți face griji. De acum până la întoarcerea ta, problema va fi rezolvată. Așa cum, pe bună dreptate, ai făcut observația, probabilitățile sunt aproape nule.

– Ai dreptate, desigur. Dar cum au trecut mai mult de zece zile, sperам...

– O, iat-o pe Alma !

Dorind să-i distragă atenția, deschise în grabă portiera.

– Scuză-mă, Dan. Am ceva urgent de vorbit cu ea.

★

★ ★

Avionul care-l aducea pe conducătorul Companiei Dansted ateriză pe aeroportul Logan vinerea următoare. Corinne venise să-l întâmpine.

La vederea ei, Dan rămase o clipă surprins. Într-o străfulgerare, i se păru că vede o dorință sclipind în privirea lui. Dar, desigur, probabil că visase. El își revenise deja și se îndrepta drept spre ea. O salută cu un semn din cap, având grijă să

lase vreun metru distanță între ei. Dar, în forul ei interior, simți că ardea de dorința s-o îmbrățișeze.

Convingerea aceasta îi dădu puterea să-și urmeze planul pe care și-l stabilise. Cu o falsă relaxare, îi atinse ușor obrazul cu un sărut.

— Ce mină superbă ! S-ar putea crede că toate telexurile acelea nu erau decât praf în ochi și că ți-ai petrecut zilele pe plajă...

— Măcar să fi fost așa ! oftă el scrutând-o cu atenție crescândă. Pari obosită. Ce inițiative ai avut de data asta ? Aproape că mă tem să intru în biroul meu... Să nu-mi spui că este roz...

— Nu, liniștește-te, m-am mulțumit cu combinația de ivoar și bej promisă. Dacă arăt obosită, trebuie învinuită Alma. A ținut neapărat să mă ducă în parcul de distracții cu nepoții ei. Am avut nevoie de o întreagă săptămână ca să mă odihnesc. Imaginează-ți gemenii cerând în gura mare hot-dog și vată de zahăr și urlând că nu coboară din călușei... A fost de-a dreptul extenuant !

El zâmbi.

— Slavă Domnului, Alma m-a scutit de genul ăsta de corvoadă. Cât despre surorile mele, au avut bunul-simț să nu facă decât câte un copil o dată...

Se angajă pe scara rulantă și-i întinse mâna ca s-o ajute. Dar, împotriva oricărei așteptări, nu-i dădu drumul și-i spuse pe un ton fals indiferent :

— Presupun că orice teamă privind o eventuală maternitate este acum înlăturată ?

Corinne șovăi o clipă înainte de a răspunde.

— Îmi pare rău că te decepționez, Dan, dar nimic nu este încă sigur. Am făcut testele în această

dimineață. Rezultatele le voi avea după-amiază. Am prevăzut să mă opresc la laborator după ce te las la birou.

Cuvintele ei nu erau lipsite în întregime de adevăr. Făcuse efectiv analiza sângelui, dar aceasta privea o eventuală lipsă de fier descoperită la vizita medicală curentă de la serviciu. Numai că omisese cu bună-știință să facă această precizare...

Îl văzu pălind, cu toată pielea bronzată.

— Și aș putea să știu la cât apreciază doctorul șansele tale de graviditate ?

— Nu s-a pronunțat încă.

„Pentru motive bine întemeiate..." se gândi ea în sinea ei. Adăugă, cu ochii plecați :

— Nu avem nimic altceva de făcut decât să așteptăm rezultatele.

Conform programului, îl lăsă pe Dan la sediul Companiei Dansted înainte de a se îndrepta spre laborator. Analizele arătau o revenire la normal a coeficientului de fier, dar se impunea prelungirea cu o lună a tratamentului. Pe drumul de întoarcere, se opri la un supermagazin pentru a face câteva cumpărături. În mod ciudat, nu reușea să se simtă vinovată.

Ajunsă în apartamentul tăcut, despachetă cumpărăturile și pregăti o cină rapidă, compusă din pui și salată de ciuperci marinate. Apoi, treaba asta îndeplinită, aranjă o masă frumoasă, pe care se armonizau porțelanuri de China cu pahare de cristal — cadouri de la căsătoria lor.

La ora cinci, făcu o baie în care lenevi îndelung înainte de a se posta, nedumerită, în fața șifonierului. Cu ce să se îmbrace pentru ocazia asta ?

Marea scenă de seducere impunea o ținută devastatoare, de care garderoba ei era lipsită total. În disperare de cauză, optă pentru o pijama lungă de interior, din satin bleu. Își dădu atunci seama, îngrozită, că-i rămânea mai mult de o oră de așteptat până la venirea lui Dan. Cu ce să-și umple timpul ?

În lipsă de alte idei, se hotărî să facă o prăjitură. După ce răsfoise în grabă o carte de rețete, o alese pe aceea a unei prăjituri cu ciocolată a cărei complexitate avea meritul că-i acapara toată atenția. Abia terminase de bătut frișca și auzi un zgomot de pași la intrare. Venise deja Dan ? O clipă mai târziu, înalta siluetă atât de așteptată se profila în cadrul ușii. Cu părul aureolat de soare, își ducea haina aruncată neglijent pe umăr, iar cămașa larg deschisă lăsa să se vadă bustul puternic.

Cuprinsă de o bruscă slăbiciune, lăsă din mână telul și își spălă în grabă mâinile, în speranța să-și ascundă tulburarea.

— Te-ai întors devreme ! Nu te așteptam înainte de cel puțin o oră.

— Warren m-a lăsat în drum spre casă. Nu puteam să mai aștept mult timp verdictul.

Tremurând, simți cum înainta spre ea și o obliga fără menajamente să se întoarcă.

— Așadar, ce a spus doctorul ? Ești însărcinată ?

Fără să-și ridice privirea, îi răspunse :

— Da. Testul este pozitiv.

— Oh ! Dumnezeule !

După ce-i strânsese brațul gata să i-l rupă, o trăsese lângă el și-i mângâie cu blândețe părul.

– Regret atât de mult...

– N-ai de ce să-ți faci reproșuri, Dan. Voiam copilul acesta, știi bine...

Se desprinse încet de el.

– Răspunde-mi sincer. Pentru cine ești atât de supărat ? Pentru tine sau pentru mine ?

El clătină din cap.

– Nu... Personal, nu. Am treizeci și trei de ani. Este o vârstă mai mult decât rezonabilă pentru a fi tată. De altfel, n-aș fi acceptat niciodată propunerea ta dacă nu eram convins de asta.

– Atunci, n-avem de ce să regretăm.

O trase din nou la el și o legănă îndelung, ca pe un copil. Cuibărită la pieptul lui, ea nici nu se mișca. Când ridică fruntea, ochii lui negri ardeau de dorință. Corinne deveni rugătoare.

– Iubește-mă, Dan. Te rog...

Privirea lui deveni și mai scrutătoare.

– Presupun că nu mai are nici o importanță. Și rezist de atâta timp...

– La fel și eu.

Ea își strecură o mână tremurândă sub cămașa lui, în timp ce el îi explora pijamaua bleu. Când mâna lui ajunse pe pântecul ei, îi scăpă un geamăt lung.

– Peste câteva săptămâni, voi simți cum bate aici inima copilului meu...

De la pântec, mâna lui porni încet spre gât. Înfiorată, Corinne îi oferi buzele.

Dan o sărută cu o ardoare pe care nimic, niciodată, părea că n-o va putea modifica. Dorința

lor, atâta timp înăbușită, avea în sfârșit cale liberă. Atunci când el încercă să se desprindă de ea, Corinne îl imploră din nou.

— Nu, Dan, te rog, nu mă părăsi...

— Pentru nimic în lume.

Ca să i-o dovedească mai bine, o ridică în brațe și o duse în dormitor.

Căzură amândoi, îmbrățișați, pe pat și se dezbrăcară reciproc cu o grabă febrilă. Rămași fără veșminte, se îmbrățișară cu o pasiune mistuitoare.

— Ultima dată, îi șopti el la ureche, am fost cam grăbit. Astăzi, voi încerca să dau dovadă de răbdare ca să te satisfac mai bine.

„Dacă mai aștepți încă o secundă, mor..." se gândi ea, înnebunită de dorință. Fără măcar să-și dea seama, își înfundă unghiile în carnea lui.

— Vino, Dan... Te rog... Sunt gata.

El nu se mai lăsă rugat.

— Împreună, dragostea mea... Împreună, amândoi.

Ajunși pe culmile plăcerii, un strigăt țâșni, în aceeași clipă, din piepturile lor. Era strigătul extazului împărtășit.

CAPITOLUL XII

Într-o singură noapte de dragoste, Dan o învățase mai mult decât tot ce aflase în cei douăzeci și șase de ani de viață. Ea învăță astfel că dragostea putea fi rând pe rând dulce și domoală, sălbatică și pasionată, tandră și vindicativă. Dar oricum ar fi fost aspectul ei, pentru ea rezultatul era mereu același. Se topea în brațele lui Dan într-o plăcere fără sfârșit, mereu reînnoită.

Atunci când apărură primele raze ale zorilor, ei încă nu ațipiseră. Corinne se expuse cu desfătare mângâierii razelor de soare. Dan o ținea înlănțuită de talie, într-un gest de drăgăstoasă posesie.

Fericită, zâmbi alene, fără să deschidă ochii.

– Cred că nu m-am simțit niciodată atât de bine, dar sunt prea epuizată ca să mă hotărăsc...

El își plimbă cu blândețe mâinile pe trupul care i se abandonase.

– Corinne... E bine, nu-i așa ?

Ea se retrase în spatele somnului.

– Hmm...

– Și la Cape Cod ne-am înțeles de minune...

– Hmm...

– Și acum, că problema acțiunilor este rezolvată, vom lucra împreună cu mare plăcere ?

– Hmm...

– Atunci, de ce să nu uităm de acel blestemat contract prenupțial și să încercăm să facem din căsătoria noastră ceva profund și durabil ? După părerea mea, merită să ne dăm osteneala. Nu va fi decât spre binele viitorului nostru copil...

Nu era nevoie de mai mult ca s-o scoată din toropeală. Se ridică repede, având totuși grijă să lase o anumită distanță între ei.

– Altfel spus, ai dori să continuăm mariajul nostru... pentru binele copilului ?

– Da. De ce nu ? Consider că el, sau ea, are dreptul la o familie normală, să aibă, ca toată lumea, un tată și o mamă.

Ea nu răspunse imediat. Ce ironie ! Dan îi făcea propunerea la care visa mai mult decât la orice pe lume... numai că motivul nu era cel sperat de ea. Își adună tot curajul.

– Nu va fi nici un copil, Dan. Pentru bunul motiv că te-am mințit. Nu sunt însărcinată.

– Cum ? Vrei să spui că testele au fost negative ?

– N-au existat niciodată teste de graviditate.

Strângând cu putere o pernă la piept, continuă :

– De fapt, trebuie să-ți mărturisesc, știam chiar în ziua plecării tale în Mexic că nu așteptam un copil.

Orgoliul o oprea să meargă mai departe. Trecu însă peste el, disprețuind orice prudență. Era incapabilă să-și mai ascundă sentimentele.

– Voiam să nu mă mai eviți așa cum o făceai și știam că nu există un alt mijloc.

– Înțeleg.

Aplecat deasupra ei, o obligă cu blândețe să-și ridice capul. Surprinsă, constată că în privirea lui nu era nici urmă de supărare.

– Explică-te mai bine. Mi-e teamă că n-am înțeles. Îți menții ideea absurdă de a avea un copil de la un bărbat care nu înseamnă nimic pentru tine ? Acesta să fie motivul pentru care ai făcut totul ca să mă aduci în patul tău ? Ca să scapi de mine, o dată treaba îndeplinită ?

– Nu, răspunse ea foarte repede. Ți-am spus într-o zi că nu voi obliga niciodată un bărbat să fie tată împotriva voinței lui. Ei bine, am luat măsurile de prevedere care se impuneau : în timpul sejurului tău în Mexic, am fost la un ginecolog. Mi-a prescris o metodă de contracepție. Astfel că poți fi liniștit : nici un copil nu va rezulta din distracția noastră. Ai cuvântul meu.

Cu un gest brusc, Dan îi smulse perna din brațe și o aruncă pe podea.

– Te hotărăști până la urmă să răspunzi la întrebarea mea ? De ce țineai atât de mult să faci din nou dragoste cu mine ?

Incapabilă să se mai stăpânească, Corinne strigă :

– Pentru că te iubesc, iată de ce ! Și pentru că speram, pe această cale ocolită, să nu pui capăt căsătoriei noastre.

După aceste cuvinte, izbucni într-un râs amar.

– Ce ironie a sorții, nu-i așa ? Eu, care mă lăudam că nu voi iubi niciodată, mă îndrăgostesc

de bărbatul pe care Charlie îl alesese în taină pentru mine.

– *Charlie ?*

– Da. Bănuiesc că și-a schimbat testamentul numai în scopul de a ne pune față-n față. Evident, nu știa nimic despre planurile mele de maternitate. Dar își închipuia fără îndoială că dacă ne cunoșteam mai bine, nu se putea să nu ne îndrăgostim unul de altul.

– Și iată că nu s-a înșelat !

Uluită, îl văzu aplecându-se spre ea cu un aer radios și acoperind-o de sărutări.

– Bunul Charlie ! Întotdeauna atât de clarvăzător ! O, draga mea, cum ai putut fi atât de oarbă încât să crezi că nu te iubeam ? De ce, după părerea ta, am inventat călătoria asta în Mexic ?

Corinne făcu ochii mari.

– *Inventat ?*

– Bineînțeles ! Problema mexicană se putea rezolva foarte bine prin telefon. Numai că, nu mai puteam suporta infernul de a te avea lângă mine fără să te pot atinge. În același timp, nu puteam să te condamn la o căsătorie fără dragoste. Atunci, după trei nopți petrecute în salon cu imaginea ta în acest pat, m-am resemnat la stratagema asta. Trebuia să mă îndepărtez de tine cu orice preț. Altfel, n-aș mai fi îndurat.

O copleși o fericire asemănătoare soarelui strălucitor care lumina încăperea. Mângâie cu infinită blândețe obrazul pe care barba începuse să crească.

– Dan, vrei cumva să spui că mă iubești ?

– În definitiv, prefer să ți-o dovedesc, dar pentru că insiști, da, te iubesc. Te iubesc extrem de mult. Vreau să te am lângă mine toate nopțile. Vreau să am copii cu tine și să întemeiem o adevărată familie. Vreau să am siguranța că vei fi în fața mea în toate diminețile la micul dejun. Și asta pentru următorii cincizeci de ani.

Corinne izbucni în râs.

– Așteaptă să mă vezi în adevărata mea lumină dimineața, și poate că îți vei schimba părerea !

– Niciodată. Vreau să aflu totul despre tine. Chiar și defectele.

El îi sărută drăgăstos palma.

– Pentru că te iubesc...

În ochii tinerei femei străluceau lacrimi. El i le șterse cu tandrețe și acoperi cu sărutări frumosul corp pe care crezuse că l-a pierdut pentru totdeauna. Apoi, pasiunea îi cuprinse din nou. Îi exaltă un ocean de plăceri, mai intense decât cunoscuseră vreodată.

În euforia care urmă îmbrățișării lor, Corinne îi zâmbi ca prin vis.

– Dan, te iub...

Învinsă de somn, nu reuși să termine cuvântul. Copleșit de tandrețe, el trase cuverturile peste ea și închise ochii. La urma-urmei, puteau foarte bine să-și permită puțină odihnă. Nu aveau de acum înainte tot viitorul înaintea lor ?

– SFÂRȘIT –